சீத்தலை சாத்தனாரின் "மணிமேகலை"

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு

கௌசல்யா ஹார்ட்

The epic "Manimekalai"

by Seethalai Chathanar,

Translated by Kausalya Hart

In unicode/utf-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr. Kausalya Hart (Univ. of California, Berkeley, USA, retd) for providing a soft copy of this work, with permission for its inclusion as part of the Project Madurai etext collections.

We also thank Prof. George Hart III for his assistance in the preparation of this work.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2020.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

https://www.projectmadurai.org/

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

சீத்தலை சாத்தனாரின் "மணிமேகலை"

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு - கௌசல்யா ஹார்ட்

Introduction for Manimekalai, the Epic of Kūlavānihan Chathanar.

Even though the heroine of this story is Manimekalai, the epic includes the stories of many others: Sudhamathi, Gomukhi and her son in Chakravālakottam, Manimekalai and Deepathilahai, Āputhiran, Adirai, Kāyasandihai and Kānchanan, Punniyarājan, Kannagi, Māsāthuvan and others. The translation includes all the stories.

The epic is divided into thirty chapters, which I have divided into seven parts as follows:

PART. 1 Prince Udayakumaran and Manimekalai in the flower garden and the streets of Puhār

1. The drummer announces Indra's festival in Pukar
2. The gossip of the town
3. The flower gardens and streets of Puhār
4. Prince Udayakumaran sees Manimekalai through the walls of the marble mandapam
5. Sudhamathi and the prince. The goddess Manimekalai appears

PART 2. The Goddess Manimekalai

6. The goddess Manimekalai tells the story of the Chakravālakottam to Sudhamathi
7. The goddess wakes up Sudhamathi
8. Manimekalai wakes up in Manipallavam
9. Manimekalai sees the Buddha Peedihai and it tells her previous births
10. The story of the sage Chakkaran and Manimekalai (Lakshmi in her former birth)

PART 3. The Amudhasurabhi and Young Āputhiran

11. Manimekalai receives the Amudhasurabhi from Gomuki pond. The story of young Āputhiran

12. Aravanar and Manimekalai

13. Aravanar tells the story of young Āputhiran to Manimekalai

14. The story of the Amudhasurabhi

15. Manimekalai begs for food and feeds the poor

16. The story of Sāduvan and Āthirai. Āthirai gives food from the Amudhasurabhi

PART 4 Udayakumaran and Kānchanan. The story of Kāyasandihai

17. Manimekalai feeds the poor. The story of Kāyasandihai

18. Chitrāpathi goes to see Udayakumaran. Udayakumaran goes to the temple

19. The king changes the prison to a choultry and Manimekalai feeds the poor

20. Udayakumaran and Kānchanan

PART 5. The Queen and Manimekalai

21. The Kandil Pāvai tells Manimekalai's future

22. The king imprisons Manimekalai. The story of Dharmadathan and Visākai

23. The queen asks the king to release Manimekalai and takes her to her palace

24. Chitrāpathi asks the queen to release Manimekalai and Manimekalai reaches the country of king Punniyarājan

PART 6 Punniyarājan and Manimekalai

25. Punniyarājan goes to Manipallavam and knows his previous births

26. Manimekalai meets the goddess Kannagi. She enters Vanji city

PART 7 Manimekalai's Tapas. Manimekalai and the Philosophers

27. Manimekalai asks various philosophers their philosophies and they give their answers

28. Manimekalai goes to the city of Kanji and sees her grandfather Māsāthuvan

29. Manimekalai learns dharma from Aravanar. The story of Killivalavan and Peelivalai

30. Manimekalai performs tapas not to be born again

The story of Manimekalai

At the beginning of the epic, the author Seethalai Chathanar praises the goddess Sambāpathi and describes how the Kaviri river came to the Chola country and how the city there was called Kaviripumpattinam. The rishi Agasthiya tells the king Todithol Chembian to celebrate a festival in Pukār for Indra, the king of the gods, and the king decides to celebrate the festival.

A drummer announces the festival and the people decorate their houses and Pukār. Many scholars of religion, literature, and orators come to Pukār.

Mādhavi, the mother of Manimekalai, goes to Indra's festival without Manimekalai and Chitrāpathi, the mother of Mādhavi, sees that Manimekalai is not at the festival. She calls Vasanthamālai, a friend of Madhavi, and asks her to go and bring Mādhavi and Manimekalai. Mādhavi refuses to come to the festival.

When Manimekalai is stringing garlands she hears what Mādhavi tells about Kovalan and Kannagi, her father and mother, and is upset and sheds tears. Mādhavi tells Manimekalai to go to the flower garden and bring some new flowers. Sudhamathi and Manimekalai go to the flower garden.

The Chola prince Udayakumaran sees that his friend Ettikumaran is sad and asks him the reason. Ettikumaran tells the prince that he is upset to see Manimekalai as a bhikshuni. Udayakumaran tells Ettikumaran that he will go and bring Manimekalai in his chariot. When the prince approaches the garden where Manimekalai is picking flowers, Manimekalai hears the sound of the chariot and tells Sudhamathi that Vasanthamālai has told Mādhavi that Udayan is attracted to Manimekalai. Sudhamathi is worried and puts Manimekalai in the marble mandapam in the garden and locks her there. The prince Udayakumaran arrives and asks where Manimekalai

is. Sudhamathi tells him that the beauty of the body does not last as the body becomes diseased and loses its beauty.

At that time Udayan sees Manimekalai through the walls of marble mandapam. Sudhamathi tells the prince the story of her and her father, how her father searched and begged to receive food, how the Jains did not want to help them but a Buddhist monk did give them the help they needed. Udayan continues to love Manimekalai and decides to go to Chitrāpathi and get her help.

At that time evening comes. The goddess Manimekalai appears and worships the Peedihai that is in the marble mandapam. Sudhamathi worships the goddess and asks her the reason for the name Chakkravālakkottam. The goddess tells all about Chakkravālakkottam to Sudhamathi.

After that the goddess takes Manimekalai to Manipallavam island and there Manimekalai sees a Buddha Peedihai and is told her previous birth. The goddess tells her that her husband in her last birth was Ragulan and he is the prince Udayakumaran in her present birth and that is why Manimekalai's heart begins to love him.

Manimekalai meets Deepathilahai, the goddess of the island, and she tells Manimekalai about Āputhiran and the Amudhasurabhi, the pot that never runs out of food. She tells her that Āputhiran put the Amudhasurabhi in Gomukhi pond. They both go to the pond and the Amudhasurabhi comes into Manimekalai's hands. Manimekalai also hears the story of Āputhiran from the Buddhist sage Aravana Adigal. Manimekalai feeds the poor and the hungry with the Amudhasurabhi.

Udayakumaran sees Manimekalai feeding the poor in the temple and tries to talk to her. Manimekalai wishes to avoid him and takes the form of the Apsaras

Kāyasandihai who was living on the earth because of a curse. Kanchanan, Kāyasandihai husband, comes to meet his wife and sees Manimekalai feeding the poor after assuming the form of Kāyasandihai. Kanchanan thinks that his wife loves Udayakumaran and kills him.

After this the queen mother of the prince gives many troubles to Manimekalai because she blames Manimekalai for the death of her son. The queen imprisons her and Aravanar, Mādhavi and Sudhamathi come and release her.

Manimekalai meets Punniyarājan who was Āputhiran in his previous birth and they both go to Manipallavam where Punniyarājan finds out about his previous birth.

Manimekalai goes to Vanji city and sees the statue of her mother Kannagi and meets many religious scholars. Then she goes to Kanchi and hears about the Dharma from Aravanar. She performs tapas and lives as a Buddhist bhikshuni.

Manimekalai of Settalai Chathanar

Pathiham - பதிகம்

இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்து
விளங்குஒளி மேனி விரிசடை யாட்டி
பொன்திகழ் நெடுவரை உச்சித் தோன்றித்
தென்திசைப் பெயர்ந்தஇத் தீவத் தெய்வதம்
சாகைச் சம்பு தன்கீழ் நின்று
மாநில மடந்தைக்கு வருந்துயர் கேட்டு
வெந்திறல் அரக்கர்க்கு வெம்பகை நோற்ற
சம்பு என்பாள் சம்பா பதியினள்
செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்கும்
கஞ்ச வேட்கையில் காந்தமன் வேண்ட

அமர முனிவன் அகத்தியன் தனாது
கரகம் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை
செங்குணக்கு ஒழுகிய அச்சம்பா பதிஅயல்
பொங்குநீர்ப் பரப்பொடு பொருந்தித் தோன்ற,
ஆங்கு இனிது இருந்த அருந்தவ முதியோள்
ஓங்குநீர்ப் பாவையை உவந்துஎதிர் கொண்டு ஆங்கு
ஆணு விசும்பின் ஆகாய கங்கை
வேணவாத் தீர்த்த விளக்கே வாஎன,
பின்னிலை முனியாப் பெருந்தவன் கேட்டுஈங்கு
அன்னை கேள்இவ் அருந்தவ முதியோள

நின்னால் வணங்கும் தகைமையள் வணங்குஎனப
பாடல்சால் சிறப்பிற் பரதத்து ஓங்கிய
கோடாச் செங்கோல் சோழர்தம் குலக்கொடி
கோள்நிலை திரிந்து கோடை நீடினும
தான்நிலை திரியாத் தண்தமிழ்ப் பாவை
தொழுதனள் நிற்பஅத் தொல்மூ தாட்டி
கழுமிய உவகையில் கவான்கொண் டிருந்து
தெய்வக் கருவும் திசைமுகக் கருவும்
செம்மலர் முதியோன் செய்த அந்நாள்
என்பெயர்ப் படுத்தஇவ் விரும்பெயர் மூதூர்

நின்பெயர்ப் படுத்தேன் நீவா ழியஎன
இருபால் பெயரிய உருகெழு மூதூர்
ஒருநூறு வேள்வி உரவோன் தனக்குப
பெருவிழா அறைந்ததும், பெருகியது அலர்எனச
சிதைந்த நெஞ்சிற் சித்திரா பதிதான
வயந்த மாலையால் மாதவிக்கு உரைத்ததும்,
மணிமே கலைதான் மாமலர் கொய்ய
அணிமலர்ப் பூம்பொழில் அகவயின் சென்றதும
ஆங்குஅப் பூம்பொழில் அரசிளங் குமரனைப
பாங்கில் கண்டுஅவள் பளிக்கறை புக்கதும

பளிக்கறை புக்க பாவையைக் கண்டவன

துளக்குறு நெஞ்சில் துயரொடும் போயபின
மணிமே கலாதெய்வம் வந்துதோன் றியதும
மணிமே கலையைமணி பல்லவத்து உய்த்ததும்,
உவவன மருங்கின்அவ் வுரைசால் தெய்வதம
சுதமதி தன்னைத் துயில்எடுப் பியதூஉம
ஆங்குஅத் தீவகத்து ஆயிழை நல்லாள்
தான்துயில் உணர்ந்து தனித்துயர் உழந்ததும
உழந்தோள் ஆங்கண்ஓர் ஒளிமணிப் பீடிகைப
பழம்பிறப் பெல்லாம் பான்மையின் உணர்ந்ததும்,

உணர்ந்தோள் முன்னர் உயர்தெய்வம் தோன்ற
மனம்கவல் ஒழிகென மந்திரம் கொடுத்ததும
தீப திலகை செவ்வனம் தோன்ற
மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடிக்கு அளித்ததும்,
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி தாயரோடு
யாப்புஉறு மாதவத்து அறவணர்த் தொழுததும்,
அறவண அடிகள் ஆபுத் திரன்திறம்,
நறுமலர்க் கோதைக்கு நன்கனம் உரைத்ததும,
அங்கைப் பாத்திரம் ஆபுத் திரன்திறம
சிந்தா தேவி கொடுத்த வண்ணமும

மற்றுஅப் பாத்திரம் மடக்கொடி ஏந்திப்
பிச்சைக்கு அவ்வூர்ப் பெருந்தெரு அடைந்ததும்,
பிச்சை ஏற்ற பெய்வளை கடிஞையில்
பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூண் ஈத்ததும்,
காரிகை நல்லாள் காயசண் டிகைவயிற்று
ஆனைத் தீக்கெடுத்து அம்பலம் அடைந்ததும்,
அம்பலம் அடைந்தனள் ஆயிழை என்றே
கொங்குஅலர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றதும்,
அம்பலம் அடைந்த அரசிளங் குமரன்முன

வஞ்ச விஞ்சையன் மகள்வடி வாகி
மறஞ்செய் வேலோன் வான்சிறைக் கோட்டம்,

அறம்செய் கோட்டம் ஆக்கிய வண்ணமும்,
காயசண் டிகைஎன விஞ்சைக் காஞ்சனன
ஆயிழை தன்னை அகலாது அணுகலும்,
வஞ்ச விஞ்சையன் மன்னவன் சிறுவனை
மைந்துஉடை வாளில் தப்பிய வண்ணமும்,
ஐஅரி உண்கண் அவன்துயர் பொறாஅள்
தெய்வக் கிளவியில் தெளிந்த வண்ணமும்,
அறைகழல் வேந்தன் ஆயிழை தன்னைச்

சிறைசெய் கென்றதும் சிறைவீடு செய்ததும்,
நறுமலர்க் கோதைக்கு நல்லறம் உரைத்துஆங்கு
ஆய்வளை ஆபுத் திரன்நாடு அடைந்ததும்
ஆங்குஅவன் தன்னோடு அணியிழை போகி
ஓங்கிய மணிபல் லவத்திடை உற்றதும்,
உற்றவள் ஆங்குஓர் உயர்ந்தவன் வடிவாய்ப்
பொன்கொடி வஞ்சியில் பொருந்திய வண்ணமும்,
நவைஅறு நன்பொருள் உரைமி னோஎனச்
சமயக் கணக்கர் தம்திறம் கேட்டதும்,
ஆங்குஅத் தாயரோடு அறவணர்த் தேர்ந்து
பூங்கொடி கச்சி மாநகர் புக்கதும்,

புக்கவள் கொண்ட பொய்உருக் களைந்து
மற்றவர் பாதம் வணங்கிய வண்ணமும்,
தவத்திறம் பூண்டு தருமம் கேட்டுப்
பவத்திறம் அறுகெனப் பாவை நோற்றதும்,
இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப
வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன்
மாவண் தமிழ்த்திறம் மணிமே கலைதுறவு
ஆறைம் பாட்டினுள் அறியவைத் தனன்என்.

பதிகம் முற்றிற்று.

Pathiham : Praise of the goddess Sambapathi

The goddess Sambāpathi defeats the early morning sunlight
rising over the tall shining mountain in the Chola country.
She is red and rises from the mountain and stays there.
She is the enemy of the Rākshasas on the earth.
She protects the Chola country.

The story of Kāviri

King Kānthan of the Chola country asked the goddess Kāviri,
to come and make his lineage flourish.

Agastya's pot was turned over by a crow
and its water flowed as the Kāviri river in the Chola country.

Sambāpathi, the goddess of the Chola country, saw Kāviri,
welcomed her and said,
"You are the Ganga of the sky.
You, light, came here for king Kānthan."

Agastya told Kāviri,
"Mother, listen. You should worship the ancient Sambāpathi."

Kāviri, the goddess of wonderful Tamil and of the Chola lineage,
never fails to flow in the land of Bharatham praised by poets.
She saw Sambāpathi and worshiped her. .

Sambāpathi, pleased to see Kāviri, said,

“I have named this city after you.
When Brahma created it he named it after me,
and so this city has two names, Champu and Kāvirippumpattinam.”

Kūlavānihan Chathanar, the author, recited the story of Manimekalai.

The story starts as the prince Udayakumaran saw Manimekalai
through the marble mandapam and loved her.

The story of Manimekalai and the Goddess Manimekalai

The goddess Manimekalai appeared to Manimekalai
and took her to Manipallavam island and left her there.
She also took Sudhamati to Manipallavam as she was sleeping.
Later the goddess woke up Sudhamati on the island
and took her to her home.
The goddess Manimekalai also took Manimekalai
to the island and left her alone there.
Manimekalai suffered alone on Manipallavam.
A shining Peedihai appeared before Manimekalai on the island
and told her previous births.
The goddess Manimekalai gave her three mantras on the island.

The story of Amudhasurabhi

Deepathilahai, the goddess of Manipallavam, saw Manimekalai
and told her about the Amudhasurabhi.
Manimekalai and Deepathilahai went to Gomuki pond
and Manimekalai received from the pond

the Amudhasurabhi placed there by Āputhiran.
Then Manimekalai with the Amudhasurabhi came, saw her mothers
and went with them to see Aravanar Adigal.

Story of Āputhiran

Aravanar Adigal told Manimekalai the life of Āputhiran.
He said that Sindhādevi had come to Āputhiran
and given him a pot at the temple.

Manimekalai feeds the people

After that, Manimekalai took the pot and went to beg on the streets,
giving food to all chaste women and to Ādirai.
She gave food to Kāyasandihai who had been cursed by a sage.
Kāyasandihai’s hunger sickness was appeased
when she ate the food given to her by Manimekalai.

The story of Prince Udayakumaran and Kānchanan and the sad end of the prince

Prince Udayakumaran heard that Manimekalai
was in the temple and went there to see her.
There Manimekalai took the form of Kāyasandihai
and approached the prince because she did not want him to love her.
At that time Kānchanan, the husband of Kāyasandihai,
came from the sky to see his wife.
When he saw the prince and Manimekalai who had taken the form of Kāyasandihai,
he thought that the prince loved his wife and killed him.
The goddess told Kānchanan his mistake

and he went to his sky land feeling sad.

The queen, mother of the prince and Manimekalai

The king imprisoned Manimekalai,
and the queen released her and tried to harm her.
Manimekalai used the mantra given to her by the goddess Manimekalai
and escaped the harm that the queen intended.
When Mādhavi and Sudhamati asked Aravnar Adigal's help to release Manimekalai,
he asked the queen to release her and she was released.

The story of the king Punniyarājan and Manimekalai

After that king Punniyarājan met Manimekalai
and she asked him to come to Manipallavam
where he could know his previous births.
Punniyarājan went to Manipallavam to see Manimekalai.
There the Peedihai told him his previous life.
After that Punniyarājan went to his country and ruled it.
After Punniyarājan left Manipallavam,
Manimekalai went to Vanji city
and listened to the philosophies of sages.

Manimekalai, the tapasvini

Then she went with her mothers to Kānji city
and they worshiped Aravanar Adigal
and he taught them dharma.
Then she became a ascetic.

Kūlavānihan Chathanar told in thirty chapters
the story of Manimekalai becoming a sage.

----

1 விழா அறை காதை [விழாஅறைந்த பாட்டு]

உலகம் திரியா ஓங்குஉயர் விழுச்சீர்ப்
பலர்புகழ் மூதூர்ப் பண்புமேம் படீஇய
ஓங்குயர் மலயத்து அருந்தவன் உரைப்பத்
தூங்குஎயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன்
விண்ணவர் தலைவனை வணங்கிமுன் நின்று
மண்ணகத்து என்தன் வான்பதி தன்னுள்
மேலோர் விழைய விழாக்கோள் எடுத்த
நால்ஏழ் நாளினும் நன்குஇனிது உறைகென
அமரர் தலைவன் ஆங்குஅது நேர்ந்தது
கவராக் கேள்வியோர் கடவார் ஆகலின்,

மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொருள் வீடுஎனும்,
இத்திறம் தத்தம் இயல்பினில் காட்டும்,
சமயக் கணக்கரும் தம்துறை போகிய
அமயக் கணக்கரும் அகலார் ஆகிக
கரந்துஉரு எய்திய கடவு ளாளரும்,
பரந்துஒருங்கு ஈண்டிய பாடை மாக்களும
ஐம்பெருங் குழுவும், எண்பேர் ஆயமும்
வந்துஒருங்கு குழீஇ வான்பதி தன்னுள்
கொடித்தேர்த் தானைக் கொற்றவன் துயரம்,
விடுத்த பூதம் விழாக்கோள் மறப்பின்

மடித்த செவ்வாய் வல்எயிறு இலங்க
இடிக்குரல் முழக்கத்து இடும்பை செய்திடும்
தொடுத்தபா சத்துத் தொல்பதி நரகரைப்
புடைத்துஉணும் பூதமும் பொருந்தா தாயிடும்
மாயிரு ஞாலத்து அரசுதலை ஈண்டும்
ஆயிரம் கண்ணோன் விழாக்கால் கொள்கென,

வச்சிரக் கோட்டத்து மணம்கெழு முரசம்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை ஏற்றி
ஏற்றுஉரி போர்த்த இடியுறு முழக்கின்
கூற்றுக்கண் விளிக்கும் குருதி வேட்கை

முரசுகடிப் பிடூஉம் முதுக்குடிப் பிறந்தோன்
திருவிழை மூதூர் வாழ்கென்று ஏத்தி
வானமும் மாரி பொழிக மன்னவன்
கோள்நிலை திரியாக் கோலோன் ஆகுக
தீவகச் சாந்தி செய்தரு நல்நாள்
ஆயிரம் கண்ணோன் தன்னோடு ஆங்குஉள
நால்வேறு தேவரும் நலத்தகு சிறப்பில்
பால்வேறு தேவரும் இப்பதிப் படர்ந்து
மன்னன் கரிகால் வளவன் நீங்கியநாள்
இந்நகர் போல்வதுஓர் இயல்பினது ஆகிப்

பொன்னகர் வறிதாப் போதுவர் என்பது
தொல்நிலை உணர்ந்தோர் துணிபொருள் ஆதலின்,
தோரண வீதியும் தோம்அறு கோட்டியும்
பூரண கும்பமும் பொலம்பா லிகைகளும்
பாவை விளக்கும் பலவுடன் பரப்புமின்
காய்க்குலைக் கமுகும் வாழையும் வஞ்சியும்
பூக்கொடி வல்லியும் கரும்பும் நடுமின்
பத்தி வேதிகைப் பசும்பொன் தூணத்து
முத்துத் தாமம் முறையொடு நாற்றுமின
விழவுமலி மூதூர் வீதியும் மன்றமும்

பழமணல் மாற்றுமின் புதுமணல் பரப்புமின்
கதலிகைக் கொடியும் காழ்ஊன்று விலோதமும்
மதலை மாடமும் வாயிலும் சேர்த்துமின்
நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம்ஈ றாக
வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்வினை
ஆறுஅறி மரபின் அறிந்தோர் செய்யுமின்
தண்மணல் பந்தரும் தாழ்தரு பொதியிலும்

புண்ணிய நல்உரை அறிவீர் பொருந்துமின்
ஒட்டிய சமயத்து உறுபொருள் வாதிகள்

பட்டிமண் டபத்துப் பாங்குஅறிந்து ஏறுமின்
பற்றா மாக்கள் தம்முடன் ஆயினும்
செற்றமும் கலாமும் செய்யாது அகலுமின்
வெண்மணல் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையும்
தண்மணல் துருத்தியும் தாழ்பூந் துறைகளும்
தேவரும் மக்களும் ஒத்துஉடன் திரிதரும்
நால்ஏழ் நாளினும் நன்குஅறிந் தீர்என்
ஒளிறுவாள் மறவரும் தேரும் மாவும்
களிறும் சூழ்தரக் கண்முரசு இயம்பிப்
பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்கென வாழ்த்தி
அணிவிழா அறைந்தனன் அகநகர் மருங்குஎன்.

1. விழாவறை காதை முற்றிற்று.

Part. 1 Prince Udayakumaran and Manimekalai in the flower garden

Chapter 1. Indra's festival

Ancient Pukār is famous
because its people never do wrong.

Agastya the sage of great tapas, praised by the whole world,
stayed on high Vindhya mountain.
He wished to make Pukār, the Chola city,
more famous than before by celebrating a festival for Indra.

He told the Chola king, Chembiyan Cheralāthan,
adorned with heroic bracelets,

the conqueror of his enemies and the destroyer of their forts,
to celebrate a festival for Indra the king of the gods.

The Chola king heard the words of Agastya
and decided to celebrate a festival on the earth
for Indra, the king of the gods.
He asked Indra to come to Pukār
and stay there for twenty-eight days
so the people could celebrate the festival for him.
Indra accepted and came.

The festival was filled with scholars of many shastras,
religious scholars preaching
the good ways of life and moksha,
philosophers arguing about religions,
astrologers telling people their future,
gods coming in disguise to see Indra’s festival,
speakers of many languages,
the five and eight members of the king’s cabinet,
and the ministers of the king.
All came to Pukār.

The guardian Bhudam of Pukār

The people of Pukār said,
“If our king, with his chariot and large army,
forgets to perform the festival for Indra
as the gods gather together in Pukār,
the guardian, the Bhudam of Pukār with a thunderous voice,

strong teeth and a pursed red mouth,
conquerer of the enemies of the Chola king,
will destroy the city
and there will be a famine in the country.
Therefore the king should erect a pillar for worship,
and perform the festival for the thousand-eyed Indra, the king of the gods,
as all the kings and gods are gathered in Pukār to celebrate.”

The drummer announces Indra’s festival

The drummer, born in an ancient drummer tribe
in the village of Vachirakkottam,
announced the festival in Pukār.

When his clan beat the drums
it sounded like thunder
or as if it were summoning blood-thirsty Yama.
He took the flower-adorned drum,
belted it securely on the back of an elephant
and began to beat it.

He announced,
“May our famous Pukār flourish and prosper.
May the rain pour three times a month.
May the king’s scepter
not be subject to the future decreed by the stars
when they do not foreshadow good for the country.
May this festival of lights for thousand-eyed Indra
begin on a good day.

May Indra, Agni, Varuna, Yama
and the other gods from the sky
gather in Pukār making heaven empty.
May Pukār look as it did on the day
when the emperor Karikālvalavan went to war.
May those who know how it was on that day
say that now it is just as it was then.” 01-040

The people decorate Pukār

The drummer proclaimed,
“O people, put out pots decorated with flowers and leaves,
golden pālikais, pāvai lamps and other auspicious things.
Plant kamuku trees with bunches of unripe fruits,
flowering plants, and banana and sugarcane trees.
Hang pearl garlands on the beautiful golden pillars.
Take away the old sand and spread fresh sand on the streets. 01-050
Decorate the halls of the ancient town
and fill them with festivals.
Decorate the porches and entrances
with banana leaves and strong-stalked vilotam plants.

The people worship the gods

O religious priests,
you know how to worship the gods
and celebrate the festivals and the ceremonies
for Shiva with an eye in his forehead
and for the other gods of Chadukkam.

The pattimandram and the scholars.

O teachers of wisdom,
go to cool groves filled with sand
and the potiyil mandram.
O philosophers of all religious sects,
go to the debates and join the disputations. 01-060
Do not fight—
if you are angry with people you do not like, leave that place.

At this festival time
when people wander for twenty eight days
with the gods on the white mounds of sand
and beautiful flowering ponds with sand-covered banks,
may hunger, sickness and enmity be destroyed
and may homes and wealth flourish!”

As the warriors with shining swords, chariots,
horses and elephants surrounded him,
the drummer praised all and beat the drum
and announced the beautiful festival of Indra in Pukār. 01-072

----

2. ஊர் அலர் உரைத்த காதை [ஊர் அலர் உரைத்த பாட்டு]

நாவல் ஓங்கிய மாபெருந் தீவினுள்
காவல் தெய்வதம் தேவர்கோற்கு எடுத்த
தீவகச் சாந்தி செய்தரு நல்நாள்
மணிமே கலையொடு மாதவி வாராத்
தணியாத் துன்பம் தலைத்தலை மேல்வரச்

சித்திரா பதிதான் செல்லல்உற்று இரங்கித்
தத்துஅரி நெடுங்கண் தன்மகள் தோழி
வயந்த மாலையை வருகெனக் கூஉய்ப்
பயங்கெழு மாநகர் அலர்எடுத்து உரைஎன,
வயந்த மாலையும் மாதவி துறவிக்கு

அயர்ந்துமெய் வாடிய அழிவினள் ஆதலின்
மணிமே கலையொடு மாதவி இருந்த
அணிமலர் மண்டபத்து அகவயின் செலீஇ
ஆடிய சாயல் ஆயிழை மடந்தை
வாடிய மேனி கண்டுஉளம் வருந்திப்
பொன்நேர் அனையாய் புகுந்தது கேளாய்
உன்னோடு இவ்வூர் உற்றதுஒன்று உண்டுகொல்
வேத்தியல் பொதுஇயல் என்றுஇரு திறத்துக்
கூத்தும் பாட்டும் தூக்கும் துணிவும்
பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைப் பாடலும்

தண்ணுமைக் கருவியும் தாழ்தீங் குழலும்
கந்துகக் கருத்து மடைநூல் செய்தியும்
சுந்தரச் சுண்ணமும் தூநீர் ஆடலும்
பாயல் பள்ளியும் பருவத்து ஒழுக்கமும்
காயக் கரணமும் கண்ணியது உணர்தலும்
கட்டுரை வகையும் கரந்துஉறை கணக்கும்
வட்டிகைச் செய்தியும் மலர்ஆய்ந்து தொடுத்தலும்
கோலம் கோடலும் கோவையின் கோப்பும்
காலக் கணிதமும் கலைகளின் துணிவும்
நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த

ஓவியச் செந்நூல் உரைநூல் கிடக்கையும்
கற்றுத் துறைபோகிய பொன்தொடி நங்கை
நல்தவம் புரிந்தது நாண்உடைத்து என்றே
அலகுஇல் மூதூர் ஆன்றவர் அல்லது
பலர்தொகுபு உரைக்கும் பண்புஇல் வாய்மொழி
நயம்பாடு இல்லை நாண்உடைத்து என்ற
வயந்த மாலைக்கு மாதவி உரைக்கும்:

காதலன் உற்ற கடுந்துயர் கேட்டுப்
போதல் செய்யா உயிரொடு நின்றே
பொன்கொடி மூதூர்ப் பொருள்உரை இழந்து

நல்தொடி நங்காய் நாணுத் துறந்தேன்
காதலர் இறப்பின் கனைஎரி பொத்தி
ஊதுஉலைக் குருகின் உயிர்த்துஅகத்து அடங்காது
இன்உயிர் ஈவர்; ஈயார் ஆயின்
நல்நீர்ப் பொய்கையின் நளிஎரி புகுவர்:
நளிஎரி புகாஅர் ஆயின் அன்பரோடு
உடன்உறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுஉடம்பு அடுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்து.
அத்திறத் தாளும் அல்லள்எம் ஆயிழை
கணவற்கு உற்ற கடுந்துயர் பொறாஅள்

மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக்
கண்ணீர் ஆடிய கதிர்இள வனமுலை
திண்ணிதில் திருகித் தீஅழல் பொத்திக்
காவலன் பேர்ஊர் கனைஎரி ஊட்டிய
மாபெரும் பத்தினி மகள்மணி மேகலை
அருந்தவப் படுத்தல் அல்லது யாவதும்
திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழில் படாஅள்
ஆங்ஙனம் அன்றியும் ஆயிழை கேளாய்
ஈங்குஇம் மாதவர் உறைவிடம் புகுந்தேன்
மறவணம் நீத்த மாசுஅறு கேள்வி

அறவண வடிகள் அடிமிசை வீழ்ந்து
மாபெருந் துன்பம் கொண்டுஉளம் மயங்கிக்
காதலன் உற்ற கடுந்துயர் கூறப்
பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும்பேர் இன்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
அற்றோர் உறுவது அறிகென்று அருளி
ஐவகைச் சீலத்து அமைதியும் காட்டி
உய்வகை இவைகொள்என்று உரவோன் அருளினன்

மைத்தடங் கண்ணார் தமக்கும்என் பயந்த 02-70

சித்திரா பதிக்கும் செப்பு நீஎன,
ஆங்குஅவள் உரைகேட்டு அரும்பெறல் மாமணி
ஓங்குதிரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தோர் போன்று
மையல் நெஞ்சமொடு வயந்த மாலையும்
கையற்றுப் பெயர்ந்தனள் காரிகை திறத்துஎன். 02-75

ஊர் அலர் உரைத்த முற்றிற்று.

Chapter 2. The gossip of the town

Chitrāpathi, the dancer Mādhavi and Vasanthamālai

On the auspicious day
when the Deepagachandi festival was celebrated
for Indra, the king of the gods,
the people worshiped the gods and asked them to come
and make the world flourish.
Mādhavi did not come to the festival
bringing her daughter Manimekalai with her.

When Chitrāpathi, Mādhavi's mother
saw that they did not come, she felt sad.
She called Vasanthamālai, a beautiful,
long-eyed friend of Mādhavi, 02-010
and said, “Go to Mādhavi
and tell her the gossip of this rich city.”

Mādhavi and Vasanthamālai.

Vasanthamālai was unhappy that Mādhavi
had become a renunciant and was worried about her.
She went to the beautiful mandapam blooming with flowers
where Mādhavi stayed and saw her wearing lovely ornaments.
Mādhavi looked sad and weak.
Vasanthamālai told her,
“You, beautiful as the goddess Lakshmi,
should listen to what I have to say.
It seems the people of this city do not like something that you did.

Mādhavi, the dancer

Mādhavi, you know various kinds of dance such as vettiyal and poduviyal,
you know how to sing
and perform the seven kinds of dance rhythms with your feet.
You can do chendukku and the other seven thukkus, clapping your hands.
You can perform many thālams,
play many songs on the yāz, 02-020
you know all the elements of dance and the abhinayams,
you can play the drum and the sweet flute,
and you know how to play with balls,
to cook, to take a bath with fragrant powder,
to swim in clean water and sleep without trouble.
You do everything according to the season,
and perform the sixty-four abhinayas.
You understand what other people think
and know how to converse on many things with them.
You know how to conceal things.

You can paint beautiful pictures,
pluck flowers to make garlands
and can adorn yourself according to what is needed
with strings of pearls and garlands.
You know astrology, all the other arts,
and the books that teach courtesans how to dance.
You know painting and can read books. 02-030

O Mādhavi adorned with golden bangles,
some elders and most people in the town say that you are an artist
and you know many things about dance,
yet you have become a tapasvini.
This is not good—it is shameful for you.”

Mādhavi listened to Vasanthamālai and replied,
“O friend with beautiful ornaments,
when I heard that my beloved Kovalan had died,
I did not die but still live.
I lost all my wealth and my modesty. 02-040
The people in the city do not respect me and speak badly of me.
When some women lose their lovers,
they cannot bear their loss and enter the fire.
Others do not do that but mortify themselves,
making their body grow thin
so they may reach their lovers soon.

But Kannagi adorned with precious ornaments
was not like one of those chaste women. 02-050
She could not bear the misfortune that happened to her husband.

As her tears fell on her breasts
she pinched off her breast, threw it down
and burned Madurai where the Pandiyan king
had falsely accused her beloved Kovalan,
believing the words of the goldsmith who had stolen the queen’s anklets.
Manimekalai is like a daughter to that wonderful chaste woman Kannagi.
The only thing that she could do was to become a bhikshuni.
She did not do any evil deeds
and could not live the life of a courtesan.
That is not all. Listen, O ornamented one,
I entered into the monastery of the faultless Aravanar Adigal,
worshiped his feet and told him
the sufferings of my beloved and how I suffered
because of what happened to him.

Aravanar Adigal said,
‘People, born in this world suffer because they desire to live in this world
but those not born in this world receive great joy
because they do not desire to live in this world.’
He told me of the peace that comes
when people do not commit the five sins—
lust, murder, drink, lying and stealing.
He gave me his grace and said,
‘Follow the path of having no desires.
That will give you peace.’”

Mādhavi told all this to Vasanthamālai
and asked her to go to her mother Chitrāpathi
and other women with eyes darkened by kohl

to tell about her life in the monastery.

Vasanthamālai listened to the words of Mādhavi
ornamented with precious jewels
and, feeling as if she were plunging into the ocean with roaring waves,
not knowing what to do,
she left that place with a sorrowful heart
and went to see Chitrāpathi. 02-075

----

3. மலர்வனம் புக்க காதை [மலர்வனம்புக்க பாட்டு]

வயந்த மாலைக்கு மாதவி உரைத்த
உயங்குநோய் வருத்தத்து உரைமுன் தோன்றி
மாமலர் நாற்றம் போல்மணி மேகலைக்கு
ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்துளது ஆதலின்
தந்தையும் தாயும் தாம்நனி உழந்த
வெந்துயர் இடும்பை செவியகம் வெதுப்பக்
காதல் நெஞ்சம் கலங்கிக் காரிகை
மாதர் செங்கண் வரிவனப்பு அழித்துப்
புலம்புநீர் உருட்டிப் பொதியவிழ் நறுமலர்
இலங்குஇதழ் மாலையை இட்டுநீ ராட்ட,

மாதவி மணிமே கலைமுகம் நோக்கித்
தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக்
காமர் செங்கையில் கண்ணீர் மாற்றித்
தூநீர் மாலை தூத்தகை இழந்தது
நிகர்மலர் நீயே கொணர்வாய் என்றலும்,
மதுமலர்க் குழலியொடு மாமலர் தொடுக்கும்
சுதமதி கேட்டுத் துயரொடும் கூறும்:
குரவர்க்கு உற்ற கொடுந்துயர் கேட்டுத்
தணியாத் துன்பம் தலைத்தலை எய்தும்
மணிமேக கலைதன் மதிமுகம் தன்னுள்

அணிதிகழ் நீலத்து ஆய்மலர் ஓட்டிய
கடைமணி உகுநீர் கண்டனன் ஆயின்
படையிட்டு நடுங்கும் காமன் பாவையை
ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ
பேடியர் அன்றோ பெற்றியின் நின்றிடின்
ஆங்ஙனம் அன்றியும் அணியிழை கேளாய்
ஈங்குஇந் நகரத்து யான்வருங் காரணம்:
பாரா வாரம் பல்வளம் பழுநிய
காராளர் சண்பையில் கௌசிகன் என்போன்
இருபிறப் பாளன் ஒருமகள் உள்ளேன்

ஒருதனி அஞ்சேன் ஓரா நெஞ்சமோடு
ஆரா மத்திடை அலர்கொய் வேன்தனை
மாருத வேகன்என் பான்ஓர் விஞ்சையன்
திருவிழை மூதூர் தேவர்கோற்கு எடுத்த
பெருவிழாக் காணும் பெற்றியின் வருவோன்
தாரன் மாலையன் தமனியப் பூணினன்
பாரோர் காணாப் பலர்தொழு படிமையன்
எடுத்தனன் என்கொணடு எழுந்தனன் விசும்பில்
படுத்தனன் ஆங்குஅவன் பான்மையேன் ஆயினேன்
ஆங்குஅவன் ஈங்குஎனை அகன்றுகண் மாறி

நீங்கினன் தன்பதி நெட்டிடை ஆயினும்,
மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமே கலைதான
தனித்துஅலர் கொய்யும் தகைமையள் அல்லள்
பன்மலர் அடுக்கிய நன்மரப் பந்தர
இலவந் திகையின் எயில்புறம் போகின்
உலக மன்னவன் உழையோர் ஆங்குஉளர்.
விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொள் நல்நாள்
மண்ணவர் விழையார் வானவர் அல்லது
பாடுவண்டு இமிரா பல்மரம் யாவையும்
வாடா மாமலர் மாலைகள் தூக்கலின்

கைபெய் பாசத்துப் பூதம் காக்கும்என்று
உய்யா னத்திடை உணர்ந்தோர் செல்லார்.

வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை இழந்த
சம்பாதி இருந்த சம்பாதி வனமும்.
தவாநீர்க் காவிரிப் பாவைதன் தாதை
கவேரன் ஆங்கு இருந்த கவேர வனமும்
மூப்புடை முதுமைய தாக்குஅணங்கு உடைய
மூப்புடை முதுமைய தாக்குஅணங்கு உடைய
அருளும் அன்பும் ஆர்உயிர் ஓம்பும்
ஒருபெரும் பூட்கையும் ஒழியா நோன்பின்

பகவனது ஆணையின் பல்மரம் பூக்கும்
உவவனம் என்பதுஒன்று உண்டு
விளிப்புஅறை போகாது மெய்புறத்து இடூஉம்
பளிக்கறை மண்டபம் உண்டுஅதன் உள்ளது
தூநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த
தாமரைப் பீடிகை தான்உண்டு ஆங்குஇடின்
அரும்புஅவிழ் செய்யும் அலர்ந்தன வாடா
சுரும்புஇனம் மூசா தொல்யாண்டு கழியினும்
மறந்தேன் அதன்திறம் மாதவி கேளாய்
கடம்பூண்டுஓர் தெய்வம் கருத்திடை வைத்தோர்

ஆங்குஅவர் அடிக்குஇடின் அவர்அடி தான்உறும்
நீங்காது யாங்கணும் நினைப்பில ராய்இடின்
ஈங்குஇதன் காரணம் என்னை என்றியேல்
சிந்தை இன்றியும் செய்வினை உறும்எனும்
வெந்திறல் நோன்பிகள் விழுமம் கொள்ளவும்
செய்வினை சிந்தை இன்றுஎனின் யாவதும்
எய்தாது என்போர்க்கு ஏது வாகவும்
பயம்கெழு மாமலர் இட்டுக் காட்ட
மயன்பணடு இழைத்த மரபினது அதுதான்
அவ்வனம் அல்லது அணியிழை நின்மகள்

செவ்வனம் செல்லும் செம்மை தான்இலள்
மணிமே கலையொடு மாமலர் கொய்ய
அணியிழை நல்லாய் யானும் போவல்என்று
அணிப்பூங் கொம்பர் அவளொடும் கூடி

மணித்தேர் வீதியில் சுதமதி செல்வுழீஇ,
சிமிலிக் கரண்டையன் நுழைகோல் பிரம்பினன்
தவல்அருஞ் சிறப்பின் அராந்தா ணத்துஉளோன்
நாணமும் உடையும் நன்கனம் நீத்துக்
காணா உயிர்க்கும் கையற்று ஏங்கி
உண்ணா நோன்போடு உயவல் யானையின்

மண்ணா மேனியன் வருவோன் தன்னை
வந்தீர் அடிகள்நும் மலர்அடி தொழுதேன்
எந்தம் அடிகள் எம்உரை கேண்மோ
அழுக்குஉடை யாக்கையில் புகுந்த நும்உயிர்
புழுக்கறைப் பட்டோர் போன்றுஉளம் வருந்தாது
இம்மையும் மறுமையும் இறுதிஇல் இன்பமும்
தன்வயின் தரூஉம்என் தலைமகன் உரைத்தது
கொலையும் உண்டோ கொழுமடல் தெங்கின்
விளைபூந் தேறலின் மெய்த்தவத் தீரே
உண்டு தெளிந்துஇவ் யோகத்து உறுபயன்

கண்டால் எம்மையும் கையுதிர்க் கொண்ம்என
உண்ணா நோன்பி தன்னொடும் சூள்உற்று
உண்ம்என இரக்கும்ஓர் களிமகன் பின்னரும்
கணவிரி மாலை கட்டிய திரணையன்
குவிமுகிழ் எருக்கில் கோத்த மாலையன்

சிதவல் துணியொடு சேண்ஓங்கு நெடுஞ்சினைத்
ததர்வீழ்பு ஒடித்துக் கட்டிய உடையினன்
வெண்பலி சாந்தம் மெய்ம்முழுது உறீஇப்
பண்புஇல் கிளவி பலரொடும் உரைத்தாங்கு
அழூஉம் விழூஉம் அரற்றும் கூஉம்

தொழூஉம் எழூஉம் சுழலலும் சுழலும்
ஓடலும் ஓடும் ஒருசிறை ஒதுங்கி
நீடலும் நீடும் நிழலொடு மறலும்
மையல் உற்ற மகன்பின் வருந்திக்
கையறு துன்பம் கண்டுநிற் குநரும்,

சுரியல் தாடி மருள்படு பூங்குழல்
பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாள்நகை
ஒள்அரி நெடுங்கண் வெள்ளிவெண் தோட்டுக்
கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவளை பிறைநுதல்
காந்தள்அம் செங்கை ஏந்துஇள வனமுலை

அகன்ற அல்குல் அந்நுண் மருங்குல்
இகந்த வட்டுடை எழுதுவரிக் கோலத்து
வாணன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி
நீணிலம் அளந்தோன் மகன்முன் ஆடிய
பேடிக் கோலத்துப் பேடுகாண் குநரும்

வம்ப மாக்கள் கம்பலை மூதூர்ச்
சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும்
மைஅறு படிவத்து வானவர் முதலா
எவ்வகை உயிர்களும் உவமம் காட்டி
வெண்சுதை விளக்கத்து வித்தகர் இயற்றிய

கண்கவர் ஓவியம் கண்டுநிற் குநரும்,
விழவு ஆற்றுப் படுத்த கழிபெரு வீதியில்
பொன்நாண் கோத்த நன்மணிக் கோவை
ஐயவி அப்பிய நெய்அணி முச்சி
மயிர்ப்புறம் சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்

பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழச்
செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறா மழலை
சிந்துபு சின்னீர் ஐம்படை நனைப்ப
அற்றம் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகில்
தொடுத்தமணிக் கோவை உடுப்பொடு துயல்வரத்

தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூண் புதல்வரைப்
பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்து
இலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின்று ஏற்ற

ஆலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
காண்மி னோஎனக் கண்டுநிற் குநரும்

விராடன் பேர்ஊர் விசயனாம் பேடியைக
காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாக்களின்
மணிமே கலைதனை வந்துபுறம் சுற்றி,
அணியமை தோற்றத்து அருந்தவப் படுத்திய
தாயோ கொடியள் தகவுஇலள் ஈங்குஇவள்

மாமலர் கொய்ய மலர்வனம் தான்புகின்
நல்இள அன்னம் நாணாது ஆங்குஉள
வல்லுந கொல்லோ மடந்தை தன் நடை
மாமயில் ஆங்குஉள வந்துமுன் நிற்பன
சாயல்கற் பனகொலோ தையல் தன்னுடன்

பைங்கிளி தாம்உள பாவைதன் கிளவிக்கு
எஞ்சல கொல்லோ இசையுந அல்ல
என்றுஇவை சொல்லி யாவரும் இனைந்துஉக,
செந்தளிர்ச் சேவடி நிலம்வடு உறாமல்
குரவமும் மரவமும் குருந்தும் கொன்றையும்

திலகமும் வகுளமும் செங்கால் வெட்சியும்
நரந்தமும் நாகமும் பரந்துஅலர் புன்னையும்
பிடவமும் தளவமும் முடமுள் தாழையும்
குடசமும் வெதிரமும் கொழுங்கால் அசோகமும்
செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பகமும்
எரிமலர் இலவமும் விரிமலர் பரப்பி
வித்தகர் இயற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
ஒப்பத் தோன்றிய உவவனம் தன்னைத்
தொழுதனள் காட்டிய சுதமதி தன்னொடு
மலர் கொய்யப் புகுந்தனள் மணிமே கலைஎன்.

மலர்வனம் புக்க காதை முற்றிற்று..

Chapter 3. Sudhamathi and Manimekalai on the streets of Pukār.

Vasanthamālai went to Chitrāpathi
and told her what she had heard from Mādhavi.
It was Manimekalai's fate that her future
would be like that of a beautiful flower that spreads fragrance.

When Manimekalai heard what Mādhavi said,
she thought of her parents.
She suffered, her eyes shed tears,
spoiling her loveliness,
and the fresh-petaled garland on her breasts
became wet with her tears. 03-010

Mādhavi saw her daughter
and wiped her tears away with her lovely hands,
looking as if the cool moon had joined a lotus blossom.
She told her daughter,
"Your garland has lost its beauty because of your pure tears.
Go to the garden and bring fresh flowers just like these."

At that time, Sudhamathi, Mādhavi's friend,
was stringing garlands with Manimekalai.
When she heard Mādhavi asking Manimekalai to go to the garden,
she was concerned and said,

"When Manimekalai heard the terrible things
that happened to her parents, she was plunged into deep sadness.
Her eyes lovely as beautiful neelam blossoms

on her moonlike face shed tears
as she thought of her parents' suffering.
If Kāma had seen her loveliness,
he would have thrown down his weapons and shivered.
Is it possible for any man to see Manimekalai,
beautiful as a lovely statue, and leave her?
If any man sees her and doesn't stay to be near her,
he must be no man at all.

The Story of Sudhamathi and Māruthavegan

O jeweled one, listen to my story,
I am the only daughter of my father Kausigan, a Brahmin.
He lived in Sanbai city where Vellalas reside.
I was never afraid of anything.
I would go alone fearlessly to pick flowers for the ashram.
A Vinjayan adorned with many garlands,
and golden ornaments called Māruthavegan
came to beautiful ancient Pukār
to see the marvelous festival for Indra, the king of the gods.

If anyone on earth saw him, they would worship his divine form.
He saw me and took me to his place in the sky.
I fell in love with him and became his.
We were happy, but suddenly, as if in the blink of an eye,
he left me alone and went to his place that was far away."

Description of various gardens

Then Sudhamathi, afraid that Manimekalai

was going alone to the garden, told Mādhavi,
“It is not suitable for Manimekalai, lovely as a vine,
to go alone to the garden to pluck flowers.
If she goes near the walls of the fort
surrounded with trees in the Ilavandihai garden,
the guards of the palace of the Chola king,
the ruler of the world, will be there.

Uyyāvanam is another garden
where flowers bloom and never wither.
The people of the earth do not go there—
only the gods of the sky may go.
Even during the festival for Indra,
people do not go there because they know that Bhudams
guard Uyyāvanam with ropes in their hands.

There also can be found Sambāthi garden
where Sambāthi, the god, lost his wings because of the heat,
and the Kavera garden of Kaveran,
the father of the Kāviri, the river that never fails.

Since the Sambāthi and the Kavera gardens
are protected by an old spirit that attacks goddesses,
goddesses do not go there.
There also can be found Ubavanam
with trees that never stop blooming,
a garden that belongs to Bhagavan Buddha,
the sage always engaged in penance.
His principle is to take care of all,

giving them his grace and love.
Inside the marble mandapam there,
the sound of outside voices cannot be heard.
If someone is inside the marble mandapam
people outside can only see their shape.

The Buddha Peedihai.

There is a Peedihai in the form of a lotus
shining in various colors like diamonds
and spreading its light.
If someone places flowers on them, the buds will open
into flowers that never become dry.
Bees do not swarm there.
Even though many years have passed
I have not forgotten its power.

Mādhavi, listen.
If someone trusts in a god
and puts flowers on the Peedihai and worships it,
the flowers will not just bloom and wither like other flowers,
but rather will go and reach the feet of the god worshiped by all,
and if someone does not think of any god,
the flowers that he places will simply remain there.
The Peedihai was constructed in ancient times by Mayan
to teach with its flowers.
It was intended to make those ascetics of hard penance suffer
who believe that acts bear fruit even when done without intention
and to support those who say

that acts done without intention do not bear fruit.

Your daughter should not go to any flower garden except Ubavanam 03-080
because she could be harmed in all the other gardens.
O Mādhavi adorned with ornaments,
Manimekalai is lovely as a vine—
I will go with her to pick flowers.”

On the way to the garden what Sudhamathi and Manimekalai saw
A Jain Monk

They went on the road where shining chariots were running
and saw a Jain monk from a Jain ashram,
a sage from the temple of Arugan
carrying a pot on a rope hanging from a long stick.
Even though the monk was not wearing any clothes
he did not feel ashamed.
He did not want to hurt any creatures
that might be on his body.
He had not eaten anything and had not bathed,
looking like an unbathed, suffering elephant. 03-090

A Drunkard

After that, they saw a drunkard.
He stopped the monk on the streets and spoke to him.
“O monk, I worship your lotus feet. Hear my words.
You should not walk, suffering with a dirty body.
Our guru has taught us that present and future births,

the end of life and the joy of moksha
will all come according to one’s karma.
The soul in our body will not suffer
as if it were locked in a hot room.
Is anything wrong with drinking the sweet toddy that comes from palm trees?
If one drinks toddy is it killing anything?
You do true tapas!
If you eat and drink like me
and find that the joy of that is better
than the results of yoga that you do, why don’t you start drinking?
If you find this is not true, then do not accept me as your disciple,
but if you find that it is true, you should accept me.”
He made this bet with him as some onlookers stood
and looked at the drunkard and the monk. 03-100

A crazy man on the street

A crazy man was wearing arali garlands
made of buds and erukkam flowers on his arms.
His clothes were made of leaves and stalks from branches of trees.
His whole body was smeared with pure sandalwood paste and white ashes.
He talked to the people around him rudely.
He cried, fell, babbled, and screamed. 03-110
He bowed to them, got up,
wandered all about, and ran here and there.
He ran a long time, ending in a corner
where he saw his shadow and became confused.
People saw him, felt pity and stood around him.

A pedi (transvestite) in the form of Mohini

Then they saw some people looking at a pedi 03-115
dressed as beautiful Mohini,
the form assumed by Thirumal to cheat the Asuras
when the milky ocean was churned.
His hair was dark, curly and decorated with flowers,
his mouth was red as coral,
his teeth were white and shiny,
and his bright long eyes were lined with red.
He had dark bending eyebrows
and his forehead was like the crescent moon.
His lovely red hands were like kāndal blossoms,
his young beautiful breasts were round, 03-120
and his waist was broad and thin.
His arms were painted and his dress
hung down only to his knees.

Taking the form of Mohini,
he danced like Vishnu when the god dressed as a pedi
on the streets of Cho city of the Rakshasa Vānan.
The pedi came and danced like the disguised Vishnu,
and many people stood around him to see him dance.

Many noisy newcomers came to Pukār
with its tall palaces and high brick walls
covered with lovely paintings of faultless gods
and many creatures painted by skilled artists.
They attracted people’s eyes and they stood

and stared at them. 03-130

Mothers and babies

Some mothers wearing shining ornaments
took their children on elephants and chariots for rides.
The children wore golden chains with pendants studded with diamonds
and three chains that hung over their foreheads.
Their mouths were red and they babbled,
and the moisture from their mouths dripped on their aimpadaithali chains.
Their dresses were caught in the diamonds on their chains
as they swayed. 03-140
Their beautiful mothers, adorned with bangles and other ornaments,
put their children on elephants for rides and felt happy.
When they saw the children, people said,
“See the children, they are like Murugan,
the son of Lord Shiva seated beneath a banyan tree.”

Seeing Manimekalai people feel sad.

The people gathered in the garden
to see the dance of the pedi, disguised as Arjuna
when he stayed in the city of Virādan.
They came near Manimekalai and said,
“Manimekalai is young and beautiful.
Her mother made her a bhikshuni to do tapas, something cruel.
She has no compassion for her daughter. 03-150
If Manimekalai enters the garden to pick beautiful flowers,
could even the swans that see her walking

stay there without being ashamed that they cannot walk like her?
Will the peacocks that stand before her be able to learn her grace?
Will the green parrots be able to compete with her prattling words
and the sweetness of her voice that is sweeter than theirs?"
They said these things and crowded together to see her.

The beauty of the flower garden

The garden was blooming
with kuravam and marvam blossoms
kurundu and kondrai flowers, 03-160
thilagam, vahulam and vetchi plants with red stalks,
blossoming punnai trees surrounded with narandam and nākam plants,
pidavam, talavam, thorny screwpine trees,
kudasam, vediram, asoka treea with thick trunks,
cherunthi blossoms, vengai trees, beautiful shenbaga trees,
and ilavam plants blooming with fire-like colors.
All these flowering plants looked like a cloth with a lovely painting on it.
Manimekalai bowed to the Ubavanam
and went inside the garden with Sudhamathi. 03-171

----

4. பளிக்கறை புக்க காதை

[மணிமேகலை உதயகுமரனைக்கண்டு பளிக்கறை புக்க பாட்டு]

பரிதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தானைக்கு
இருள்வளைப் புண்ட மருள்படு பூம்பொழில
குழல்இசைத் தும்பி கொளுத்திக் காட்ட
மழலை வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய
வெயில்நுழைபு அறியாக் குயில்நுழை பொதும்பர்
மயில்ஆடு அரங்கில் மந்திகாண் பனகாண்;

மாசுஅறத் தெளிந்த மணிநீர் இலஞ்சிப்
பாசடைப் பரப்பில் பன்மலர் இடைநின்று
ஒருதனி ஓங்கிய விரைமலர்த் தாமரை
அரச அன்னம் ஆங்குஇனிது இருப்பக்

கரைநின்று ஆலும் ஒருமயில் தனக்குக
கம்புள் சேவல் கனைகுரல் முழவாக்
கொம்பர் இருங்குயில் விளிப்பது காணாய
இயங்குதேர் வீதி எழு துகள் சேர்ந்து
வயங்குஒளி மழுங்கிய மாதர்நின் முகம்போல
விரைமலர்த் தாமரை கரைநின்று ஓங்கிய
கோடுஉடைத் தாழைக் கொழுமடல் அவிழ்ந்த
வால்வெண் சுண்ணம் ஆடியது இதுகாண்;
மாதர் நின்கண் போதுஎனச் சேர்ந்து
தாதுஉண் வண்டுஇனம் மீதுகடி செங்கையின்

அம்சிறை விரிய அலர்ந்த தாமரைச்
செங்கயல் பாய்ந்து பிறழ்வன கண்டுஆங்கு
எறிந்துஅது பெறாஅது இரைஇழந்து வருந்த
மறிந்து நீங்கு மணிச்சிரல் காண்எனப்
பொழிலும் பொய்கையும் சுதமதி காட்ட,
மணிமே கலைஅம் மலர்வனம் காண்புழி,
மதிமருள் வெண்குடை மன்னவன் சிறுவன்
உதய குமரன் உருகெழு மீதூர
மீயான் நடுங்க நடுவுநின்று ஓங்கிய
கூம்புமுதல் முறிய வீங்குபிணி அவிழ்ந்து

கயிறுகால் பரிய வயிறுபாழ் பட்டாங்கு
இதைசிதைந்து ஆர்ப்பத் திரைபொரு முந்நீர்
இயங்குதிசை அறியாது யாங்கணும் ஓ(r
மயங்குகால் எடுத்த வங்கம் போலக்
காழோர் கையற மேலோர் இன்றிப்
பாகின் பிளவையிற் பணைமுகம் துடைத்துக்
கோவியன் வீதியும் கொடித்தேர் வீதியும்

பீடிகைத் தெருவும் பெருங்கலக்கு உறுத்துஆங்கு
இருபால் பெயரிய உருகெழு மூதூர
ஒருபால் படாஅது ஒருவழித் தங்காது

பாகும் பறையும் பருந்தின் பந்தரும
ஆதுல மாக்களும் அலவுற்று விளிப்ப
நீல மால்வரை நிலனொடு படர்ந்தெனக
கால வேகம் களிமயக்கு உற்றென
விடுபரிக் குதிரையின் விரைந்துசென்று எய்திக்
கடுங்கண் யானையின் கடாத்திறம் அடக்கி
அணித்தேர்த் தானையொடு அரசிளங் குமரன்
மணித்தேர்க் கொடுஞ்சி கையால் பற்றிக்
கார்அலர் கடம்பன் அல்லன் என்பது
ஆரங் கண்ணியில் சாற்றினன் வருவோன்,

நாடக மடந்தையர் நலங்கெழு வீதி
ஆடகச் செய்வினை மாடத்து ஆங்கண்
சாளரம் பொளித்த கால்போகு பெருவழி
வீதிமருங்கு இயன்ற பூஅணைப் பள்ளித
தகரக் குழலாள் தன்னொடு மயங்கி
மகர யாழின் வான்கோடு தழீஇ
வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவையின
எட்டி குமரன் இருந்தோன் தன்னை,
மாதர் தன்னொடு மயங்கினை இருந்தோய்
யாதுநீ உற்ற இடுக்கண் என்றலும்,

ஆங்குஅது கேட்டு வீங்குஇள முலையொடு
பாங்கில் சென்று தான்தொழுது ஏத்தி
மட்டுஅவிழ் அலங்கல் மன்ன குமரற்கு
எட்டி குமரன் எய்தியது உரைப்போன்:
வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போல்
தகைநலம் வாடி மலர்வனம் புகூஉம
மாதவி பயந்த மணிமே கலையொடு
கோவலன் உற்ற கொடுந்துயர் தோன்ற
நெஞ்சுஇறை கொண்ட நீர்மையை நீக்கி

வெம்பகை நரம்பின் என்கைச் செலுத்தியது

இதுயான் உற்ற இடும்பை என்றலும்,
மதுமலர்த் தாரோன் மனம்மகிழ் எய்தி
ஆங்குஅவள் தன்னைஎன் அணித்தேர் ஏற்ற
ஈங்குயான் வருவேன் என்றுஅவற்கு உரைத்து ஆங்கு
ஓடுமழை கிழியும் மதியம் போல
மாட வீதியின் மணித்தேர் கடைஇக்
கார்அணி பூம்பொழில் கடைமுகம் குறுகஅத்
தேர்ஒலி மாதர் செவிமுதல் இசைத்தலும்,
சித்திரா பதியோடு உதய குமரன்உற்று
என்மேல் வைத்த உள்ளத் தான்என

வயந்த மாலை மாதவிக்கு ஒருநாள்
கிளந்த மாற்றம் கேட்டேன் ஆதலின
ஆங்குஅவன் தேர்ஒலி போலும் ஆயிழை
ஈங்குஎன் செவிமுதல் இசைத்ததுஎன் செய்கென
அமுதுஉறு தீஞ்சொல் ஆயிழை உரைத்தலும்
சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போல
பளிக்கறை மண்டபம் பாவையைப் புகுகென்று
ஒளித்து அறை தாழ்கோத்து உள்ளகத்து இரீஇ
ஆங்குஅது தனக்குஓர் ஐவிலின் கிடக்கை
நீங்காது நின்ற நேர்இழை தன்னைக்

கல்என் தானையொடு கடுந்தேர் நிறுத்திப்
பல்மலர்ப் பூம்பொழில் பகல்முளைத் ததுபோல்
பூமரச் சோலையும் புடையும் பொங்கரும்
தாமரைச் செங்கண் பரப்பினன் வரூஉம்
அரசிளங் குமரன் ஆரும்இல் ஒருசிறை
ஒருதனி நின்றாய் உன்திறம் அறிந்தேன் உரை
வளர்இள வனமுலை மடந்தை மெல்இயல
தளர்இடை அறியும் தன்மையள் கொல்லோ
விளையா மழலை விளைந்து மெல்இயல
முளைஎயிறு அரும்பி முத்துநிரைத் தனகொல

செங்கயல் நெடுங்கண் செவிமருங்கு ஓடி
வெங்கணை நெடுவேள் வியப்புஉரைக் கும்கொல்
மாதவர் உறைவிடம் ஒரீஇமணி மேகலை
தானே தமியள்இங்கு எய்தியது உரைஎனப்,
பொதிஅறைப் பட்டோர் போன்றுஉளம் வருந்தி
மதுமலர்க் கூந்தல் சுதமதி உரைக்கும்:
இளமை நாணி முதுமை எய்தி
உரைமுடிவு காட்டிய உரவோன் மருகற்கு
அறிவும் சால்பும் அரசியல் வழக்கும்
செறிவளை மகளிர் செப்பலும் உண்டோ?

அனையது ஆயினும் யான்ஒன்று கிளப்பல
வினைவிளங்கு தடக்கை விறலோய் கேட்டி:
வினையின் வந்தது வினைக்குவிளைவு ஆயது
புனைவன நீங்கில் புலால்புறத்து இடுவது
மூப்புவிளிவு உடையது தீப்பிணி இருக்கை
பற்றின் பற்றிடம் குற்றக் கொள்கலம்
புற்றஅடங்கு அரவின் செற்றச் சேக்கை
அவலக் கவனா கையாறு அழுங்கல்
தவலா உள்ளம் தன்பால் உடையது
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து

மிக்கோய் இதனைப் புறமறிப் பாராய
என்று அவள் உரைத்த இசைபடு தீஞ்சொல
சென்று அவன் உள்ளம் சேரா முன்னர்,
பளிங்குபுறத்து எறிந்த பவளப் பாவையின்
இளங்கொடி தோன்றுமால் இளங்கோ முன்என்.

பளிக்கறை புக்க காதை முற்றிற்று.

Chapter 4. Prince Udayakumaran sees Manimekalai

Sudhamathi showed Manimekalai the bees, cuckoo birds,
monkeys, swans, peacocks, lotuses, and tāzai flowers.

Sudhamathi said, “See all these, Manimekalai.
The darkness in the blooming garden
is worried as it sees the bright rich rays of the sun
and slowly leaves.

See the bees that sing like flutes
and the fireflies that light up and chase the darkness away.

See how the bees with childlike voices
swarm and sound like a yāz.

See how the garden is so dense that sunlight cannot come in.

See how the cuckoos enter the dense garden
where monkeys play and peacocks dance.
O Manimekalai see all this. 04-010

The dance of the peacock

See the pond with clear jewel-like water
overspread with green moss.
One fragrant blooming lotus
is standing among many flowers
and a king swan rests on it sweetly.

The lovely peacock on the bank of the pond
dances beautifully for the swan to see.
The rooster with a rough voice crows,
sounding as if it were a drum
while the dark cuckoo on the branches
sings for the dancing of the peacock.
O Manimekalai, see this.

Tāzai flowers

The tāzai flowers are covered with the dust
kicked up by the wheels of the chariots speeding along the streets,
and your face is like the fragrant lotus blooming beneath those tāzai flowers
that shed white pollen on them.

Manimekalai' s red fingers and the chichili bird

Your reddish hands chase away
the honey-drinking bees swarming around your face thinking it a lotus.
See how the beautiful blue jewel-like chichili birds
are distressed when they fly to catch fish
swimming among the lotuses in the pond
and cannot catch them."

Sudhamathi showed all these things in the garden and the pond
to Manimekalai and said, "O Manimekalai see all these things!"

Prince Udayakumaran arrives at the garden on his horse.

Udayakumaran, the son of the Chola king,
the ruler of the world under the white parasol
that defeats the brightness of the moon,
came to the garden riding his horse .

The galloping horse of the prince.

The prince’s horse sped swiftly
as if it were a boat caught in a storm,
seeming not to know where it needed to go
because of the wild waves and wind
while its captain trembles
and the mast towering above its sails is broken,
and the ropes holding its sails have snapped and clatter loosely. 04-030

The angry elephant

At that time a mahout struck his elephant with his goad
and it became wild, spreading confusion along the royal street,
the streets where bannered chariots run,
and the street with the divine peedikai in that city of two parts.
The mahout, the drummers, a flock of vultures,
wanderers and poor people on the streets,
all were scared and screamed for help
as that royal elephant named Kālamegam was maddened
and ran like a dark mountain down the street. 04-040

The prince of the Cholas adorned with an athi garland,
holding the rail on his beautiful chariot,

sped and controled the elephant.

Even though he was as handsome and valorous as the god Murugan,
one could tell he was the Chola prince
because of the athi garland of the Cholas that he wore. 04-050

The prince and his friend Ettikumaran.

The handsome prince with his garland
rode down the beautiful streets of the city
where his friend Ettikumaran was sitting on a porch
on the street of women dancers and actresses.
There the porches were made of gold
and a breeze blew through the windows of the houses.
Ettikumaran was lying on a flower-spread bed
embracing a woman with lovely fragrant hair.
As he played a makara yāz
he seemed motionless, as if he were a painting.

The prince saw him and asked,
“You look unsure, staying here with these women.
What is troubling you?”
Ettikumaran, embracing the woman,
went near the prince adorned with a garland dripping with honey.

He said, “I saw Mādhavi’s daughter Manimekalai.
She was suffering as she thought of her father Kovalan
and looked like a withering flower locked in a box.
When I saw her I felt sad like her and began to play my yāz.

This is what is troubling me.”

The prince goes to bring Manimekalai

The prince with his honey-dripping garland
was pleased to hear Ettikumaran and said,
“I will go, put her on my beautiful chariot and bring her here.”
He drove his swift chariot and it went like the moon cutting through a bank of clouds.
Driving his chariot on the palace-lined streets
he reached the entrance of the flower garden
where the trees were so tall they touched the sky.

Manimekalai, worried when she heard the sound of his chariot,
asked Sudhamathi with her sweet nectar-like voice,
“I overheard Vasanthamālai talking to Mādhavi
saying Udayakumaran had told Chitrāpathi that he likes me.
Now I think I hear the sound of Udayakumaran’s chariot.
What should I do?”

Sudhamathi, shocked and trembling like a terrified peacock,
said to Manimekalai, “Go into the marble mandapam.”
When Manimekalai went inside, Sudhamathi locked its door,
went a little distance and stood there.

The Prince and Sudhamathi.

The young prince arrived at the garden
bright with many flowers blooming like the rays of the sun
and stopped his swift chariot that was always escorted by his army.

The young prince came as if the sun had entered,
spreading its light in the flowering garden.
He looked around with his lotus eyes
at the flowering trees and the bushes and saw Sudhamathi.
He said, “There is no one here—you are alone.
If your soft-natured friend Manimekalai walked here,
wouldn’t her waist suffer?
Wouldn’t she be speaking like a child?
Wouldn’t her pearl-like teeth just be growing in? 04-100
Wouldn’t her long fish-shaped eyes extend to her ears?
Wouldn’t even Kama be surprised seeing her eyes?
Why has Manimekalai left the ashram of the monks
and come here alone?”

Sudhamathi advises the prince

Sudhamathi, wearing flowers dripping with honey,
feeling as if she were locked in a room, told the prince,
“You come from the famous dynasty of king Karikālan.
I am very simple—how could I advise you what to do?
When two old people came to young Karikālan for justice,
he disguised himself as an old man and gave them justice.
You were born in that Chola dynasty.
How can I, a woman adorned with lovely bracelets, advise you? 04-110
Still I will tell you something.
O you with strong hands that fight in battles, listen!

People receive a body because of karma,

and that body experiences good and bad karma.
If one takes away its clothes and ornaments,
it is only flesh that will be discarded.
A body grows old and gets terrible diseases.
It desires everything on earth,
and does many wrong things.
It is filled with anger
and is dangerous as a snake pit.
Filled with troubles and disabilities
it is unable to make decisions
and has a mind that is unsteady.
You, great prince, should understand
that this is the nature of the human body.
Know this and leave Manimekalai.
She is only a human."

The Prince sees Manimekalai through the walls of Palikkarai

Before even the sweet words of Sudamathi entered the prince's ears,
through the marble walls of the room
where Sudhamathi had asked her to hide
he saw Manimekalai, beautiful as a coral doll or young vine. 04-125
----

5. மணிமேகலாதெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை

[மணிமேகலை உதயகுமரன்பால் உள்ளத்தாள் என மணிமேகலை தனக்கு மணிமேகலா தெய்வம் வந்துதோன்றிய பாட்டு]

இளங்கோன் கண்ட இளம்பொன் பூங்கொடி
விளங்குஒளி மேனி விண்ணவர் வியப்பப்
பொருமுகப் பளிங்கின் எழினி வீழ்த்துத்
திருவின் செய்யோள் ஆடிய பாவையின்
விரைமலர் ஐங்கணை மீன விலோதனத்து
உருவி லாளனொடு உருவம் பெயர்ப்ப
ஓவியன் உள்ளத்து உள்ளியது வியப்போன்
காவியங் கண்ணி ஆகுதல் தெளிந்து
தாழ்ஒளி மண்டபம் தன்கையில் தடைஇச்
சூழ்வோன் சுதமதி தன்முகம் நோக்கிச்

சித்திரக் கைவினை திசைதொறும் செறிந்தன
எத்திறத் தாள்நின் இளங்கொடி உரைஎனக்,
குருகுபெயர்க் குன்றம் கொன்றோன் அன்னநின்
முருகச் செவ்வி முகந்துதன் கண்ணால்
பருகாள் ஆயின்இப் பைந்தொடி நங்கை
ஊழ்தரு தவத்தள் சாப சரத்தி
காமன் கடந்த வாய்மையள் என்றே
தூமலர்க் கூந்தல் சுதமதி உரைப்ப,
சிறையும் உண்டோ செழும்புனல் மிக்குழீஇ
நிறையும் உண்டோ காமம் காழ்க்கொளின்

செவ்வியள் ஆயின்என் செவ்வியள் ஆகென
அவ்விய நெஞ்சமொடு அகல்வோன் ஆயிடை
அம்செஞ் சாயல் அராந்தா ணத்துள்ஓர்
விஞ்சையன் இட்ட விளங்குஇழை என்றே
கல்என் பேரூர்ப் பல்லோர் உரையினை
ஆங்குஅவர் உறைவிடம் நீங்கி ஆயிழை
ஈங்குஇவள் தன்னோடு எய்தியது உரைஎன,
வார்கழல் வேந்தே வாழ்கநின் கண்ணி

தீநெறிப் படரா நெஞ்சினை ஆகுமதி
ஈங்குஇவள் தன்னோடு எய்திய காரணம்

வீங்குநீர் ஞாலம் ஆள்வோய் கேட்டருள்
யாப்புஉடை உள்ளத்து எம்அனை இழந்தோன்
பார்ப்பன முதுமகன் படிம உண்டியன்
மழைவளம் தரூஉம் அழல்ஓம் பாளன்
பழவினைப் பயத்தால் பிழைமணம் எய்திய
என்கெடுத்து இரங்கித் தன்தக வுடைமையின்
குரங்கு செய்கடல் குமரியம் பெருந்துறைப்
பரந்துசெல் மாக்களொடு தேடினன் பெயர்வோன்
கடல்மண்டு பெருந்துறைக் காவிரி ஆடிய
வடமொழி யாளரொடு வருவோன் கண்டுஈங்கு

யாங்ஙனம் வந்தனை என்மகள் என்றே
தாங்காக் கண்ணீர் என்தலை உதிர்த்துஆங்கு
ஓதல் அந்தணர்க்கு ஒவ்வேன் ஆயினும்
காதலன் ஆதலின் கைவிட லீயான்
இரந்து ஊண் தலைக்கொண்டு இந்நகர் மருங்கில்
பரந்துபடு மனைதொறும் திரிவோன் ஒருநாள்,
புனிற்றுஆப் பாய்ந்த வயிற்றுப் புண்ணினன்
கணவிரி மாலை கைக்கொண் டென்ன
நிணம்நீடு பெருங்குடர் கையகத்து ஏந்தி
என்மகள் இருந்த இடமென்று எண்ணித்

தன்உறு துன்பம் தாங்காது புகுந்து
சமணீர் காள்நும் சரண்என் றோனை
இவண்நீர் அல்லஎன்று என்னொடும் வெகுண்டு
மைஅறு படிவத்து மாதவர் புறத்துஎமைக்
கைஉதிர்க் கோடலின் கண்நிறை நீரேம்
அறவோர் உளீரோ ஆரும்இ லோம்எனப்
புறவோர் வீதியில் புலம்பொடு சாற்ற,
மங்குல்தோய் மாடம் மனைதொறும் புகூஉம்
அங்கையில் கொண்ட பாத்திரம் உடையோன்
கதிர்சுடும் அமயத்துப் பனிமதி முகத்தோன்

பொன்னில் திகழும் பொலம்பூ ஆடையன்
என்உற் றனிரோ என்றுஎமை நோக்கி
அன்புடன் அளைஇய அருள்மொழி அதனால்
அஞ்செவி நிறைத்து நெஞ்சகம் குளிர்ப்பித்துத்
தன்கைப் பாத்திரம் என்கைத் தந்துஆங்கு
எந்தைக்கு உற்ற இடும்பை நீங்க
எடுத்தனன் தழீஇக் கடுப்பத் தலைஏற்றி
மாதவர் உறைவிடம் காட்டிய மறையோன்
சாதுயர் நீக்கிய தலைவன் தவமுனி
சங்க தருமன் தான்எமக்கு அருளிய

எம்கோன் இயல்குணன் ஏதம்இல் குணப்பொருள்
உலக நோன்பின் பலகதி உணர்ந்து
தனக்குஎன வாழாப் பிறர்க்குஉரி யாளன்
இன்பச் செவ்வி மன்பதை எய்த
அருள்அறம் பூண்ட ஒருபெரும் பூட்கையின்
அறக்கதிர் ஆழி திறப்பட உருட்டிக்
காமன் கடந்த வாமன் பாதம்
தகைபா ராட்டுதல் அல்லது யாவதும்
மிகைநா இல்லேன் வேந்தே வாழ்கென,
அம்சொல் ஆயிழை நின்திறம் அறிந்தேன்

வஞ்சி நுண்இடை மணிமே கலைதனைச்
சித்திரா பதியால் சேர்தலும் உண்டுஎன்று
அப்பொழில் ஆங்குஅவன் அயர்ந்து போயபின்,
பளிக்குஅறை திறந்து பனிமதி முகத்துக்
களிக்கயல் பிறழாக் காட்சியள் ஆகிக்
கற்புத் தான்இலள் நல்தவ உணர்வுஇலள்
வருணக் காப்புஇலள் பொருள்விலை யாட்டிஎன்று
இகழ்ந்தனன் ஆகி நயந்தோன் என்னாது
புதுவோன் பின்றைப் போனதுஎன் நெஞ்சம்
இதுவோ அன்னாய் காமத்து இயற்கை

இதுவே ஆயின் கெடுகதன் திறம்என

மதுமலர்க் குழலாள் மணிமே கலைதான்
சுதமதி தன்னொடு நின்ற எல்லையுள்,
இந்திர கோடணை விழாஅணி விரும்பி
வந்து காண்குறூஉம் மணிமே கலாதெய்வம்

பதியகத்து உறையும்ஓர் பைந்தொடி ஆகி
மணிஅறைப் பீடிகை வலம்கொண்டு ஓங்கிப்
புலவன் தீர்த்தன் புண்ணியன் புராணன்
உலக நோன்பின் உயர்ந்தோய் என்கோ!
குற்றம் கெடுத்தோய் செற்றம் செறுத்தோய்

முற்ற உணர்ந்த முதல்வா என்கோ!
காமன் கடந்தோய் ஏமம் ஆயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் என்கோ!
ஆயிர ஆரத்து ஆழியன் திருந்தடி
நாஆ யிரம்இலேன் ஏத்துவது எவன்என்று
எரிமணிப் பூங்கொடி இருநில மருங்குவந்து
ஒருதனி திரிவதுஒத்து ஓதியின் ஒதுங்கி
நிலவரை இறந்துஓர் முடங்குநா நீட்டும்,
புலவரை இறந்த புகார்எனும் பூங்கொடி
பன்மலர் சிறந்த நல்நீர் அகழிப்

புள்ஒலி சிறந்த தெள்அரிச் சிலம்புஅடி
ஞாயில் இஞ்சி நகைமணி மேகலை
வாயில்மருங்கு இயன்ற வான்பணைத் தோளி
தருநிலை வச்சிரம் எனஇரு கோட்டம்
எதிர்எதிர் ஓங்கிய கதிர்இள வனமுலை
ஆர்புனை வேந்தற்குப் பேரளவு இயற்றி
ஊழி எண்ணி நீடுநின்று ஓங்கிய
ஒருபெருங் கோயில் திருமுக வாட்டி
குணதிசை மருங்கில் நாண்முதிர் மதியமும்
குடதிசை மருங்கில் சென்றுவீழ் கதிரும்

வெள்ளிவெண் தோட்டொடு பொன்தோ டாக
எள்அறு திருமுகம் பொலியப் பெய்தலும்

அன்னச் சேவல் அயர்ந்துவிளை யாடிய
தன்உறு பெடையைத் தாமரை அடக்கப்
பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைகொண்டு
ஓங்குஇருந் தெங்கின் உயர்மடல் ஏற
அன்றில் பேடை அரிக்குரல் அழைஇச்
சென்றுவீழ் பொழுது சேவற்கு இசைப்பப்
பவளச் செங்கால் பறவைக் கானத்துக்
குவளை மேய்ந்த குடக்கண் சேதா

முலைபொழி தீம்பால் எழு துகள் அவிப்பக்
கன்றுநினை குரல மன்றுவழிப் படர
அந்தி அந்தணர் செந்தீப் பேணப்
பைந்தொடி மகளிர் பலர்விளக்கு எடுப்ப
யாழோர் மருதத்து இன்னரம் புளரக்
கோவலர் முல்லைக் குழல்மேல் கொள்ள
அமரக மருங்கில் கணவனை இழந்து
தமரகம் புகூஉம் ஒருமகள் போலக்
கதிர்ஆற்றுப் படுத்த முதிராத் துன்பமோடு
அந்தி என்னும் பசலைமெய் யாட்டி
வந்துஇறுத் தனளால் மாநகர் மருங்குஎன்.

மணிமேகலாதெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை முற்றிற்று.

Chapter 5. Sudhamathi and the prince. The Goddess Manimekalai appears.

The young prince Udayakumaran saw Manimekalai’s form,

as beautiful as a golden blooming creeper behind the marble wall.

If the gods saw her shining body,

they would wonder whether they were seeing a woman

or a golden statue of Lakshmi.

She had a lovely body given by formless Kama

with five flower arrows and a fish banner.

The prince was excited to see her form and understood

that she was a just a lovely woman with eyes like neelam flowers
even though she looked like a statue
of Lakshmi behind the marble wall.
He went near the shining mandapam
and touched the wall with his hands.
He felt like a painter seeing a lovely painting
and wondering at its beauty.
He realized that she was Manimekalai
with eyes as beautiful as kāvi flowers.

The Prince and Sudhamathi

He looked at Sudhamathi and said,
“She is beautiful as a painting
and her beauty shines in all the directions.
What kind of girl is this Manimekalai,
lovely as a young vine? Tell me.” 05-010

Sudhamathi, her hair adorned with lovely flowers, answered,
“If my friend Manimekalai does not enjoy
your handsome body that is like the lord Murugan’s
who split the Kurugu mountain,
that is because it is her fate to become a bhikshuni.
It is her curse not to fall into passion.”

The Prince said,
“If flooding waters rise, can they be stopped?
That is how kama is. 05-020
If someone falls in love, it cannot be stopped.

I do not mind whether she is a bhikshuni or not.
Let her be whatever she wants to be."

The Prince felt sad and as he was going to leave the garden
he turned and asked Sudhamathi,

"O beautiful one!
Many people in this town gossip
and say that you, ornamented with jewels,
loved an Apsaras man and would go with him to his world
but that he left you in a Jain ashram and went to his world by himself.
O ornamented one, why did you and she come here alone
from the Jain monastery? Tell me."

The story of Sudhamathi and her father.

Sudhamathi told the prince,
"O king adorned with sounding anklets,
may your atti garland prosper
and may your heart not follow bad paths.
You are the prince and ruler of this land
surrounded by the rolling oceans. 05-030
I will tell you why I am here with her. This is my story.

My father was a Brahmin and he lost my faithful mother.
He became old and begged to eat and do vrathams.
He performed sacrifices and prayed for rain to fall
so that crops would flourish.
Because of my karma I married a bad husband

and could not live with him.
I left the place where I lived.
My father felt sad and tried to find me.
He searched for me and, traveling with pilgrims,
came to the ocean to bathe at Kumari
where monkeys play on the hills.
He followed some people,
speakers of the north Indian language,
and traveled with them to the place
where the Kaviri river joins the ocean. 05-040

There in Kumari he saw me and asked,
shedding tears on me that would not stop,
'O my daughter, how did you come here?'
My father was a Brahmin and recited the Vedas.
I was not fit to be with him,
but he loved me and did not want to leave me.
He went to all the houses in the city
and begged to get food to feed me.

One day a cow attacked him and he suffered a wound in his stomach,
bleeding and carrying his intestines in his hands.
He could not bear the pain and we both went to the Jain ashram.
He thought that because I had stayed there before they would help us.
He said to them, 05-050
'O Jain saints, I come to you for refuge,'
but they did not like us and told him,
'you are not fit to stay here.'
Those evil ones chased us away,

making our eyes fill with tears as we left that place.

We went on the streets where people lived, crying and saying,
‘We are orphans. Are there any compassionate people here?’
At that time, we saw a Buddhist bhikshu
carrying a begging pot in his hands 05-060
and going to each house asking for food.
Even though the sun was shining with its hot rays,
his face was like the bright moon.
He wore beautiful clothes that were like shining gold.
He looked at us and asked compassionately,
‘Are you in any trouble?’
With kind words he talked to us and made us happy.
He gave me the pot that he had in my hand,
carried my father on his shoulders
and took us to the Buddhist monastery. 05-070

He, a monk and accustomed to doing tapas always,
told us about the Buddha dharma.
He had a faultless nature, not living for himself
and giving his life to serve others.
He had became a monk to make the people of the world happy.
He followed the Buddha’s wheel of Dharma
and was without any of the passions.
I worshiped the feet of him, a disciple of the Buddha.

My tongue can only praise him—
I cannot not say anything more than that, O prince.
May you prosper.” -05-080

The Prince said,
“O you adorned with beautiful ornaments,
I understand what you have told me
I will go to Chitrāpathi and ask her
how to make Manimekalai
whose waist is lovely as a vine accept me.”
Then, disappointed, he left the garden.

Manimekalai comes out of the marble room.

Manimekalai’s face was like the cool moon and her eyes like fish.
She came out of the marble room and said to Sudhamathi,
“The prince may think that I am not a chaste woman
and have no thoughts of penance.
I do not belong to any of the four varnas,
so people of those varnas will not protect me.
Even though he thinks I am a dasi and may not respect me,
my heart does not think that he has no affection for me—
it likes him and wants to follow that stranger.
O dear one, is this the nature of passion?
If this is passion, I wish its power were destroyed.” 05 -090
Manimekalai, adorned with flowers dripping with honey,
said this as she stood with Sudhamathi in a corner at the festival.

The goddess Manimekalai comes to Pukār

The goddess Manimekalai appeared, 05-095
disguised as a lovely girl of that village,

to see the beautiful festival for the king of the gods, Indra.
She went around a Peedihai studded with diamonds,
worshiped the image of the Buddha’s footsteps on it and said,
“How can I praise you?
You are learned, pure, virtuous and the ancient one.
Should I say that you are the highest one in all the rituals of the world?
You are faultless, never become angry, 05-100
the highest one who understands everything.
You are beyond all passion, you are the joy of all,
and you have destroyed karma, the cruel enemy of everyone.
You have a wheel with a thousand spokes,
but I do not have thousand tongues to praise your beautiful feet. 05-105

A description of Pukār in the evening.

Pukār, the beautiful lady,
lovely as a blossoming vine, was filled with scholars. 05-109
She was surrounded with fields and hills,
and moats filled with pure water.
Everywhere flowering plants bloomed.
Her feet were the moats around the city, 05-110
her mekalai ornaments were the walls of the forts,
and her arms the great entrances decorated with strings of flowers.
The tower of Vachirappadai Kottam
and the tower of the Karpaga tree Kottam,
standing opposite each other, were her breasts.
Her face was the matchless temple that has abided
in the world for many eons.

The moon that disappears in the east in the morning
and the sun that sets in the west in the evening
were like silver and golden earrings brightening her face.
She belonged to the Chola king adorned with an athi garland.

A male swan played among the lotus flowers,
embracing his mate above one of the blossoms.

An andril bird climbed on the highest branch of the palm tree
and called her mate to tell him that evening was coming.

Cows, grazing in the forest blooming with kuvalai flowers,
spilled sweet milk from their udders on the grass,
and the milk fell on the earth,
their calves thought of their mothers and called them
making the sound fill the open space.

Brahmins started sacrificial fires for the evening,
women adorned with lovely bracelets lit their lamps,
singers in the marudam lands strung and played their yāz’s,
cowherds on the mullai lands played their flutes,
and Evening with her fresh body arrived,
sad that her bright sun was setting,
as if a girl were entering her parents’ home
after losing her husband in war.

----

6. சக்கரவாளக்கோட்டம் உரைத்த காதை

[மணிமேகலைதனக்கு மணிமேகலாதெய்வம் சக்கரவாளக் கோட்டம் உரைத்து அவளை மணிபல்லவத்துக் கொண்டுபோன பாட்டு]

அந்தி மாலை நீங்கிய பின்னர்
வந்து தோன்றிய மலர்கதிர் மண்டிலம்
சான்றோர் தங்கண் எய்திய குற்றம்
தோன்றுவழி விளங்கும் தோற்றம் போல
மாசுஅறு விசும்பில் மறுநிறம் கிளர
ஆசுஅற விளங்கிய அம்தீம் தண்கதிர்
வெள்ளிவெண் குடத்துப் பால்சொரி வதுபோல்
கள்அவிழ் பூம்பொழில் இடைஇடை சொரிய,
உருவு கொண்ட மின்னே போலத்
திருவில் இட்டுத் திகழ்தரு மேனியள்

ஆதி முதல்வன் அறவாழி ஆள்வோன்
பாத பீடிகை பணிந்தனள் ஏத்திப்
பதியகத்து உறையும்ஓர் பைந்தொடி ஆகிச்
சுதமதி நல்லாள் தன்முகம் நோக்கி
ஈங்கு நின்றீர் என்உற் றீர்என
ஆங்குஅவள் ஆங்குஅவன் கூறியது உரைத்தலும்
அரசிளங் குமரன் ஆயிழை தன்மேல்
தணியா நோக்கம் தவிர்ந்திலன் ஆகி
அறத்தோர் வனம்என்று அகன்றனன் ஆயினும்
புறத்தோர் வீதியில் பொருந்துதல் ஒழியான்

பெருந்தெரு ஒழித்துஇப் பெருவனம் சூழ்ந்த
திருந்துஎயில் குடபால் சிறுபுழை போகி
மிக்க மாதவர் விரும்பினர் உறையும்
சக்கர வாளக் கோட்டம் புக்கால்
கங்குல் கழியினும் கடுநவை எய்தாது
அங்குநீர் போம்என்று அருந்தெய்வம் உரைப்ப,
வஞ்ச விஞ்சையன் மாருத வேகனும்
அம்செஞ் சாயல் நீயும் அல்லது
நெடுநகர் மருங்கின் உள்ளோர் எல்லாம்

சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்றுஅலது உரையார்

சக்கர வாளக் கோட்டம் அஃதுஎன,
மிக்கோய் கூறிய உரைப்பொருள் அறியேன்
ஈங்கு இதன் காரணம் என்னை யோஎன
ஆங்குஅதன் காரணம் அறியக் கூறுவன்
மாதவி மகளொடு வல்இருள் வரினும்
நீகேள் என்றே நேர்இழை கூறும்;இந்
நாமப் பேரூர் தன்னொடு தோன்றிய
ஈமப் புறங்காடு ஈங்குஇதன் அயலது
ஊரா நல்தேர் ஓவியப் படுத்துத்
தேவர் புகுதரூஉம் செழுங்கொடி வாயிலும்

நெல்லும் கரும்பும் நீரும் சோலையும்
நல்வழி எழுதிய நலங்கிளர் வாயிலும்
வெள்ளி வெண்சுதை இழுகிய மாடத்
துள்உரு எழுதா வெள்ளிடை வாயிலும்
மடித்த செவ்வாய்க் கடுத்த நோக்கின்
தொடுத்த பாசத்துப் பிடித்த சூலத்து
நெடுநிலை மண்ணீடு நின்ற வாயிலும்
நால்பெரு வாயிலும் பால்பட்டு ஓங்கிய
காப்புஉடை இஞ்சிக் கடிவழங்கு ஆர்இடை
உலையா உள்ளமோடு உயிர்க்கடன் இறுத்தோர்

தலைதூங்கு நெடுமரம் தாழ்ந்துபுறம் சுற்றிப்
பீடிகை ஓங்கிய பெரும்பலி முன்றில்
காடுஅமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமும்
அருந்தவர்க்கு ஆயினும் அரசர்க்கு ஆயினும்
ஒருங்குஉடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க்கு ஆயினும்
நால்வேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி
இறந்தோர் மருங்கில் சிறந்தோர் செய்த
குறியவும் நெடியவும் குன்றுகண் டன்ன
சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும்,
அருந்திறல் கடவுள் திருந்துபலிக் கந்தமும்

நிறைக்கல் தெற்றியும் மிறைக்களச் சந்தியும்
தண்டும் மண்டையும் பிடித்துக் காவலர்
உண்டுகண் படுக்கும் உறையுள் குடிகையும்,
தூமக் கொடியும் சுடர்த்தோ ரணங்களும்,
ஈமப் பந்தரும் யாங்கணும் பரந்து,
சுடுவோர் இடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்
தாழ்வயின் அடைப்போர் தாழியில் கவிப்போர்
இரவும் பகலும் இளிவுடன் தரியாது
வருவோர் பெயர்வோர் மாறாச் சும்மையும்,
எஞ்சியோர் மருங்கின் ஈமம் சாற்றி

நெஞ்சு நடுக்குறூஉம் நெய்தல் ஓசையும்
துறவோர் இறந்த அழுவிளிப் பூசலும்,
பிறவோர் இறந்த அழுவிளிப் பூசலும்,
நீள்முக நரியின் தீவிளிக் கூவும்,
சாவோர்ப் பயிரும் கூகையின் குரலும்
புலவுஊண் பொருந்திய குராலின் குரலும்
ஊண்தலை துற்றிய ஆண்டலைக் குரலும்
நல்நீர்ப் புணரி நளிகடல் ஓதையின்
இன்னா இசையொலி என்றும்நின்று அறாது
தான்றியும் ஒடுவையும் உழிஞ்சிலும் ஒங்கிக்

கான்றையும் சூரையும் கள்ளியும் அடர்ந்து
காய்பசிக் கடும்பேய் கணங்கொண்டு ஈண்டும்
மால்அமர் பெருஞ்சினை வாகை மன்றமும்,
வெள்நிணம் தடியொடு மாந்தி மகிழ்சிறந்து
புள்இறை கூரும் வெள்ளில் மன்றமும்,
சுடலை நோன்பிகள் ஒடியா உள்ளமொடு
மடைதீ யுறுக்கும் வன்னி மன்றமும்,
விரத யாக்கையர் உடைதலை தொகுத்துஆங்கு
இருந்தொடர்ப் படுக்கும் இரத்தி மன்றமும்
பிணம்தின் மாக்கள் நிணம்படு குழிசியில்

விருந்தாட்டு அயரும் வெள்ளிடை மன்றமும்
அழல்பெய் குழிசியும் புழல்பெய் மண்டையும்
வெள்ளில் பாடையும் உள்ளீட்டு அறுவையும்
பரிந்த மாலையும் உடைந்த கும்பமும்
நெல்லும் பொரியும் சிம்பலி அரிசியும்
யாங்கணும் பரந்த ஓங்குஇரும் பறந்தலை
தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர்
ஈற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர்
முதியோர் என்னான் இளையோர் என்னான்
கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்பஇவ்

அழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும்
கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட்டு அயர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழும்
மக்களில் சிறந்த மடவோர் உண்டோ?
ஆங்குஅது தன்னைஓர் அருங்கடி நகர்எனச்
சார்ங்கலன் என்போன் தனிவழிச் சென்றோன்
என்பும் தடியும் உதிரமும் யாக்கைஎன்று
அன்புறு மாக்கட்கு அறியச் சாற்றி
வழுவொடு கிடந்த புழுஊன் பிண்டத்து
அலத்தகம் ஊட்டிய அடிநரி வாய்க்கொண்டு

உலப்புஇல் இன்பமோடு உளைக்கும் ஓதையும்,
கலைப்புற அல்குல் கழுகுகுடைந்து உண்டு
நிலைத்தலை நெடுவிளி எடுக்கும் ஓதையும்,
கடகம் செறிந்த கையைத் தீநாய்
உடையக் கவ்வி ஒடுங்கா ஓதையும்,
சாந்தம் தோய்ந்த ஏந்துஇள வனமுலை
காய்ந்தபசி எருவை கவர்ந்துஊண் ஓதையும்,
பண்புகொள் யாக்கையின் வெண்பலி அரங்கத்து
மண்கணை முழவம் ஆக ஆங்குஓர்
கருந்தலை வாங்கிக் கையகத்து ஏந்தி

இரும்பேர் உவகையின் எழுந்துஓர் பேய்மகள்
புயலோ குழலோ கயலோ கண்ணோ
குமிழோ மூக்கோ இதழோ கவிரோ
பல்லோ முத்தோ என்னாது இரங்காது
கண்தொட்டு உண்டு கவைஅடி பெயர்த்துத்
தண்டாக் களிப்பின் ஆடும் கூத்துக்
கண்டனன் வெரீஇக் கடுநவை எய்தி,
விண்டுஓர் திசையின் விளித்தனன் பெயர்ந்துஈங்கு
எம்அனை காணாய் ஈமச் சுடலையின்
வெம்முது பேய்க்குஎன் உயிர்கொடுத் தேன்எனத்

தம்அனை தன்முன் வீழ்ந்துமெய் வைத்தலும்,
பார்ப்பான் தன்னொடு கண்இழந்து இருந்தஇத்
தீத்தொழி லாட்டிஎன் சிறுவன் தன்னை
யாரும்இல் தமியேன் என்பது நோக்காது
ஆர்உயிர் உண்டது அணங்கோ பேயோ
துறையும் மன்றமும் தொல்வலி மரனும்
உறையுளும் கோட்டமும் காப்பாய் காவாய்
தகவுஇலை கொல்லோ சம்பா பதிஎன
மகன்மெய் யாக்கையை மார்புஉறத் தழீஇ
ஈமப் புறங்காட்டு எயில்புற வாயிலில்

கோதமை என்பாள் கொடுந்துயர் சாற்ற,
கடிவழங்கு வாயிலில் கடுந்துயர் எய்தி
இடைஇருள் யாமத்து என்னைஈங்கு அழைத்தனை
என்உற் றனையோ எனக்குஉரை என்றே
பொன்னின் பொலிந்த நிறத்தாள் தோன்ற,
ஆரும்இ லாட்டிஎன் அறியாப் பாலகன்
ஈமப் புறங்காட்டு எய்தினோன் தன்னை
அணங்கோ பேயோ ஆர்உயிர் உண்டது
உறங்குவான் போலக் கிடந்தனன் காண்என,
அணங்கும் பேயும் ஆர்உயிர் உண்ணா

பிணங்குநூல் மார்பன் பேதுகந் தாக
ஊழ்வினை வந்துஇவன் உயிர்உண்டு கழிந்தது
மாபெரும் துன்பம் ஒழிவாய் என்றலும்,
என்உயிர் கொண்டுஇவன் உயிர்தந் தருளில்என்
கண்இல் கணவனை இவன்காத்து ஓம்பிடும்
இவன்உயிர் தந்துஎன் உயிர்வாங்கு என்றலும்,
முதுமூ தாட்டி இரங்கினள் மொழிவோள்
ஐயம் உண்டோ ஆர்உயிர் போனால்
செய்வினை மருங்கில் சென்றுபிறப்பு எய்துதல்
ஆங்குஅது கொணர்ந்துநின் ஆர்இடர் நீக்குதல்

ஈங்குஎனக்கு ஆவதுஒன்று அன்றுநீ இரங்கல்
கொலைஅறம் ஆம்எனும் கொடுந்தொழில் மாக்கள்
அவலப் படிற்றுஉரை ஆங்கது மடவாய்
உலக மன்னவர்க்கு உயிர்க்குஉயிர் ஈவோர்
இலரோ இந்த ஈமப் புறங்காட்டு
அரசர்க்கு அமைந்தன ஆயிரம் கோட்டம்
நிரயக் கொடுமொழி நீஒழி என்றலும்,
தேவர் தருவர் வரம்என்று ஒருமுறை
நால்மறை அந்தணர் நன்னூல் உரைக்கும்
மாபெருந் தெய்வம் நீஅரு ளாவிடின்

யானோ காவேன் என்உயிர் ஈங்குஎன,
ஊழி முதல்வன் உயிர்தரின் அல்லது
ஆழித் தாழி அகவரைத் திரிவோர்
தாம்தரின் யானும் தருகுவன் மடவாய்
ஈங்குஎன் ஆற்றலும் காண்பாய் என்றே
நால்வகை மரபின் அரூபப் பிரமரும்
நானால் வகையின் உரூபப் பிரமரும்
இருவகைச் சுடரும் இருமூ வகையில்
பெருவனப்பு எய்திய தெய்வத கணங்களும்
பல்வகை அசுரரும் படுதுயர் உறூஉம்

எண்வகை நரகரும் இருவிசும்பு இயங்கும்
பல்மீன் ஈட்டமும் நாளும் கோளும்
தன்அகத்து அடக்கிய சக்கர வாளத்து
வரம்தரற்கு உரியோர் தமைமுன் நிறுத்தி
அரந்தை கெடும்இவள் அருந்துயர் இதுஎனச்
சம்பா பதிதான் உரைத்தஅம் முறையே
எங்குவாழ் தேவரும் உரைப்பக் கேட்டே,
கோதமை யுற்ற கொடுந்துயர் நீங்கி
ஈமச் சுடலையின் மகனைஇட்டு இறந்தபின்
சம்பா பதிதன் ஆற்றல் தோன்ற

எங்குவாழ் தேவரும் கூடிய இடம்தனில்
சூழ்கடல் வளைஇய வாழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும்
புடையில் நின்ற எழுவகைக் குன்றமும்
நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவும்
ஓர்ஈ ராயிரம் சிற்றிடைத் தீவும்
பிறவும் ஆங்குஅதன் இடவகை உரியன
பெறுமுறை மரபின் அறிவுவரக் காட்டி
ஆங்குவாழ் உயிர்களும் அவ்வுயிர் இடங்களும்
பாங்குற மண்ணீட்டில் பண்புற வகுத்து

மிக்க மயனால் இழைக்கப் பட்ட
சக்கர வாளக் கோட்டம்ஈங்கு இதுகாண்
இடுபிணக் கோட்டத்து எயில்புறம் ஆதலின்
சுடுகாட்டுக் கோட்டத்து என்றலது உரையார்
இதன்வரவு இதுஎன்று இருந்தெய்வம் உரைக்க,
மதன் இல் நெஞ்சமொடு வான்துயர்எய்திப்
பிறந்தோர் வாழ்க்கை சிறந்தோள் உரைப்ப,
இறந்துஇருள் கூர்ந்த இடைஇருள் யாமத்துத்
தூங்குஎயில் எய்திய சுதமதி ஒழியப்
பூங்கொடி தன்னைப் பொருந்தித் தழீஇ

அந்தரம் ஆறா ஆறுஐந்து யோசனைத்
தென்திசை மருங்கில் சென்றுதிரை உடுத்த

மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலாதெய்வம்
அணிஇழை தன்னைவைத்து அகன்றது தான்என்.

சக்கரவாளக்கோட்டம் உரைத்த காதை முற்றிற்று.

Part 2. The Goddess Manimekalai

Chapter 6. The Chakravālakkottam

The moon rose as the evening arrived,

spreading its bright rays,

its blemishes showing like the failings of good people.

Its bright cool light fell

like milk poured from a silver pot on flowering plants

as they drip honey from their flowers.

The goddess Manimekalai appears before Sudhamathi and speaks to her

Like a lightning flash the goddess appeared as a girl.

Her form was like a rainbow, the bow of Indra.

She bowed and worshiped the Peedihai

with the footprint of Buddha on it,

the ancient god with the wheel of Dharma.

In the form of a lovely girl in Pukār

she came to Sudhamathi, looked at her and asked,

"Why do you stand here?"

Sudhamathi told the goddess

"The prince cannot control the irresistible desire

that he has for Manimekalai, ornamented with beautiful jewels.

Even after he leaves the garden of the monks,

he will continue to follow her on the street.” 06-020

The goddess told Sudhamathi,

“You and Manimekalai should go along the wide street

through the small place next to this large garden that is on the west side.

There you will see Chakravālakkottam where monks live happily.

You will have no trouble during the night if you stay there.

Go and stay there.”

Sudhamathi asked the goddess about Chakravālakkottam.

Sudhamathi asked the goddess,

“O lovely one,

only the wicked apsaras Māruthavegan and some others

call that place Chakravālakkottam.

The people of this city with tall walls call it Sudukāttukkottam. 06-030

I do not know why this is.

O great one, tell me why you call that place Chakravālakkottam.”

The goddess, adorned with beautiful ornaments said,

“I will tell you the reason clearly.

You came with the daughter of Mādhavi—

now don’t go away. Even if it grows dark, hear what I say.

There is a burning ground next to that place

that terrifies anyone who goes there.

That fortress has four entrances

and it is surrounded with guarded walls.

Into the first entrance of the kottam
where flags fly over the doors,
the gods enter on their lovely chariots
decorated with paintings. 6-040

The second entrance is surrounded with watered fields
where paddy and sugarcane flourish.

On the third entrance the walls are white
and pictures have not yet been painted on it.

The fourth entrance is made of silver
and has no paintings.

A Bhudam with a red mouth, terrifying face and angry gaze.
stands to guard the place carrying a trident and a rope.

The structure and the description of the kottam

In this Chakravālakkottam surrounded by four walls,
the heads of people who have sacrificed themselves
hang on the trees. 06-050

There is a Peedihai and in front of it
is a pavilion where people give sacrifices.
There is a large temple for Kali, the goddess of the forest.

There are short and tall brick hill-like temples

constructed for sages when they died doing severe tapas, for kings,
and for chaste women who died with their husbands.
They were made for people of various castes. 06-060

There are pillars made in the names of heroic gods
and sacrifices are made to them on raised platforms.

Many streets cross each other and go in circles in that kottam.

It has huts where guards carrying sticks and pots eat food and sleep.

Flags fly amid the smoke
while pandals have been raised with hanging decorations.
All these things are spread around the burning ground there.

Noises in Chakravālakkottam.

The people on the burning ground make many sounds.
Some burn corpses,
some bury them,
some throw corpses randomly in holes,
some put them in pots,
and some come and go night and day grieving. 6-070

There are many sounds there in Chakravālakkottam—
the sound of neythal drums
that make people's hearts shiver when they are beaten,
the sound of people worshiping buried sages,
the sound of crowds crying for the dead,

the mournful sound of long-faced foxes standing near the fire,
the sound of owls calling out to the dead,
the sound of the kurāl that eats dead flesh,
the sound of the andalai that eats and discards that food,
and the unceasing sound of the clear waves of the ocean.

Various mandrams

There is a mandram surrounded with vāhai trees
with tall branches over which clouds float.
The roaring sound of the rolling waves of the ocean spreads there. 06-080
Mournful sounds never cease in that place,
covered with bushes of tāndri, oduvai, uzinjil, kāndai, suurai, and kalli.
Many groups of peys wander there with terrible hunger,

In Vellil mandram, eagles that eat white fat and flesh
stay in their nests.

In Vanni mandram, sages on the burning grounds
make fires ceaselessly.

In Irathi mandram, 6-090
sages, doing penance and fasting
collect the heads and arrange them.

In Vellidai mandram
people cook the fat of the dead in pots
and have a feast.

The Parandalai Mandram (in the Paranthalai war, the Chola king Karikālan defeated the Chera king Neduncheralāthan)

In the Parandalai Mandram, one can find many things—
pots with fire inside,
skulls with holes in them,
white biers,
cloths on the corpses,
dried out garlands, broken pots,
paddy, fried rice, rice for sacrifices,
all thrown there, spread on the burning ground
of great Parandalai Mandram.

When there is a war,
the cruel king Yama, compassionless, takes the lives of people—
sages, the rich, the poor, innocent young children,
babies, pregnant women, older people—
he kills them all and puts them in a pile.

When people see this ground burning with fire that destroys everything,
they do not worry and do not think of doing good deeds,
but drink and live without any concerns.
Could anyone be more ignorant than those people

The goddess Manimekalai tells Sudhamathi the story of Sārngalan and his mother Gothamai

A traveler named Sārngalan came to a forest
and saw a pey at a burning ground.

He was a Brahmin and, as a sage, would tell people
that the body is only something made of bones, flesh and blood.

In that burning ground he saw a female Bhudam on a platform
and he heard many noises:
a fox carrying meat in its mouth made a happy noise,
an eagle eating the flesh of a corpse’s stomach made a noise,
a wild dog took the hand of a corpse and ran about making a racket,
a vulture took the flesh of a corpse’s chest, ate it and made a noise.
All these sounds were like drums on that burning ground.

As all these sounds mixed together.
The female pey that Sārngalan saw,
carrying in her hand the large head of a corpse, danced.
She did not care whether the corpse’s hair was like a cloud,
whether it had fish eyes, a nose like a kumizh,
a mouth like a murukkam blossom, and pearl-like teeth.
The pey did not feel sorry for anything
as she ate the eyes of the corpse
and danced moving her split feet around joyfully
on the burning ground.

Sārngalan was with his mother Gothamai,
and he saw the pey and screamed in fright.
He said to his mother, ‘Look, mother, I am going to give my life
to this old pey on this burning ground,’
and fell down and died in front of her.

His mother held the body of her son to her breast,

and called the goddess Sambāpathi.
Shining like gold, Sambāpathi came to her and asked,
‘Why did you summon me in the middle of night?
Tell me what troubles you.’
Gothamai, holding her son,
stood at the entrance of the forest,
and told the goddess of her terrible troubles.
‘My husband is blind.
I and my son took care of him and I am alone now
because an anangu killed my son
and ate him without any compassion.
Was it an anangu or pey?
See, how my son lies there as if asleep.

You are the goddess Sambāpathi
and you protect and take care of ponds,
mandrams, plants, houses and temples.
Don’t you have any compassion?’

Gothamai told her sad story to the goddess Sambāpathi
standing at the entrance of the forest holding her son’s body.

Sambāpathi felt sorry for her and said,
‘An anangu could not have killed your son.
Your son, a Brahmin, wears a sacred thread on his chest
but is ignorant.
He came to the forest in the middle of the night,
but his own fate is the cause for his death.
It is not the fault of anyone. Do not be sad.’

Gothamai said to the goddess, ‘Take my life and give my son’s life back.
My husband is blind and needs someone to take care of him.
If my son is alive he will take care of his father.’

The goddess felt sorry for Gothamai and said,
‘If a soul dies, it will be born again according to its karma.
You should not feel sorry for him 06-160
because he will be born again.
I cannot give his life back because it is his fate to die.
I cannot take away your sorrow.
O beautiful one, cruel people say that killing is dharma,
but that is not right and they lie.
Many have given their lives for their kings,
and thousands of forts in this forest belong to the king.
Events like this always happen.
Do not think of bad things.’

Gothamai told the goddess,
‘The four Vedas say that gods can give whatever boon one wants.
You are a great goddess.
If you do not give your grace to me and save my son,
I will die right here.’ 06-170

The goddess said,
‘Only the ancient god of Uzhi can restore lives—
the gods and goddesses wandering in this forest cannot.
If they could, I would also give life to your son,
but I do not have that ability.
I do have some powers. I will see what I can do.’

The goddess Sambāpathi calls various gods and goddesses
in Chakravālakkottam to come to Gothamai and speak to her.

She called the four formless Brahmas, sixteen Brahmas with forms,
the sun, the moon, the six types of beautiful small gods and goddesses,
many asuras, eight kinds of people in hell,
all the stars that move in the wide sky,
and other stars and constellations,
telling them all to come before Gothamai and the goddess Sambāpathi. 06-180

When all the gods had come,
the goddess told them Gothamai's troubles
and asked them to help her.
When these gods and all other gods in the world
had heard Gothamai's troubles,
they said that her son not die because of the pey
but because of his fate.
Gothamai was released from her suffering
and died with her son. 06-190

The goddess Manimekalai tells Sudhamathi the reason for the name
Chakravālakkottam.

This Cakravalakkottam, the place where all the gods
and goddesses gathered together for Gothamai,
has a mountain surrounded by the oceans.
Meru mountain is at the center of this kottam,
surrounded with seven small mountains.

There are four large islands in the ocean,
and two thousand small islands, and other places."
The goddess showed all these places to Sudhamathi
along with all the places where all creatures live
and told her how Mayan the carpenter for the gods
made Cakravālakkottam."

She said, "There is a burning ground outside the walls of the forest.
That is why people call this Sudukattukkottam.
Such is the history of this place."

After that the goddess Manimekalai
described to Sudhamathi the sorrowful life of people born in the world
and left her in the forest after she went to sleep there.

The goddess picked up Manimekalai
flew south through the sky for thirty yosanai,
and left the sleeping Manimekalai adorned with ornaments
on Manipallavam island surrounded by the ocean and left. 06-214

----

7. துயில் எழுப்பிய காதை

[மணிமேகலாதெய்வம் உவவனம்புகுந்து சுதமதியைத் துயில் எழுப்பிய பாட்டு]

மணிமே கலைதனை மணிபல் லவத்திடை
மணிமே கலாதெய்வம் வைத்து நீங்கி
மணிமே கலைதனை மலர்ப்பொழில் கண்ட
உதய குமரன் உறுதுயர் எய்திக்
கங்குல் கழியில்என் கையகத் தாள்எனப்
பொங்குமெல் அமளியில் பொருந்தாது இருந்தோன்
முன்னர்த் தோன்றி மன்னவன் மகனே
கோல்நிலை திரிந்திடின் கோள்நிலை திரியும்
கோள்நிலை திரிந்திடின் மாரிவறம் கூரும்
மாரிவறங் கூரின் மன்உயிர் இல்லை

மன்உயிர் எல்லாம் மண்ஆள் வேந்தன்
தன்உயிர் என்னும் தகுதிஇன்று ஆகும்
தவத்திறம் பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த
அவத்திறம் ஒழிகென்று அவன்வயின் உரைத்தபின்,
உவவனம் புகுந்துஆங்கு உறுதுயில் கொள்ளும்
சுதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி
இந்திர கோடணை இந்நகர்க் காண
வந்தேன் அஞ்சல் மணிமே கலையான்
ஆதிசால் முனிவன் அறவழிப் படூஉம்
ஏது முதிர்ந்தது இளங்கொடிக்கு ஆதலின்

விஞ்சையின் பெயர்த்துநின் விளங்குஇழை தன்னைஓர்
வஞ்சம்இல் மணிபல் லவத்திடை வைத்தேன்
பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற உணர்ந்துஈங்கு
இன்றுஏழ் நாளில் இந்நகர் மருங்கே
வந்து தோன்றும் மடக்கொடி நல்லாள்
களிப்புமாண் செல்வக் காவல் பேர்ஊர்
ஒளித்துஉரு எய்தினும் உன்திறம் ஒளியாள்
ஆங்குஅவள் இந்நகர் புகுந்த அந்நாள்
ஈங்கு நிகழ்வன ஏதுப் பலஉள
மாதவி தனக்குயான் வந்த வண்ணமும்

ஏதம்இல் நெறிமகள் எய்திய வண்ணமும்
உரையாய் நீஅவள் என்திறம் உணரும்
திரைஇரும் பௌவத்துத் தெய்வம்ஒன்று உண்டுஎனக்
கோவலன் கூறிஇக் கொடியிடை தன்னைஎன்
நாமம் செய்த நல்நாள் நள்இருள்
காமன் கையறக் கடுநவை அறுக்கும்
மாபெருந் தவக்கொடி ஈன்றனை என்றே
நனவே போலக் கனவகத்து உரைத்தேன்
ஈங்குஇவ் வண்ணம் ஆங்குஅவட்கு உரைஎன்று
அந்தரத்து எழுந்துஆங்கு அருந்தெய்வம் போயபின்

வெந்துயர் எய்திச் சுதமதி எழுந்துஆங்கு
அகல்மனை அரங்கத்து ஆசிரியர் தம்மொடு
வகைதெரி மாக்கட்கு வட்டணை காட்டி
ஆடல் புணர்க்கு அரங்கியல் மகளிரில்
கூடிய குயிலுவக் கருவிகண் துயின்று
பண்ணுக்கிளை பயிரும் பண்ணியாழ்த் தீந்தொடை
கொளைவல் ஆயமோடு இசைகூட் டுண்டு
வளைசேர் செங்கை மெல்விரல் உதைத்த
வெம்மைவெய் துறாது தன்மையில் திரியவும்
பண்புஇல் காதலன் பரத்தமை நோனாது

உண்கண் சிவந்தாங்கு ஒல்குகொடி போன்று
தெருட்டவும் தெருளாது ஊடலொடு துயில்வோர்
விரைப்பூம் பள்ளி வீழ்துணை தழுவவும்,
தளர்நடை ஆயமொடு தங்காது ஓடி
விளையாடு சிறுதேர் ஈர்த்துமெய் வருந்தி
அமளித் துஞ்சும் ஐம்படைத் தாலிக்
குதலைச் செவ்வாய் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக்
காவல் பெண்டிர் கடிப்பகை எறிந்து
தூபம் காட்டித் தூங்குதுயில் வதியவும்,
இறைஉறை புறவும் நிறைநீர்ப் புள்ளும்

காவுறை பறவையும் நாஉள் அழுந்தி

விழவுக்களி அடங்கி முழவுக்கண் துயின்று
பழவிறல் மூதூர் பாயல்கொள் நடுநாள்,
கோமகன் கோயில் குறுநீர்க் கன்னலின்
யாமம் கொள்பவர் ஏத்துஒலி அரவமும்,
உறையுள்நின்று ஒடுங்கிய உண்ணா உயக்கத்து
நிறைஅழி யானை நெடுங்கூ விளியும்,
தேர்வழங்கு தெருவும் சிற்றிடை முடுக்கரும்
ஊர்காப் பாளர் எறிதுடி ஓதையும்,
முழங்குநீர் முன்துறைக் கலம்புணர் கம்மியர்

துழந்துஅடு கள்ளின் தோப்பிஉண்டு அயர்ந்து
பழஞ்செருக்கு உற்ற அனந்தர்ப் பாணியும்,
அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக் கடிப்பகை
விரவிய மகளிர் ஏந்திய தூமத்துப்
புதல்வரைப் பயந்த புனிறுதீர் கயக்கம்
தீர்வினை மகளிர் குளன்ஆடு அரவமும்,
வலித்த நெஞ்சின் ஆடவர் இன்றியும்
புலிக்கணத்து அன்னோர் பூத சதுக்கத்துக்
கொடித்தேர் வேந்தன் கொற்றம் கொள்கென
இடிக்குரல் முழக்கத்து இடும்பலி ஓதையும்,

ஈற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர்
கடுஞ்சூல் மகளிர் நெடும்புண் உற்றோர்
தம்துயர் கெடுக்கும் மந்திர மாக்கள்
மன்றப் பேய்மகள் வந்துகைக் கொள்கென
நின்றுஎறி பலியின் நெடுங்குரல் ஓதையும்,
பல்வேறு ஓதையும் பரந்துஒருங்கு இசைப்பக்,
கேட்டுஉளம் கலங்கி ஊட்டிருள் அழுவத்து
முருந்துஏர் இளநகை நீங்கிப் பூம்பொழில்
திருந்துஎயில் குடபால் சிறுபுழை போகி
மிக்கமா தெய்வம் வியந்துஎடுத்து உரைத்த

சக்கர வாளக் கோட்டத்து அங்கண்

பலர்புகத் திறந்த பகுவாய் வாயில்
உலக அறவியின் ஒருபுடை இருத்தலும்,
கந்துஉடை நெடுநிலைக் காரணம் காட்டிய
அந்தில் எழுதிய அற்புதப் பாவை
மைத்தடங் கண்ணாள் மயங்கினள் வெருவத்
திப்பியம் உரைக்கும் தெய்வக் கிளவியின்
இரவி வன்மன் ஒருபெரு மகளே
துரகத் தானைத் துச்சயன் தேவி
தயங்குஇணர்க் கோதைத் தாரை சாவுற

மயங்கி யானைமுன் மன்உயிர் நீத்தோய்
காராளர் சண்பையில் கௌசிகன் மகளே
மாருத வேகனோடு இந்நகர் புகுந்து
தாரை தவ்வை தன்னொடு கூடிய
வீரை ஆகிய சுதமதி கேளாய்
இன்றுஏழ் நாளில் இடையிருள் யாமத்துத்
தன்பிறப் பதனொடு நின்பிறப்பு உணர்ந்துஈங்கு
இலக்குமி யாகிய நினக்குஇளை யாள்வரும்
அஞ்சல்என்று உரைத்தது அவ்வுரை கேட்டு
நெஞ்சம் நடுக்குறூஉம் நேர்இழை நல்லாள்,

காவ லாளர் கண்துயில் கொள்ளத்
தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப
வலம்புரிச் சங்கம் வறிதுஎழுந்து ஆர்ப்பப்
புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்கப்
புகர்முக வாரணம் நெடுங்கூ விளிப்பப்
பொறிமயிர் வாரணம் குறுங்கூ விளிப்பப்
பணைநிலைப் புரவி பலஎழுந்து ஆலப்
பணைநிலைப் புள்ளும் பலஎழுந்து ஆலப்
பூம்பொழில் ஆர்கைப் புள்ஒலி சிறப்பப்
பூங்கொடி யார்கைப் புள்ஒலி சிறப்பக்

கடவுள் பீடிகைப் பூப்பலி கடைகொளக்
கலம்பகர் பீடிகைப் பூப்பலி கடைகொளக்
குயிலுவர் கடைதொறும் பண்ணியம் பரந்துஎழ

கொடுப்போர் கடைதொறும் பண்ணியம் பரந்துஎழ
ஊர்துயில் எடுப்ப உரவுநீர் அழுவத்துக்
கார்இருள் சீத்துக் கதிரவன் முளைத்தலும்,
ஏஉறு மஞ்ஞையின் இனைந்ததுஅடி வருந்த
மாநகர் வீதி மருங்கில் போகிப்
போய கங்குலில் புகுந்ததை எல்லாம்
மாதவி தனக்கு வழுஇன்று உரைத்தலும்

நல்மணி இழந்த நாகம் போன்றுஅவள்
தன்மகள் வாராத் தனித்துயர் உழப்ப
இன்உயிர் இழந்த யாக்கையில் இருந்தனள்
துன்னியது உரைத்த சுதமதி தான்என்.

துயில் எழுப்பிய காதை முற்றிற்று.

Chapter 7. The goddess wakes Sudhamathi in Manipallavam

The goddess Manimekalai comes and speaks to the prince in the night

After the goddess Manimekalai left Manipallavam island,
leaving Manimekalai there, she went to prince Udayakumaran.
The prince, feeling sad and lying on a soft bed,
thought, “When the night is over, I will get Manimekalai,”
and he was not able to sleep thinking about her.

That very night, the goddess Manimekalai
appeared before the prince and told him,
“O prince, if a king holding a scepter
does not rule properly and justly,
the stars in the country will go on a wrong path,
and if the stars do not go in the right way,

it will not rain during the rainy season.
If there is no rain, crops will not grow
and the people will starve. 07-010
A king, the protector of his country,
should think that his citizens are his life.
You should think of Manimekalai
as a bhikshuni and consider that she is also your citizen.
You should stop thinking of her and stop loving her." 07-014

The goddess Manimekalai wakes Sudhamathi

After advising the prince, the goddess left him and went to Sudhamathi.
She woke her and said,
"Do not be afraid of me.
I am the goddess Manimekalai.
I came to this city to see the festival for Indra.
This is the time for the vine-like young Manimekalai
to follow the path of tapas.

I flew through the sky with the ornamented Manimekalai
to the faultless island Manipallavam and left her there. 07-020
Your good friend, lovely as a vine,
will come to your place after seven days.
Even if she disguises herself
and stays in this rich, guarded, happy city,
she will not hide her true form from you.
After she arrives here many things will happen
to help her become a bhikshuni.
Go and tell Mādhavi how I have met you

and what has happened to her faultless daughter. 07-030
Tell her also that Manimekalai did not do anything wrong
or follow any bad ways.
Mādhavi knows about me.
The day she gave birth to her daughter, Kovalan said to her,
‘There is a goddess in the ocean where large waves roll,’
and he named his beautiful daughter after me.
That is how Manimekalai got her name.
One night on an auspicious day,
I appeared to Mādhavi in a dream and told her,
‘You gave birth to a divine girl
and she will be a great devotee of Buddha and will do tapas.
She will not fall into passion for anyone.
Tell Mādhavi what I have told you.’
After saying this, the goddess went away. 07-040
Frightened, Sudhamathi woke up and was worried.

A description of the evening and night in Pukār

The dancing girls who performed with their teachers went to sleep.
The musical instruments—the yāz, drum, flute and others—
were silent and went to sleep also. 07-040

There was no music from the stringed instruments
because girls stopped playing them
with their soft hands ornamented with bangles.

Some wives were angry with their husbands
because they had gone the houses of their mistresses,

and when they slept with their husbands,
their eyes were red with feigned anger,
but still they embraced them
as they slept on their fragrant beds.

Children, ornamented with aimpadaithali,
stopped babbling sweetly with their red mouths
and playing with their small chariots,
and, tired, went to sleep.
Their foster mothers smeared veempu
and ven cirukaduku on their children’s bodies
so they would sleep well.
Then only did they go to their beds and sleep.

The doves in the houses,
the birds that lived in the ponds,
and the birds in the groves
became quiet and went to sleep.
The drums were stilled.
Everything in that ancient city went to sleep.

The sounds in the night.

It was the middle of the night in Pukār.
In Chakravālakkottam there were many sounds.

The people caring for the water clocks
in the palace of the king announced the time.

Hungry elephants called for food
because they had suffered without food from the morning.

The guards beat their small drums as they watched the city
and the sound of those drums spread
in the large streets where chariots run
and through the small streets and alleyways.

The sound of the music of the ironsmiths,
working on the boats that float on the roaring sea,
spread as they drank toddy, grew intoxicated and sang.

Women wearing a paste of margosa leaves
and small white mustard seeds
followed other women after they had given birth
to keep spirits from coming near them
as they went to bathe in ponds.

Spreading everywhere, the shouting
of strong tiger-like warriors was loud as thunder
as they performed sacrifices at crossroads and called out,
“May our king on his bannered chariot be victorious!”

There was music of the magicians
that relieves the pain of young women
who have given birth for the first time
and also calms other women after giving birth.

The sound of people calling female peys

to come to the sacrifices spread there.

Sudhamathi heard all the sounds
in the night in Chakravālakkottam and was afraid.
She walked through the small entrance in the west side of the wall
and arrived at the large entrance of Chakravālakkottam
that the goddess Manimekalai had described.
Many people were entering to go to the ashrams there.
She went through the door and waited on one side. 7-090

The Kanthil Pāvai
The past life of Sudhamathi and Mādhavi

In the Chakravālakkottam,
Mayan, the carpenter of the gods
had made a wonderful statue, the Kanthil Pāvai,
and it came before Sudhamathi.
It tells the past and future lives of all people
and it began to tell the past and future life of Sudhamathi and Mādhavi. 07-098

Kanthil Pāvai appears and tells Sudhamathi her previous life.

The Pāvai said, “In a former birth,
you were the daughter of Ravivarman, the king of Yasodhara,
and you were married to Duchayan,
the king of the land of Kacchayam with a large army of horses.
When you heard your sister Thārai had died,
you fainted and an elephant killed you. 07-100

In your next birth, you were born to Kausigan.
Your father belonged to the Kārālar tribe in Sanbai city.
and he named you Veerai.

After that Thārai your sister was born as Mādhavi
and Lakshmi, your other sister, was born to Mādhavi as Manimekalai.
Mādhavi and Manimekalai were both born in Kāvirippumpatinam.
O Sudhamathi, do not be afraid of me.
Your sister Lakshmi, born as the daughter Manimekalai to Mādhavi,
will come to know her past and future lives on Manipallavam island
and then come here in the middle of the night
after seven days to join you."
Sudhamathi heard the Kanthil Pāvai's words, trembled and woke up. 07-110

Description of the morning.
Dawn arrives.

After being up all night, the guards went to sleep.
The couples sleeping on soft clean beds woke up.
The Valampuri conches began to sound
without any worry that they were waking everyone.
Erudite poets recited their poems loudly
to the sounding of the conches.
Elephants with dotted faces trumpeted.
Horses, arrayed in lines, woke up and moved about.
Birds on the branches of the trees woke up and sang.
Bees flying in the blooming groves drank honey and hummed. 07-120

Merchants, musicians and others wake up.

The bracelets on the hands of beautiful vine-like women jingled.
The sacrifices made to the gods with flowers were finishing.
Ornament merchants worshiped gods and sprinkled flowers on them.
Musicians played their instruments at the entrances of houses
and the sound spread everywhere.
The entrances of the houses of generous people
were filled with many things to give to the poor.
The sun, banishing the darkness of night,
rose over the sea, waking everyone.

Sudhamathi sees Mādhavi.

Sudhamathi, worried and suffering like a peacock pierced by an arrow,
went along the streets of the large city, walking so her feet hurt.
She went to Mādhavi and told her everything
that had happened to her in the night. 07-130
Mādhavi, unable to see her daughter,
suffered like a snake that has lost its precious jewel.
Thinking of Manimekalai, Sudhamathi stayed there without moving
like a body that has lost its sweet life. 07-134
----

8. மணிபல்லவத்துத் துயர் உற்ற காதை

[மணிமேகலை மணிபல்லவத்துத் துயில் எழுந்து துயர்உற்ற பாட்டு]

ஈங்குஇவள் இன்னண மாக இருங்கடல்
வாங்குதிரை உடுத்த மணிபல் லவத்திடைத்
தத்துநீர் அடைகரைச் சங்குஉழு தொடுப்பின்
முத்துவிளை கழனி முரிசெம் பவளமொடு
விரைமரம் உருட்டும் திரைஉலாப் பரப்பின்
ஞாழல் ஓங்கிய தாழ்கண் அசும்பின்
ஆம்பலும் குவளையும் தாம்புணர்ந்து மயங்கி
வண்டுஉண மலர்ந்த குண்டுநீர் இலஞ்சி
முடக்கால் புன்னையும் மடல்பூந் தாழையும்
வெயில்வரவு ஒழித்த பயில்பூம் பந்தர்

அறல்விளங்கு நிலாமணல் நறுமலர்ப் பள்ளித்
துஞ்சு துயில் எழூஉம் அம்சில் ஓதி
காதல் சுற்றம் மறந்து கடைகொள
வேறுஇடத்துப் பிறந்த உயிரே போன்று
பண்டுஅறி கிளையொடு பதியும் காணாள்
கண்டுஅறி யாதன கண்ணிற் காணா
நீல மாக்கடல் நெட்டிடை அன்றியும்
காலை ஞாயிறு கதிர்விரித்து முளைப்ப
உவவன மருங்கினில் ஓர்இடம் கொல்இது
சுதமதி ஒளித்தாய் துயரம் செய்தனை

நனவோ கனவோ என்பதை அறியேன்
மனநடுக் குறூஉம் மாற்றம் தாராய்
வல்இருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கும்
எல்வளை வாராய் விட்டுஅகன் றனையோ
விஞ்சையில் தோன்றிய விளங்கிழை மடவாள்
வஞ்சம் செய்தனள் கொல்லோ அறியேன்
ஒருதனி அஞ்சுவென் திருவே வாவெனத்
திரைதவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையும்
எழுந்துவீழ் சில்லையும் ஒடுங்குசிறை முழுவலும்
அன்னச் சேவல் அரச னாகப்

பன்னிறப் புள்இனம் பரந்துஒருங்கு ஈண்டிப்
பாசறை மன்னர் பாடி போல
வீசுநீர்ப் பரப்பின் எதிர்எதிர் இருக்கும்
துறையும் துறைசூழ் நெடுமணல் குன்றமும்
யாங்கணும் திரிவோள் பாங்கினம் காணாள்
குரல்தலைக் கூந்தல் குலைந்துபின் வீழ
அரற்றினள் கூஉய் அழுதனள் ஏங்கி,
வீழ்துயர் எய்திய விழுமக் கிளவியில்
தாழ்துயர் உறுவோள் தந்தையை உள்ளி
எம்இதில் படுத்தும் வெவ்வினை உருப்பக்

கோல்தொடி மாதரொடு வேற்றுநாடு அடைந்து
வைவாள் உழந்த மணிப்பூண் அகலத்து
ஐயா வோஎன்று அழுவோள் முன்னர்
விரிந்துஇலங்கு அவிர்ஒளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
உரைபெறு மும்முழம் நிலமிசை ஓங்கித்
திசைதொறும் ஒன்பான் முழுநிலம் அகன்று
விதிமாண் ஆடியின் வட்டம் குயின்று
பதும சதுரம் மீமிசை விளங்கி
அறவோற்கு அமைந்த ஆசனம் என்றே
நறுமலர் அல்லது பிறமரம் சொரியாது

பறவையும் முதிர்சிறை பாங்குசென்று அதிராது
தேவர்கோன் இட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்புவிளங்கு அவிர்ஒளி அறத்தகை ஆசனம்
கீழ்நில மருங்கின் நாகநாடு ஆளும்
இருவர் மன்னவர் ஒருவழித் தோன்றி
எமதுஈது என்றே எடுக்கல் ஆற்றார்
தம்பெரும் பற்று நீங்கலும் நீங்கார்
செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுபுகை உயிர்த்துத்
தம்பெருஞ் சேனையொடு வெஞ்சமம் புரிநாள்
இருஞ்செரு ஒழிமின் எமதுஈது என்றே

பெருந்தவ முனிவன் இருந்துஅறம் உரைக்கும்

பொருஅறு சிறப்பில் புரையோர் ஏத்தும்
தரும பீடிகை தோன்றியது ஆங்கு என்.

மணிபல்லவத்துத் துயர் உற்ற காதை முற்றிற்று.

Chapter 8. Manimekalai in Manipallavam

A description of Manipallavam Island

On the seashore of the large ocean, pearls flourish,
conches are spread out like seeds, waves roll in with red coral
and sandalwood and akil trees spread their fragrance.
On the bank where the nyāzhal trees grow
ambal and kuvalai flowers bloom together
as bees drink honey from them,
and there are punnai trees with bent branches,
and tāzhai plants flower.

On that beautiful island
Manimekalai was sleeping on the sand white as moonlight
where flowers had fallen and made a bed. 08-010
She got up, her hair beautiful even in the morning.

As she looked around
she felt like a soul that has been born in a different land
in a new place without its close relatives.
She could not see anyone she knew
and could not understand where she was.
She saw things that she had never seen before.

She could only see the blue wide ocean
as the sun rose spreading its bright rays.

Manimekalai worried and said,
“Is this place near Ubavanam?
Sudhamathi, where are you hiding?
I am confused and do not know whether this is real or a dream.
My heart trembles. Answer me.
The darkness is disappearing
and the night is going away.
O Sudhamathi with beautiful bracelets,
aren’t you a friend of my mother Mādhavi?
Come to me—where did you go?
Did the young shining goddess wearing lovely ornaments
come from the sky to cheat us and disappear?
I do not know what happened.
I am alone and I am afraid.
My precious one, come!”

Manimekalai did not know what to do.
She saw the ocean and the birds flying around the waves.
The birds all gathered in a flock—
some opened their wings,
some kept their wings closed.
A swan that stood in front of them looked like their king,
and the water looked like the camp of his army
when he was fighting a war.

She wandered all around the seashore

and the tall sand dunes surrounded with water.
She could not see anyone she knew.
She was sad and had not even combed her hair.
She sobbed and cried.

Longing to see people she knew,
she thought of her father and, sad, 08-040
she said “O father, because of your bad fate
you went with your wife adorned with bangles
to a foreign country and were killed by the Pandiyan king.”

The Buddha Peedihai, placed there by Indra, appears before Manimekalai

At that time the Buddha Peedihai,
the seat of the Buddha, appeared before her.
It shone spreading its rays.
It was round and made of marble,
four and a half feet high
and thirteen and a half feet wide in each direction.
On it was a square in the form of a lotus,`
a suitable seat for Buddha, the god of dharma.
Only fragrant trees shed their flowers on it—no other trees did so.
No birds went near it to flap their wings. 08-050

The seat of the Peedihai was studded
with beautiful jewels given by Indra, the king of the gods,
and that shining Peedihai tells people the events of their future lives.

The story of the Buddha Peedihai

In the east in Nāganadu, two kings
constantly fought with one another
to obtain the Buddha Peedihai,
each claiming it for himself
and never relenting in his desire to obtain it.
They went to the war with large armies and fought.
One day as they were fighting,
a Buddhist sage came to them and said,
“Do not fight—it belongs to me!”
and took it from them.
This is the story of the Dharma Peedihai
worshiped by all famous people. 08-063
----

9. பீடிகை கண்டு பிறப்பு உணர்ந்த காதை

[மணிமேகலை மணிபல்லவத்திடைப் பீடிகைகண்டு பிறப்பு உணர்ந்த பாட்டு]

ஆங்குஅது கண்ட ஆயிழை அறியாள்
காந்தள்அம் செங்கை தலைமேல் குவிந்தன
தலைமேல் குவிந்த கையள் செங்கண்
முலைமேல் கலுழ்ந்துமுத் தத்திரள் உகுத்துஅதின்
இடமுறை மும்முறை வலமுறை வாராக்
கொடிமின் முகிலொடு நிலஞ்சேர்ந் தென்ன
இறுநுசுப்பு அலச வெறுநிலம் சேர்ந்துஆங்கு
எழுவோள் பிறப்பு வழுஇன்று உணர்ந்து
தொழுதகை மாதவ! துணிபொருள் உணர்ந்தோய்!
காயங் கரையில் உரைத்ததை எல்லாம்

வாயே ஆகுதல் மயக்குஅற உணர்ந்தேன்
காந்தாரம் என்னும் கழிபெரு நாட்டுப்
பூருவ தேயம் பொறைகெட வாழும்
அத்தி பதிஎனும் அரசாள் வேந்தன்
மைத்துனன் ஆகிய பிரம தருமன்!
ஆங்குஅவன் தன்பால் அணைந்துஅறன் உரைப்போய்
தீங்கனி நாவல் ஓங்கும்இத் தீவிடை
இன்றுஏழ் நாளில் இருநில மாக்கள்
நின்றுநடுக்கு எய்த நீள்நில வேந்தே
பூமி நடுக்குறூஉம் போழ்தத்து இந்நகர்

நாகநல் நாட்டு நானூறு யோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்துகேடு எய்தும்
இதன்பால் ஒழிகென,
மாபெரும் பேரூர் மக்கட்கு எல்லாம்
ஆவும் மாவும் கொண்டுகழிக என்றே
பறையில் சாற்றி நிறைஅருந் தானையோடு
இடவயம் என்னும் இரும்பதி நீங்கி
வடவயின் அவந்தி மாநகர்ச் செல்வோன்
காயங் கரைஎனும் பேரியாற்று அடைகரைச்
சேய்உயர் பூம்பொழில் பாடிசெய்து இருப்ப,

எங்கோன் நீஆங்கு உரைத்தஅந் நாளிடைத்
தங்காது அந்நகர் வீழ்ந்துகேடு எய்தலும்
மருள்அறு புலவ!நின் மலர்அடி அதனை
அரசொடு மக்கள் எல்லாம் ஈண்டிச்
சூழ்ந்தனர் வணங்கித் தாழ்ந்துபல ஏத்திய
அருள்அறம் பூண்ட ஒருபேர் இன்பத்து
உலகுதுயர் கெடுப்ப அருளிய அந்நாள்,
அரவக் கடல்ஒலி அசோதரம் ஆளும்
இரவி வன்மன் ஒருபெருந் தேவி
அலத்தகச் சீறடி அமுத பதிவயிற்று

இலக்குமி என்னும் பெயர்பெற்றுப் பிறந்தேன்
அத்தி பதிஎனும் அரசன் பெருந்தேவி
சித்திபுரம் ஆளும் சீதரன் திருமகள்
நீல பதிஎனும் நேர்இழை வயிற்றில்
காலை ஞாயிற்றுக் கதிர்போல் தோன்றிய
இராகுலன் தனக்குப் புக்கேன் அவனொடு
பராஅரு மரபின்நின் பாதம் பணிதலும்,
எட்டுஇரு நாளில்இவ் இராகுலன் தன்னைத்
திட்டி விடம்உணும் செல்உயிர் போனால்
தீஅழல் அவனொடு சேயிழை மூழ்குவை;

ஏது நிகழ்ச்சி ஈங்குஇன்று ஆகலின்
கவேரக் கன்னிப் பெயரொடு விளங்கிய
தவாக்களி மூதூர்ச் சென்றுபிறப்பு எய்துதி;
அணியிழை நினக்குஓர் அருந்துயர் வருநாள்
மணிமே கலாதெய்வம் வந்து தோன்றி
அன்றுஅப் பதியில் ஆர்இருள் எடுத்துத்
தென்திசை மருங்கில்ஓர் தீவிடை வைத்தலும்
வேக வெந்திறல் நாகநாட்டு அரசர்
சினமாசு ஒழித்து மனமாசு தீர்த்துஆங்கு
அறச்செவி திறந்து மறச்செவி அடைத்துப்

பிறவிப்பிணி மருத்துவன் இருந்துஅறம் உரைக்கும்
திருந்துஒளி ஆசனம் சென்றுகை தொழுதி;
அன்றைப் பகலே உன்பிறப்பு உணர்ந்துஈங்கு
இன்றுயான் உரைத்த உரைதெளி வாய்என,
சாதுயர் கேட்டுத் தளர்ந்துஉகு மனத்தேன்
காதலன் பிறப்பும் காட்டா யோஎன
ஆங்குஉனைக் கொணர்ந்த அரும்பெருந் தெய்வம்
பாங்கில் தோன்றிப் பைந்தொடி கணவனை
ஈங்குஇவன் என்னும் என்றுஎடுத்து ஓதினை
ஆங்குஅத் தெய்வதம் வாரா தோஎன
ஏங்கினள் அழூஉம் இளங்கொடி தான்என்.

பீடிகை கண்டு பிறப்பு உணர்ந்த காதை முற்றிற்று.

Chapter 9. The Buddha Peedihai and Manimekalai

The Buddha Peedihai tells Manimekalai her previous life

Manimekalai adorned with precious ornaments
was puzzled seeing the Buddha Peedihai before her.
She put her hands, beautiful as kānthal flowers,
above her head and worshiped it.
Her lovely eyes shed pearl-like tears on her breasts.
She circled the Peedihai from left to right three times,
then fell to the floor, bowing and touching her waist to the ground.
When she rose she realized that birth and death are true
and knew her past birth.

Manimekalai worshiped the Buddha Peedihai and said to it,
“O great one, I worship you.
You know what is true—I now know beyond doubt

that all that you said in Kāyangarai is true. 09-010

Manimekalai repeats to the Buddha Peedihai what it told about her life.

The story of the king Brahmadarman

Brahmadarman was the brother-in-law of Adipathi,
the king of Purva Desam in Kāndāram,
where the people lived happily, observing dharma.

O you who tell the ways of dharma to all, you told him,
‘O king, on this island where fruit trees flourish,
there will be an earthquake in seven days,
and it will destroy the country.
Nāganadu will fall four thousand yojanas
into the ground and be destroyed.
You and your people should leave this place.’ 09-020

Hearing you, the king of the great country
ordered his servants to beat drums and told them to proclaim,
‘O people, you all should take all your cattle
and horses and leave this land.’
All the people left
and the king also left with his army
and went north to a city called Avanthi.
On the way he stayed in a camp, with his army
on the bank of the great river Kāyangarai. 09 -030

At that time, just as you said, O faultless wise one, the city was destroyed.

The king and all the people of the country came to you
and bowed to your lotus feet,
and you gave your grace to all and removed their troubles. 09-040

The story of Manimekalai born as Lakshmi to Amudapathi

At that time I was born to Amudapathi,
the queen of the king Ravivarman
and they named me Lakshmi.

Rāgulan, a son as bright as the morning sun,
had been born to Neelapathi,
the beautiful daughter of Shripathi, the king of Chitipuram.
He married me.

After my marriage, I and Rāgulan
came to you and worshiped you, and you said to me,
'In eight days a snake will bite Rāgulan
and you will enter into fire and die.' 09-050

O lord Buddha Peedihai, you also said,
'O you adorned with beautiful ornaments,
you will be born in Thavākkali Mudur
and your name will be Kavera Kanni.
At that time the goddess Manimekalai will come to you
and take you in the night to an island in the south.' 09-053

You told me that I will know my previous birth
from you, the divine Buddha Peedihai.

You also told me that on the island I will find a divine Buddha Peedihai,
where the Buddha, the remedy for all sickness,
is seated on a bright seat. 09-060
You said when I worship that Buddha Peedihai
I will know my previous life
and will understand everything
you told me on the bank of the river, Kāyangarai."

Manimekalai felt sad in her heart and asked the Peedihai,
"Won't you show me where my husband is?
You told me that a goddess brought me here
and she will tell me who my husband is."
Manimekalai was waiting for the goddess to come
to take her to her home. 09-071
----

10. மந்திரம் கொடுத்த காதை

[மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றி மந்திரம் கொடுத்த பாட்டு]

அறவோன் ஆசனத்து ஆயிழை அறிந்த
பிறவியள் ஆயினள் பெற்றியும் ஐதுஎன
விரைமலர் ஏந்தி விசும்பூடு இழிந்து
பொருஅறு பூங்கொடி பூமியில் பொலிந்தென
வந்து தோன்றிய மணிமே கலாதெய்வம்
முந்தைப் பிறப்புஎய்தி நின்றோள் கேட்ப,
உயிர்கள் எல்லாம் உணர்வுபாழ் ஆகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்துஅறிவு இழந்த
வறந்தலை உலகத்து அறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக்கு அற்றுத் தடுமாறு காலைஓர்

இளவள ஞாயிறு தோன்றியது என்ன
நீயோ தோன்றினை நின்அடி பணிந்தேன்
நீயே ஆகிநிற்கு அமைந்தஇவ் ஆசனம்
நாமிசை வைத்தேன் தலைமிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை ஏற்றினேன் புலம்புஅறுக என்றே
வலம்கொண்டு ஆசனம் வணங்குவோள் முன்னர்,
பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந்துஎனப் பொருந்தி
உன்திரு அருளால் என்பிறப்பு உணர்ந்தேன்
என்பெருங் கணவன் யாங்குஉளன் என்றலும்,
இலக்குமி கேளாய் இராகுலன் தன்னொடு

புலத்தகை எய்தினை பூம்பொழில் அகவயின்
இடங்கழி காமமொடு அடங்கா னாய்அவன்
மடந்தை மெல்இயல் மலர்அடி வணங்குழிச்
சாது சக்கரன் மீவிசும்பு திரிவோன்
தெருமரல் ஒழித்துஆங்கு இரத்தின தீவத்துத்
தரும சக்கரம் உருட்டினன் வருவோன்
வெங்கதிர் அமயத்து வியன்பொழில் அகவயின்
வந்து தோன்றலும் மயங்கினை கலங்கி
மெல்இயல் கண்டனை மெய்ந்நடுக் குற்றனை

நல்கூர் நுசுப்பினை நாணினை இறைஞ்ச

இராகுலன் வந்தோன் யார்என வெகுளலும்
விராமலர்க் கூந்தல் அவன்வாய் புதையா
வான்ஊடு இழிந்தோன் மலர்அடி வணங்காது
நாநல் கூர்ந்தனை என்றுஅவன் தன்னொடு
பகைஅறு பாத்தியன் பாதம் பணிந்துஆங்கு,
அமர கேள்நின் தமர்அலம் ஆயினும்
அம்தீம் தண்ணீர் அமுதொடு கொணர்கேம்
உண்டி யாம்உன் குறிப்பினம் என்றலும்
எம்அனை உண்கேன் ஈங்குக் கொணர்கென
அந்நாள் அவன்உண் டருளிய அவ்வறம்

நின்ஆங்கு ஒழியாது நின்பிறப்பு அறுத்திடும்.
உவவன மருங்கில் உன்பால் தோன்றிய
உதய குமரன் அவன்உன் இராகுலன்
ஆங்குஅவன் அன்றியும் அவன்பால் உள்ளம்
நீங்காத் தன்மை நினக்கும்உண்டு ஆகலின்
கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்துஓர்
வெந்துஉகு வெண்களர் வீழ்வது போன்ம்என
அறத்தின் வித்தாங்கு ஆகிய உன்னைஓர்
திறப்படற்கு ஏதுவாச் சேயிழை செய்தேன்.
இன்னும் கேளாய் இலக்குமி! நீநின்

தவ்வையர் ஆவோர் தாரையும் வீரையும்
ஆங்குஅவர் தம்மை அங்கநாட்டு அகவயின்
கச்சயம் ஆளும் கழல்கால் வேந்தன்
துச்சயன் என்போன் ஒருவன் கொண்டனன்
அவருடன் ஆங்குஅவன் அகல்மலை ஆடிக்
கங்கைப் பேர்யாற்று அடைகரை இருந்துழி
மறவணம் நீத்த மாசுஅறு கேள்வி
அறவணன் ஆங்குஅவன் பால்சென் றோனை
ஈங்கு வந்தீர் யார்என்று எழுந்துஅவன்
பாங்குஉளி மாதவன் பாதம் பணிதலும்

ஆதி முதல்வன் அறவாழி ஆள்வோன்
மாதுயர் எவ்வம் மக்களை நீக்கி
விலங்கும் தம்முள் வெரூஉம்பகை நீக்கி
உடங்குஉயிர் வாழ்களன்று உள்ளம் கசிந்துஉகத்
தொன்றுகா லத்து நின்றுஅறம் உரைத்த
குன்றம் மருங்கில் குற்றம் கெடுக்கும்
பாத பங்கயம் கிடத்தலின் ஈங்குஇது
பாதபங் கயமலை எனும்பெயர்த்து ஆயது
தொழுதுவலம் கொள்ள வந்தேன் ஈங்குஇப்
பழுதுஇல் காட்சியீர் நீயிரும் தொழும்என

அன்றுஅவன் உரைத்த அவ்வுரை பிழையாது
சென்றுகை தொழுது சிறப்புச் செய்தலின்
மாதவி ஆகியும் சுதமதி ஆகியும்
கோதைஅம் சாயல் நின்னொடு கூடினர்.
அறிபிறப்பு உற்றனை அறம்பாடு அறிந்தனை
பிறஅறம் உரைப்போர் பெற்றியும் கேட்குவை
பல்வேறு சமயப் படிற்றுஉரை எல்லாம்
அல்லியங் கோதை கேட்குறும் அந்நாள்
இளையள் வளையோள் என்றுஉனக்கு யாவரும்
விளைபொருள் உரையார் வேற்றுஉரு எய்தவும்,

அந்தரம் திரியவும் ஆக்கும்இவ் அருந்திறல்
மந்திரம் கொள்கென வாய்மையின் ஓதி
மதிநாள் முற்றிய மங்கலத் திருநாள்
பொதுஅறிவு இகழ்ந்து புலம்உறு மாதவன்
திருஅறம் எய்துதல் சித்தம்என்று உணர்நீ
மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை ஏத்தி
நின்பதிப் புகுவாய் என்றுஎழுந்து ஓங்கி,
மறந்ததும் உண்டுஎன மறித்துஆங்கு இழிந்து
சிறந்த கொள்கைச் சேயிழை கேளாய்
மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம்

இப்பெரு மந்திரம் இரும்பசி அறுக்கும்என்று
ஆங்குஅது கொடுத்துஆங்கு அந்தரம் எழுந்து

நீங்கியது ஆங்கு நெடுந்தெய்வம் தானென்.

மந்திரம் கொடுத்த காதை முற்றிற்று.

Chapter 10. The story of Sādhu Chakran and Manimekalai (Lakshmi)

When the goddess saw that Manimekalai

knew her past birth from the Buddha Peedihai, she was pleased.

She took some fragrant flowers

and came down from the sky to earth,

looking like a blossoming vine.

The goddess worshiped the Buddha Peedihai and said,

“At this time on the earth,

when all the creatures in the world are losing their wisdom

and do not want to listen to the dharma

so that the world suffers with poverty, 10-010

you appeared as a young wonderful sun to brighten this world.

I bow to your feet.

My tongue praises this seat that is fit for you.

May the troubles of this world vanish.”

The goddess went around the Peedihai and worshiped it.

Manimekalai came before the goddess Manimekalai, fell on the ground,

bowed to her and asked, “I know my past birth because of your grace.

Where is my dear husband?” 10-020

The goddess Manimekalai tells Manimekalai the story of Sadhu Chakran. Rāgulan and Lakshmi (Manimekalai in a previous birth)

The goddess said,
“Listen, in your previous birth your name was Lakshmi.
One time in a flower garden
you were having a love fight with your husband Rāgulan,
and he, excited with passion, bowed to your soft lotus feet.

At that time a sage Sadhu Chakran was wandering in the sky
going to an island called Rattinatheevu.
He came here to this cool grove with a wheel of dharma in his hand.
You were ashamed because your husband was bowing to you
while you, your thin waist shivering, were bowing to Sadhu Chakran.

O you with fragrant hair,
when he saw you and the sage, Rāgulan became angry and asked you,
‘Who is that person who has just come here?’
You closed Rāgulan’s mouth with your hand and told him,
‘A sage came from the sky—you should not be angry with him.
We should bow and worship his feet.’
Then you both bowed to his feet and said,
‘O holy one, hear what we would say.
Even though we are not your devotees,
we will bring you sweet water and food.
Please eat and drink. We will do whatever you wish.’
The sage said, ‘Mother, I will eat—bring some food.
The good deed of feeding a sage will remove your future birth.’
Udayakumaran, the prince who came to the flower garden
and saw you was your husband Rāgulan.
Just as he is attracted to you, you will also love him

and you will not be able to forget him.
Your mind is like land where kandasali paddy grows—
it should not get spoiled turning brackish.
I do not want you to fall in love with Udayakumaran,
O you adorned with beautiful ornaments,
and that is why I took you to the island of Manipallavam.”

The story of Thārai and Veerai (who this birth are Mādhavi and Sudhamathi)

The goddess said, “Manimekalai, listen. Your elder sisters were Thārai and Veerai
and they were married to Thuchayan, the ankleted king of Anganadu.
Once he went with his wives to the high mountains to play
and stayed on the shores of the great river Ganges.

When they were there, Aravanar, a faultless, wise Buddhist sage came.
You went to the sage, worshiped his feet and asked him,
‘Why did you come here?’ The sage replied,
‘On this hill are the faultless lotus footprints of lord Buddha.
He, the ancient god, holds the wheel of dharma.
He removes the birth and death of all people and creatures
and takes away their troubles.
He abides on this hill and, melting in his heart,
gives his grace to all creatures to live without hatred.
The lord Buddha stays here, on this hill, and preaches his dharma,
and so this hill has the sacred lotus footprints of lord Buddha
and is called Pāda Pangaya hills.
I came here to circumambulate this hill and worship the feet of the lord Buddha.
O faultless one, you should also come and worship this hill.’

O beautiful Manimekalai,
you worshiped the sage and gave him respect.
Because he gave you his grace, Thārai and Veerai were born
as Mādhavi and Sudhamathi in this birth and you know them.

O you with alli flowers in your hair,
you know your previous births, you know what the dharma is,
and you know the many philosophies of religious scholars.
When religious scholars tell you their false philosophies
they will not tell you much about their religion
because they think you merely a young woman adorned with bangles. 10-080

I will give you a rare mantra that enables you
to take other forms and to fly in the sky.
On the auspicious day of the full moon
you will know that you will escape
the common perception of this world
and attain the sacred dharma of lord Buddha.
This will be true—understand!
Worship this great Peedihai and go to your home."

The goddess was going to leave her,
but it returned to her again and said,
"I forgot to tell you one thing,
O you with beautiful ornaments.
Hear me. The bodies of people are made of food only. 10-090
This mantra I will give you will remove hunger of all."
Saying that, the great goddess gave her another mantra
and rose to the sky. 10-093

11. பாத்திரம் பெற்ற காதை

[மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை கோமுகி என்னும் பொய்கையில் எழுந்த பாத்திரம் கொடுத்த பாட்டு]

மணிமே கலாதெய்வம் நீங்கிய பின்னர்
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலைதான்
வெண்மணல் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையும்
தண்மலர்ப் பொய்கையும் தாழ்ந்தனள் நோக்கிக்
காவதம் திரியக் கடவுள் கோலத்துத்
தீவ திலகை செவ்வனந் தோன்றிக்
கலம்கவிழ் மகளிரின் வந்துஈங்கு எய்திய
இலங்குதொடி நல்லாய் யார்நீ என்றலும்,
எப்பிறப் பகத்துள் யார்நீ என்றது
பொன்கொடி அன்னாய் பொருந்திக் கேளாய்

போய பிறவியில் பூமியங் கிழவன்
இராகுலன் மனையான் இலக்குமி என்பேர்
ஆய பிறவியில் ஆடலங் கணிகை
மாதவி ஈன்ற மணிமே கலையான்
என்பெயர்த் தெய்வம் ஈங்குஎனைக் கொணரஇம்
மன்பெரும் பீடிகை என்பிறப்பு உணர்ந்தேன்
ஈங்குஎன் வரவுஇதுஈங்கு எய்திய பயன்இது
பூங்கொடி அன்னாய் யார்நீ என்றலும்,
ஆயிழை தன்பிறப்பு அறிந்தமை அறிந்த
தீவ திலகை செவ்வனம் உரைக்கும்

ஈங்குஇதன் அயலகத்து இரத்தின தீவத்து
ஓங்குஉயர் சமந்தத்து உச்சி மீமிசை
அறவியங் கிழவோன் அடிஇணை ஆகிய
பிறவி என்னும் பெருங்கடல் விடூஉம்
அறவி நாவாய் ஆங்குஉளது ஆதலின்
தொழுதுவலம் கொண்டு வந்தேன் ஈங்குப்
பழுதுஇல் காட்சிஇந் நன்மணிப் பீடிகை
தேவர்கோன் ஏவலின் காவல் பூண்டேன்
தீவ திலகை என்பெயர் இதுகேள்:

தரும தலைவன் தலைமையின் உரைத்த

பெருமைசால் நல்அறம் பிறழா நோன்பினர்
கண்டுகை தொழுவோர் கண்டதன் பின்னர்ப்
பண்டைப் பிறவியர் ஆகுவர் பைந்தொடி
அரியர் உலகத்து ஆகுஅவர்க்கு அறமொழி
உரியது உலகத்து ஒருதலை யாக
ஆங்ஙனம் ஆகிய அணியிழை இதுகேள்
ஈங்குஇப் பெரும்பெயர்ப் பீடிகை முன்னது
மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய
கோமுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சி
இருதுஇள வேனிலில் எரிகதிர் இடபத்து

ஒருபதின் மேலும் ஒருமூன்று சென்றபின்
மீனத்து இடைநிலை மீனத்து அகவையின்
போதித் தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்றும்
ஆபுத் திரன்கை அமுத சுரபிஎனும்
மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடி கேளாய்
அந்நாள் இந்நாள் அப்பொழுது இப்பொழுது
நின்ஆங்கு வருவது போலும் நேர்இழை
ஆங்குஅதின் பெய்த ஆர்உயிர் மருந்து
வாங்குநர் கையகம் வருத்துதல் அல்லது
தான்தொலைவு இல்லாத் தகைமையது ஆகும்

நறுமலர்க் கோதை நின்ஊர் ஆங்கண்
அறவணன் தன்பால் கேட்குவை இதன்திறம்
என்றுஅவள் உரைத்தலும், -இளங்கொடி விரும்பி
மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கித்
தீவ திலகை தன்னொடும் கூடிக்
கோமுகி வலம்செய்து கொள்கையின் நிற்றலும்
எழுந்துவலம் புரிந்த இளங்கொடி செங்கையில்
தொழுந்தகை மரபின் பாத்திரம் புகுதலும்.
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாள்
மாத்திரை இன்றி மனமகிழ் எய்தி

மாரனை வெல்லும் வீர நின்அடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்அடி
பிறர்க்குஅறம் முயலும் பெரியோய் நின்அடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்அடி
எண்பிறக்கு ஒழிய இறந்தோய் நின்அடி
கண்பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணோய் நின்அடி
தீமொழிக்கு அடைத்த செவியோய் நின்அடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்அடி
உரகர் துயரம் ஒழிப்போய் நின்அடி

வணங்குதல் அல்லது வாழ்த்தல்என் நாவிற்கு
அடங்காது என்ற ஆயிழை முன்னர்,
போதி நீழல் பொருந்தித் தோன்றும்
நாதன் பாதம் நவைகெட ஏத்தித்
தீவ திலகை சேயிழைக்கும் உரைக்கும்:
குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடூஉம்
நாண்அணி களையும் மாண்எழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி என்னும் பாவிஅது தீர்த்தோர்

இசைச்சொல் அளவைக்கு என்நா நிமிராது
புல்மரம் புகையப் புகைஅழல் பொங்கி
மன்உயிர் மடிய மழைவளம் கரத்தலின்
அரசுதலை நீங்கிய அருமறை அந்தணன்
இருநில மருங்கின் யாங்கணும் திரிவோன்
அரும்பசி களைய ஆற்றுவது காணான்
திருந்தா நாய்ஊன் தின்னுதல் உறுவோன்
இந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
மழைவளம் தருதலின் மன்உயிர் ஓங்கிப்

பிழையா விளையுளும் பெருகியது அன்றோ
ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்

ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே
உயிர்க்கொடை பூண்ட உரவோய் ஆகிக்
கயக்குஅறு நல்அறம் கண்டனை என்றலும்,
விட்ட பிறப்பில்யான் விரும்பிய காதலன்
திட்டி விடம்உணச் செல்உயிர் போவுழி

உயிரொடு வேவேன் உணர்வு ஒழி காலத்து
வெயில்விளங்கு அமயத்து விளங்கித் தோன்றிய
சாது சக்கரன் தனையான் ஊட்டிய
காலம் போல்வதுஓர் கனாமயக்கு உற்றேன்
ஆங்குஅதன் பயனே ஆர்உயிர் மருந்தாய்
ஈங்குஇப் பாத்திரம் என்கைப் புகுந்தது
நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து
வித்தி நல்அறம் விளைந்த அதன்பயன்
துய்ப்போர் தம்மனைத் துணிச்சிதர் உடுத்து
வயிறுகாய் பெரும்பசி அலைத்தற்கு இரங்கி

வெயில்என முனியாது புயல்என மடியாது
புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்துமுன்
அறங்கடை நில்லாது அயர்வோர் பலரால்
ஈன்ற குழவி முகங்கண்டு இரங்கித்
தீம்பால் சுரப்போள் தன்முலை போன்றே
நெஞ்சு வழிப்படூஉம் விஞ்சைப் பாத்திரத்து
அகன்சுரைப் பெய்த ஆர்உயிர் மருந்துஅவர்
முகம்கண்டு சுரத்தல் காண்டல்வேட் கையேன்என,
மறந்தேன் அதன்திறம் நீஎடுத்து உரைத்தனை
அறம்கரி யாக அருள்சுரந்து ஊட்டும்

சிறந்தோர்க்கு அல்லது செவ்வனம் சுரவாது
ஆங்ஙனம் ஆயினை அதன்பயன் அறிந்தனை
ஈங்குநின்று எழுவாய் என்றுஅவள் உரைப்ப,
தீவ திலகை தன்அடி வணங்கி

மாபெரும் பாத்திரம் மலர்க்கையில் ஏந்திக்
கோமகன் பீடிகை தொழுது வலம்கொண்டு
வான்ஊடு எழுந்து மணிமே கலைதான்
வழுஅறு தெய்வம் வாய்மையின் உரைத்த
எழுநாள் வந்தது என்மகள் வாராள்
வழுவாய் உண்டுஎன மயங்குவோள் முன்னர்

வந்து தோன்றி,
அந்தில் அவர்க்குஓர் அற்புதம் கூறும்
இரவி வன்மன் ஒருபெரு மகளே
துரகத் தானைத் துச்சயன் தேவி
அமுத பதிவயிற்று அரிதில் தோன்றித்
தவ்வையர் ஆகிய தாரையும் வீரையும்
அவ்வையர் ஆயினீர் நும்மடி தொழுதேன்
வாய்வ தாக மானிட யாக்கையில்
தீவினை அறுக்கும் செய்தவம் நுமக்குஈங்கு
அறவண வடிகள் தம்பால் பெறுமின்

செறிதொடி நல்லீர் உம்பிறப்பு ஈங்குஇஃது
ஆபுத் திரன்கை அமுத சுரபிஎனும்
மாபெரும் பாத்திரம் நீயிரும் தொழும்எனத்
தொழுதனர் ஏத்திய தூமொழி யாரொடும்
பழுதுஅறு மாதவன் பாதம் படர்கேம்
எழுகென எழுந்தனள் இளங்கொடி தான்என்.

பாத்திரம் பெற்ற காதை முற்றிற்று.

Part 3. The Amudhasurabhi and Young Āputhiran

Chapter 11. Manimekalai receives the Amudhasurabhi. The story of young Āputhiran

Deepathilahai and Manimekalai

The goddess Manimekalai left Manimekalai

on the island of Manipallavam and flew away.

Manimekalai walked one kāvadam distance
wandering about and looking around the white sand dunes,
flowering groves and ponds blooming with flowers.

Manimekalai meets the goddess Deepathilahai

When Manimekalai was wandering about,
Deepathilahai, a goddess, appeared before her and asked,
“Did you come on a ship and escape when it sank in the ocean here?
You are beautiful like a golden vine—
who are you?”

Manimekalai answered,
“You, shining like a golden vine, ask me who I am.
Do you wish to know who I am in this birth
or who I was in my previous birth?
Listen to me carefully.
I was married to Rāgulan in my last birth and my name was Lakshmi.
In this birth I was born a daughter to Mādhavi,
a dancer, and my name is Manimekalai.
The goddess Manimekalai has the same name as I,
and she brought me to this island.
The great Buddha Peedihai on this island told me of my previous birth.
This is how I came here
and came to know the truth of my last birth.
You are charming as a blossoming vine. Who are you?”

Deepathilahai, adorned with ornaments,
knew of Manimekalai’s previous birth.

She told her why she had come to the island.

She said, “There is an island called Rattinatheevu next to this island.
On the top of the high mountain there called Samandam,
there is a footprint of the Buddha, the lord of Dharma.
His feet are a boat that saves people from the ocean of birth.
I went there, circled it, worshiped it and came here.
I protect this faultless shining Peedihai
because Indra, the king of the gods, put it here
and ordered me to take care of it.
My name is Deepathilahai.

Manimekalai receives the Amudhasurabhi that was placed in
Gomuki pond by Āputhiran

O Manimekalai, listen.
Only those who follow the auspicious dharma of Buddha,
the king of dharma, can see this Peedihai.
If they worship it folding their hands
they will come to know their past births.
All the people of the earth cannot be as fortunate as they—
only they will know what dharma is,
and you are like one of those sages.

O you adorned with beautiful ornaments, listen.
In front of this famous divine Peedihai,
there is a pond called Gomuki,
filled with pure flourishing water and beautiful kuvalai
and neythal flowers that bloom in the spring. 11-040

Then, during the bull asterism,
on the fourteenth of the twenty-seven stars,
the Amudhasurabhi, a pot that is always filled with food
and never becomes empty, will appear
on the birthday of the lord Buddha.
This Amudhasurabhi is the wonderful pot that was kept by Āputhiran.
He would feed hungry people with it.
Once the god Indra became angry at Āputhiran
and made the rain pour so the land flourished.
Āputhiran could not find anyone to feed
and so decided to perform tapas.
At that time he put the Amudhasurabhi in the water of Gomuki pond,
prayed and said that the pot should appear from the pond
on every full moon day in the month of Vaikāsi under the star of Visāka
on the same day the lord Buddha was born.
You, beautiful as a young vine, hear me.
This very day is the full moon day in the month of Vaikāsi,
when the divine Amudhasurabhi will appear in this pond,
O you adorned with faultless jewels,
it appears that the pot will come into your hands.
The food that comes from that pot
is a wonderful remedy for all hungry people.
The people can fill their hands with its food
and it will never grow less.
O you with hair adorned with fragrant flowers,
you will know all about Amudhasurabhi from
the sage Aravanar at the place where you live."
Deepathilahai told all these things to Manimekalai.

After hearing Deepathilahai,
Manimekalai went around the divine Buddha Peedihai
and worshiped the Buddha.
Then she and Deepathilahai circled the Gomuki pond
and stood worshiping it .
Manimekalai stood there, lovely as an young vine,
and the pot Amudhasurabhi that has been so venerated
came to the hands of innocent Manimekalai
adorned with precious bracelets.

Manimekalai was pleased and worshiped the Buddha Peedihai. She praised the Buddha, saying,
“You, the heroic one, conquered Kama.
You remove the cruel enmity
of evil conduct, and I worship your feet.
O divine one, you teach dharma to all,I worship your feet.
You are the ancient one,
and do not desire moksha, I worship your feet.
You do not have eight future births like others, I worship your feet.
You are the eyes that give sight to all, I worship your feet.
You do not listen to evil words, I worship your feet.
Your words are excellent, I worship your feet.
You remove the sorrows of people on the earth, I worship you.
My tongue knows only to praise and worship you.”11-070

Deepathilahai also worshiped the feet of the lord Buddha
staying under the shadow of a bodhi tree
and praying to the Buddha to remove the troubles of all. 11-070

Deepathilahai told Manimekalai, adorned with precious ornaments,
“Hunger is an evil sickness and will destroy a good family,
kill excellence and destroy the knowledge
that is a person’s boat to cross over births.
It takes away the jewel that is self-respect,
destroys beauty, and makes a person beg on the street
with their lovely women with ornamented breasts.
Hunger is a sickness and an evil.
My tongue does not have the ability
to praise the fame of the person
who takes away the hunger of people.

Deepathilahai tells the story of hungry people and the sage Viswāmitra.

Once when there was no rain in the world,
all trees and green things withered in the hot sun
and all creatures died without food and water.
Viswāmitra, learned in the Vedas,
renounced his kingship and became a sage.
Once he was wandering in his country to see what was happening
and saw that everywhere there was hunger and famine.
He wanted to make the land flourish and remove hunger.
Because there was no food for him to eat,
he began to eat even the food that was given to dogs.
He prayed to Indra, the generous one,
and asked him to make the rain come.
Indra, the king of the gods, came to him and made it rain,
so that crops grew abundantly, the land continually flourished and the people survived.

Living by giving food to hungry people, doing charity,
and removing the hunger of the poor who cannot find food,
is the way to live a true life on the earth.
Giving food is giving life.
You have the gift of giving life to all
and know the matchless dharma
that is to remove hunger."

Manimekalai tells her previous birth to Deepathilahai

After hearing Deepathilahai,
Manimekalai told her about her previous birth.
She said, "In my last birth a snake bit my husband
and I was going to enter the fire.
At that time just as I was losing sensation,
I saw a dream in which I fed the sage Sādhuchakkaran.
That offering of food to the sage
is the reason this Amudhasurabhi came to my hand.
It will remedy hunger and give life to people.

On this great earth, rich people live enjoying their wealth
because of their good karma in their last birth.
But there are many born poor and because of their bad karma
they go to the houses of the rich and beg for food.
They wear torn clothes and their stomachs are shrunken from hunger.
They are so hungry that even in the heat and rain
they wander about, go to the houses of the rich, stand before them
and sorrowfully and tirelessly beg for food.
This divine pot gives food like the breasts of a mother

that give milk when she sees the withered faces of her children.
The food that comes from this
is the wonderful remedy for people's hunger.
I want to see the happy faces of people when they receive food."

When Manimekalai described the power of the Amudhasurabhi,
Deepathilahai said, "I had forgotten the power of this Amudhasurabhi,
and you have reminded me of it. 11-120
The clouds become dark to pour rain
because of the compassionate people who follow dharma.
You know all the wonderful deeds that this pot will do.
Now you may return to where you live."

Manimekalai bowed to the feet of Deepathihilagai
and carried the divine pot in her lotus hands.
She went around the Buddha Peedihai, worshiped it
and then flew through the sky using her mantra and went to her place.

Manimekalai arrives at her home and sees Mādhavi and Sudhamathi.

Mādhavi was worried about her daughter.
She said, "The faultless goddess told me
that my daughter Manimekalai would come in seven days.
The seventh day has arrived but my daughter has not come.
Is something wrong?"

That evening, Manimekalai appeared before Mādhavi,
relieving her worry and concern.
She said, "In your previous birth

you were the daughter of Ravivarman,

and were married to Thuchayan, the king,

master of an army of horses.

Your mother was Amudapathi

and your sisters were Thārai and Veerai.

Thārai was born as my mother

and Veerai was born as Sudhamathi.

May you have good fortune that will remove

your bad karma in this human birth,

O you adorned with beautiful bracelets!

Go to the monk Aravanar and ask him about your births.

This is the wonderful pot, the Amudhasurabhi,

that came to me from the hands of Āputhran. Worship it."

Mādhavi and Sudhamathi worshiped the Amudhasurabhi and praised it.

Manimekalai said, "Let us go to worship the feet

of the faultless monk Aravanar."

They rose and went to see Aravanar. 11-146

----

12. அறவணர்த் தொழுத காதை

[மணிமேகலை பாத்திரம் கொண்டு தன்னூர் அறவணர்த் தொழுத பாட்டு]

ஆங்குஅவர் தம்முடன் அறவண அடிகள்
யாங்குஉளர் என்றே இளங்கொடி வினாஅய்
நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவின்
உரைமூ தாளன் உறைவிடம் குறுகி
மைம்மலர்க் குழலி மாதவன் திருந்தடி
மும்முறை வணங்கி முறையுளி ஏத்தி,
புதுமலர்ச் சோலை பொருந்திய வண்ணமும்,
உதய குமரன்ஆங்கு உற்றுஉரை செய்ததும்,
மணிமே கலாதெய்வம் மணிபல் லவத்திடை
அணியிழை தன்னை அகற்றிய வண்ணமும்,

ஆங்குஅத் தீவகத்து அறவோன் ஆசனம்
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக்கு அளித்ததும்,
அளித்த பிறப்பின் ஆகிய கணவனைக்
களிக்கயல் நெடுங்கண் கடவுளின் பெற்றதும்,
தவ்வையர் ஆகிய தாரையும் வீரையும்
வெவ்வினை உருப்ப விளிந்துகேடு எய்தி
மாதவி ஆகியும் சுதமதி ஆகியும்
கோதைஅம் சாயல் நின்னொடும் கூடினர்
ஆங்குஅவர் தம்திறம் அறவணன் தன்பால்
பூங்கொடி நல்லாய் கேள்என்று உரைத்ததும்,

உரைத்த பூங்கொடி ஒருமூன்று மந்திரம்
தனக்குஉரை செய்துதான் ஏகிய வண்ணமும்,
தெய்வம் போயபின் தீவ திலகையும்
ஐயெனத் தோன்றி அருளொடும் அடைந்ததும்,
அடைந்த தெய்வம் ஆபுத் திரன்கை
வணங்குஉறு பாத்திரம் வாய்மையின் அளித்ததும்,
ஆபுத் திரன்திறம் அறவணன் தன்பால்
கேள்என்று உரைத்துக் கிளர்ஒளி மாதெய்வம்

போகென மடந்தை போந்த வண்ணமும்
மாதவன் தன்னை வணங்கினள் உரைத்தலும்,

மணிமே கலைஉரை மாதவன் கேட்டுத்
தணியா இன்பம் தலைத்தலை மேல்வரப்
பொன்தொடி மாதர் நல்திறம் சிறக்க
உற்றுஉணர் வாய்நீ இவர்திறம் உரைக்கேன்:
நின்நெடுந் தெய்வம் நினக்குஎடுத்து உரைத்த
அந்நாள் அன்றியும் அருவினை கழூஉம்
ஆதி முதல்வன் அடிஇணை ஆகிய
பாதபங் கயமலை பரவிச் செல்வேன்
கச்சயம் ஆளும் கழல்கால் வேந்தன்
மாபெருந் தானை மன்ன நின்னொடும்

தேவியர் தமக்கும் தீதுஇன் றோஎன
அழிதகவு உள்ளமொடு அரற்றினன் ஆகி
ஒளிஇழை மாதர்க்கு உற்றதை உரைப்போன்
புதுக்கோள் யானைமுன் போற்றாது சென்று
மதுக்களி மயக்கத்து வீரை மாய்ந்ததூஉம்
ஆங்குஅது கேட்டுஓர் அரமியம் ஏறித்
தாங்காது வீழ்ந்து தாரைசா வுற்றதூஉம்
கழிபெருந் துன்பம் காவலன் உரைப்ப
பழவினைப் பயன்நீ பரியல்என்று எழுந்தேன்

ஆடுங் கூத்தியர் அணியே போல
வேற்றோர் அணியொடு வந்தீ ரோஎன
மணிமே கலைமுன் மடக்கொடி யார்திறம்
துணிபொருள் மாதவன் சொல்லியும் அமையான்,
பிறவியும் அறவியும் பெற்றியின் உணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினை கேளாய்:
தரும தலைவன் தலைமையின் உரைத்த
பெருமைசால் நல்அறம் பெருகா தாகி
இறுதிஇல் நல்கதி செல்லும் பெருவழி
அறுகையும் நெருஞ்சியும் அடர்ந்துகண் அடைத்தாங்குச்

செயிர்வழங்கு தீக்கதி திறந்து கல்என்று
உயிர்வழங்கு பெருநெறி ஒருதிறம் பட்டது
தண்பனி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டிலம்
உண்டுஎன உணர்தல் அல்லது யாவதும்
கண்டுஇனிது விளங்காக் காட்சி போன்றது
சலாகை நுழைந்த மணித்துளை அகவையின்
உலாநீர்ப் பெருங்கடல் ஓடா தாயினும்
ஆங்குஅத் துளைவழி உகுநீர் போல
ஈங்கு நல்அறம் எய்தலும் உண்டுஎனச்
சொல்லலும் உண்டுயான் சொல்லுதல் தேற்றார்

மல்லல்மா ஞாலத்து மக்களே ஆதலின்
சக்கர வாளத்துத் தேவர் எல்லாம்
தொக்குஒருங்கு ஈண்டித் துடிதலோ கத்து
மிக்கோன் பாதம் விழுந்தனர் இரப்ப
இருள்பரந்து கிடந்த மலர்தலை உலகத்து
விரிகதிர்ச் செல்வன் தோன்றினன் என்ன
ஈர்எண் ணூற்றோடு ஈர்எட்டு ஆண்டில்
பேர்அறி வாளன் தோன்றும்அதன் பிற்பாடு
பெருங்குள மருங்கில் சுருங்கைச் சிறுவழி
இரும்பெரு நீத்தம் புகுவது போல

அளவாச் சிறுசெவி அளப்புஅரு நல்அறம்
உளம்மலி உவகையோடு உயிர்கொளப் புகூஉம்
கதிரோன் தோன்றுங் காலை ஆங்குஅவன்
அவிர்ஒளி காட்டும் மணியே போன்று
மைத்துஇருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத்
திங்களும் ஞாயிறும் தீங்குஉறா விளங்கத்
தங்கா நாண்மீன் தகைமையின் நடக்கும்
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படும்
ஊன்உடை உயிர்கள் உறுதுயர் காணா

வளிவலம் கொட்கும் மாதிரம் வளம்படும்
நளிஇரு முந்நீர் நலம்பல தரூஉம்
கறவைகன்று ஆர்த்திக் கலநிறை பொழியும்

பறவை பயன்துய்த்து உறைபதி நீங்கா
விலங்கும் மக்களும் வெரூஉப்பகை நீங்கும்
கலங்குஅஞர் நரகரும் பேயும் கைவிடும்
கூனும் குறளும் ஊமும் செவிடும்
மாவும் மருளும் மன்உயிர் பெறாஅ
அந்நாள் பிறந்தவன் அருள்அறம் கேட்டோர்
இன்னாப் பிறவி இகந்தோர் ஆதலின்

போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பின்
நாதன் பாத நவைகெட ஏத்துதல்
பிறவி தோறும் மறவேன்; மடக்கொடி
மாதர் நின்னால் வருவன இவ்வூர்
ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலஉள
ஆங்குஅவை நிகழ்ந்த பின்னர் அல்லது
பூங்கொடி மாதர் பொருள்உரை பொருந்தாய்
ஆதி முதல்வன் அருந்துயர் கெடுக்கும்
பாதபங் கயமலை பரசினர் ஆதலின்
ஈங்குஇவர் இருவரும் இளங்கொடி நின்னோடு

ஓங்குஉயர் போதி உரவோன் திருந்தடி
தொழுதுவலம் கொண்டு தொடர்வினை நீங்கிப்
பழுதுஇல் நன்னெறிப் படர்குவர் காணாய்
ஆர்உயிர் மருந்தாம் அமுத சுரபிஎனும்
மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடி பெற்றனை
மக்கள் தேவர் எனவிரு சார்க்கும்
ஒத்த முடிவின் ஓர்அறம் உரைக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்தல் என்றே அவரும்
தவப்பெரு நல்லறம் சாற்றினர்,-ஆதலின்
மடுத்ததீக் கொளிய மன்உயிர்ப் பசிகெட
எடுத்தனள் பாத்திரம் இளங்கொடி தான்என்.

அறவணர்த் தொழுத காதை முற்றிற்று.

Chapter 12. Aravanar and Manimekalai

Manimekalai, lovely as a vine,
accompanied by Sudhamathi and her mother,
searched for Aravanar Adigal’s place and went to see him.
He was old, his hair was white,
and his tongue trembled when he spoke.
Manimekalai, her dark hair adorned with flowers, went near him,
worshiped his faultless feet three times and praised him.

Manimekalai describes to Aravanar what happened to her in the garden and on the island of Manipallavam

Manimekalai said, “When I went to the blooming garden to pick flowers,
the prince Udayakumaran came, saw me and spoke to me.
Then the goddess Manimekalai took me to the island of Manipallavam,
where I saw the Buddha Peedihai with the footstep of the Buddha,
the god of dharma on the island.
The Peedihai told me about my previous birth
and how the goddess with fish eyes said in Manipallavam
that my husband from the last birth
is prince Udayakumaran in this birth.
The goddess told me that Thārai and Veerai
were my sisters in my previous birth
and in the present birth they have been born
as my mother Mādhavi and Sudhamathi.
The goddess Manimekalai told me
to go to Aravanar Adigal and listen to his words of dharma,
and after that the goddess left me on the island of Manipallavam

after teaching me the following three mantras—
to disguise myself in whatever form I wish,
to fly and wander in the sky,
and not to become hungry when I have no food.
The goddess Deepathilahai appeared before me suddenly
and told me about the Amudhadurabhi
left by the young Āputhiran in Gomuki pond
to appear on a full moon day
and be received into the hands of someone who feeds hungry people.
The goddess said that very day was the full moon day
when the pot would appear in the Gomuki pond.
Deepathilahai and I went to Gomuki pond on that full moon day
and the pot rose from the pond and came into my hands.
Deepathilagai knows the story of the Amudhasurabhi
and asked me to go to you, sage Aravanar,
to know about the young Āputhiran.
Then Deepathilahai told me to go to her home and left."

Manimekalai told these things to Aravanar and bowed to him. 12-030
He was pleased to hear the story of Manimekalai
and said, "O you adorned with golden bangles,
may you live happily! Listen carefully
and I will tell you what happened to you in your previous birth."

Aravanar tells Manimekalai the story of the previous births of Manimekalai, Sudhamathi and Mādhavi.

Aravanar said, "Once, I went to the mountain
where there is the lotus footprint of the ancient god Buddha.

There in a flourishing garden
I saw Thuchayan, the ankleted king of the Kachayam country,
I asked him, ‘O king with a large army,
are you and your wives well?’
He was not happy and sadly told me
what had happened to his wives adorned with shining ornaments.
He said that his wife Veerai drank, grew intoxicated
and went in front of an elephant and was killed.
Her sister Thārai, hearing that and unable to bear her grief,
climbed to the top of a building, fell and died.
I told the king
that these things had happened because of his wives’ karma,
and that he should not be sad.”

After telling the story, Aravanar asked Manimekalai,
“Why do you, dancing women, come today wearing other clothes?

Aravanar tells Manimekalai, Sudamathi and Mādhavi truths about birth

“You with hair adorned with fragrant flowers,
you know your births and virtue.
The births of uncharitable people
are like a path filled with grass and thorns—
a rough way blocked by stones.
Life is like this: one sees there is a red sun in the sky
and sees that cool dew has disappeared
while not realizing that the two things are connected.
An ocean cannot enter a small hole that a needle can enter
but a small current of water can flow through it.

People say just like that, one person can get good karma
even though he has not done many good deeds.
Even if I say these things about life people will not understand. 12-070

Once, all the gods in the Chakravālakkottam
gathered together, went and worshiped
the feet of the god of Thuditha Loka
and asked him to help them.

Aravanar tells how the god of Thuditha Loka foretold the coming of the Buddha

He told them,
'Just as the bright sun rises in this dark world,
a very wise one will appear in the year of 2116.
After that, as if the flood of a large pond
were to flow through a small hole,
dharma will joyfully penetrate the small ears of the people. 12-080
At that time the Buddha will appear
like the bright shining sun that spreads diamond light
and remove all the faults in the hearts of the people.
When the sun that is the Buddha appears,
the sun and moon will appear auspiciously.
All the stars will shine
and all the planets will cease their wandering.
The rain will fall on time and the earth will flourish.
The creatures of the world
will no longer be hungry and suffer. 12-090
The wind will blow softly
and all the directions will be bright.

The great oceans will produce pearls
and other good things.
Cows will give milk to fill pots
and their calves drink it and be happy.
Birds will find good food wherever they are
without flying far from their nests.
All animals and people will live without any enemies.
Naragars and peys will not frighten anyone.
Hunchbacks, short people, dumb people
and animals will not be born and suffer.

The people born when the Buddha
appears will hear his dharma and grace
and have no bad births on this earth.’

Aravanar advises Manimekalai.

O you, lovely as a vine,
may I not forget in all my births
to worship the feet of the lord
seated under the bodhi tree.
Many events will happen because of you in this place,
but after those events occur you will not speak of dharma.

Listen to my words.
These two women with you
worshiped the footsteps of the ancient lord
on the Pāda Pangaya mountain
that remove the troubles of all.

They will go around the faultless footsteps
of the lord who stays beneath the bodhi tree with you
and their previous karma will be removed
and they will follow the faultless path.

You, lovely as a vine, 12-110
have received the Amudhasurabhi, the wonderful pot
that is a life-giving medicine.
I will tell you a dharma that will help both people and the gods,
and that is to remove hunger.”
After Aravanar told them of this best of dharmas,
Manimekalai, beautiful as a young vine,
took the Amudhasurabhi in her hand. 12-121.
----

13. ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை

[மணிமேகலைக்கு அறவணர் ஆபுத்திரன் திறம் கூறிய பாட்டு]

மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடிக்கு அருளிய
ஆபுத் திரன்திறம் அணியிழை கேளாய்:
வார ணாசிஓர் மறைஓம் பாளன்
ஆரண உவாத்தி அபஞ்சிகன் என்போன்
பார்ப்பனி சாலி காப்புக்கடை கழிந்து
கொண்டோன் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சித்
தென்திசைக் குமரி ஆடிய வருவோள்
சூல்முதிர் பருவத்துத் துஞ்சுஇருள் இயவிடை
ஈன்ற குழவிக்கு இரங்காள் ஆகித்
தோன்றாத் துடவையின் இட்டனள் நீங்க,

தாய்இல் தூவாக் குழவித்துயர் கேட்டுஓர்
ஆவந்து அணைந்துஆங்கு அதன்துயர் தீர
நாவால் நக்கி நன்பால் ஊட்டிப்
போகாது எழுநாள் புறம்காத்து ஓம்ப,
வயனங் கோட்டில்ஓர் மறைஓம் பாளன்
இயவிடை வருவோன் இளம்பூதி என்போன்
குழவி ஏங்கிய கூக்குரல் கேட்டுக்
கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீர் உகுத்துஆங்கு
ஆமகன் அல்லன் என்மகன் என்றே
காதலி தன்னொடு கைதொழுது எடுத்து

நம்பி பிறந்தான் பொலிகநம் கிளைஎனத்
தம்பதிப் பெயர்ந்து தமரொடும் கூடி
மார்புஇடை முந்நூல் வளையா முன்னர்
நாஇடை நன்னூல் நன்கனம் நவிற்றி
ஓத்துஉடை அந்தணர்க்கு ஒப்பவை எல்லாம்
நாத்தொலைவு இன்றி நன்கனம் அறிந்தபின்,
அப்பதி தன்னுள்ஓர் அந்தணன் மனைவயின்
புக்கோன் ஆங்குப் புலைசூழ் வேள்வியில்
குரூஉத்தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி

வெரூஉப்பகை அஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பிக்

கொலைநவில் வேட்டுவர் கொடுமரம் அஞ்சி
வலையிடைப் பட்ட மானே போன்றுஆங்கு
அஞ்சிநின்று அழைக்கும் ஆத்துயர் கண்டு
நெஞ்சுநடுக்கு உற்று நெடுங்கணீர் உகுத்துக்
கள்ள வினையில் கடுந்துயர் பாழ்பட
நள்இருள் கொண்டு நடக்குவன் என்னும்
உள்ளம் கரந்துஆங்கு ஒருபுடை ஒதுங்கி
அல்இடை ஆக்கொண்டு அப்பதி அகன்றோன்
கல்அதர் அத்தங் கடவா நின்றுழி
கடத்திடை ஆவொடு கையகப் படுத்தி

ஆகொண்டு இந்த ஆர்இடைக் கழிய
நீமகன் அல்லாய் நிகழ்ந்ததை உரையாய்
புலைச்சிறு மகனே போக்கப் படுதிஎன்று
அலைக்கோல் அதனால் அறைந்தனர் கேட்ப,
ஆட்டிநின்று அலைக்கும் அந்தணர் உவாத்தியைக்
கோட்டினில் குத்திக் குடர்புய்த் துறுத்துக்
காட்டிடை நல்ஆக் கதழ்ந்து கிளர்ந்துஓட,
ஆபுத் திரன்தான் ஆங்குஅவர்க்கு உரைப்போன்
நோவன செய்யன்மின் நொடிவன கேண்மின்;

விடுநில மருங்கின் படுபுல் ஆர்ந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட்கு எல்லாம்
பிறந்தநாள் தொட்டும் சிறந்ததன் தீம்பால்
அறம்தரும் நெஞ்சோடு அருள்சுரந்து ஊட்டும்
இதனொடு வந்த செற்றம் என்னை
முதுமறை அந்தணிர் முன்னியது உரைமோ
பொன்அணி நேமி வலங்கொள்சக் கரக்கை
மன்உயிர் முதல்வன் மகன்எமக்கு அருளிய
அருமறை நன்னூல் அறியாது இகழ்ந்தனை
தெருமரல் உள்ளத்துச் சிறியை நீஅவ்

ஆமகன் ஆதற்கு ஒத்தனை அறியாய்
நீமகன் அல்லாய் கேள்என இகழ்தலும்,
ஆன்மகன் அசலன் மான்மகன் சிருங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புரையோர் போற்றும்
நரிமகன் அல்லனோ கேச கம்பளன்
ஈங்குஇவர் நுங்குலத்து இருடி கணங்கள்என்று
ஓங்குஉயர் பெருஞ்சிறப்பு உரைத்தலும் உண்டால்
ஆவொடு வந்த அழிகுலம் உண்டோ
நான்மறை மாக்காள் நன்னூல் அகத்துஎன,
ஆங்குஅவர் தம்முள்ஓர் அந்தணன் உரைக்கும்

ஈங்குஇவன் தன்பிறப்பு யான்அறி குவன்என
நடவை வருத்தமொடு நல்கூர் மேனியள்
வடமொழி யாட்டி மறைமுறை எய்திக்
குமரி பாதம் கொள்கையின் வணங்கித்
தமரில் தீர்ந்த சாலிஎன் போள்தனை
யாது நின்ஊர் ஈங்குஎன் வரவுஎன
மாமறை யாட்டி வருதிறம் உரைக்கும்
வார ணாசிஓர் மாமறை முதல்வன்
ஆரண உவாத்தி அரும்பெறல் மனைவியான்
பார்ப்பார்க்கு ஒவ்வாப் பண்பின் ஒழுகிக்

காப்புக் கடைகழிந்து கணவனை இகழ்ந்தேன்
எல்பயம் உடைமையின் இரியல் மாக்களொடு
தெற்கண் குமரி ஆடிய வருவேன்
பொன்தேர்ச் செழியன் கொற்கையம் பேர்உர்க்
காதவம் கடந்து கோவலர் இருக்கையின்
ஈன்ற குழவிக்கு இரங்கேன் ஆகித்
தோன்றாத் துடவையின் இட்டனன் போந்தேன்
செல்கதி உண்டோ தீவினை யேற்குஎன்று
அல்லல்உற்று அழுத அவள்மகன் ஈங்குஇவன்
சொல்லுதல் தேற்றேன் சொற்பயம் இன்மையின்

புல்லல்ஓம் பன்மின் புலைமகன் இவன்என.
ஆபுத் திரன்பின் அமர்நகை செய்து

மாமறை மாக்கள் வருங்குலம் கேண்மோ
முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
கடவுள் கணிகை காதலஞ் சிறுவர்
அருமறை முதல்வர் அந்தணர் இருவரும்
புரிநூல் மார்பீர் பொய்உரை யாமோ
சாலிக் குண்டோ தவறுஎன உரைத்து
நான்மறை மாக்களை நகுவன் நிற்ப,
ஓதல் அந்தணர்க்கு ஒவ்வான் என்றே

தாதை பூதியும் தன்மனை கடிதர
ஆ கவர் கள்வன்என்று அந்தணர் உறைதரும்
கிராமம் எங்கணும் கடிஞையில் கல்இட
மிக்க செல்வத்து விளங்கியோர் வாழும்
தக்கண மதுரை தான்சென்று எய்திச்,
சிந்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்து
அந்தில் முன்றில் அம்பலப் பீடிகைத்
தங்கினன் வதிந்துஅத் தக்கணப் பேர்ஊர்
ஐயக் கடிஞை கையின் ஏந்தி
மையறு சிறப்பின் மனைதொறும் மறுகிக்

காணார் கேளார் கால்முடப் பட்டோர்
பேணுநர் இல்லோர் பிணிநடுக்குற்றோர்
யாவரும் வருகஎன்று இசைத்துஉடன் ஊட்டி
உண்டுஒழி மிச்சில்உண்டு ஓடுதலை மடுத்துக்
கண்படை கொள்ளும் காவலன் தான்என்.

ஆபுத்திரன் திறன் அறிவித்த காதை முற்றிற்று.

Chapter 13. The story of young Āputhiran

Aravanar tells the story of young Āputhiran

“O Manimekalai adorned with beautiful ornaments,

listen, and I will tell you the story of the young Āputhiran

who gave you the divine Amudhasurabhi.

In Varanasi, an Arana Uvāttihi Brahmin named Abanjigan,
lived reciting the Vedas and performing fire sacrifices.
His wife Sali was unfaithful to him.
Afraid of staying in the village,
she left her place and went south
to Kanyākumari and bathed in the ocean.
In the middle of the night she gave birth to a baby boy
but was afraid to stay there
because it was a Brahmin village.
She was worried about the baby
and left him in a grove and went away. 13-010

A cow heard the crying of the baby,
came near it, licked it lovingly and fed it sweet milk.
It stayed with the baby for seven days and protected it.

In the village of Vayangodu there lived
a Brahmin proficient in the Vedas.
He heard the baby crying, went near it and saw it.
He felt compassion, shed tears
and realized it was not the son of the cow.
Saying, ‘This is my son!’
he took the baby to his home and gave it to his wife.
He and his wife thanked the gods and exclaimed,
‘A son is born to us—may our family flourish!’

The father taught the boy all the shastras.

He invited his friends
and performed the thread ceremony for the boy on his birthday. 13-020
He taught his son all the things
that a boy needs to know as a Brahmin.
The boy learned all that his father taught him,
remembering everything without mistakes.

One day the boy went to another Brahmin's home
and saw an animal sacrifice about to take place.
A trembling cow was tied up
with a colorful garland on its horns,
looking like a deer caught in the net of a murderous hunter.
The cow seemed to be afraid of its enemies, the Brahmins,
and fearfully and sorrowfully called for help. 13-030

The boy saw the cow, shivered in his heart, shed tears
and thought, 'I will steal this cow
in the middle of the dark night and take it away.'
He hid there, took the cow at night and left.

When he was crossing the forest with the cow,
some strong, evil Brahmins came
and caught him with the cow. 13-040.
They said, 'You are stealing this cow
in the middle of the night and running away.
You are not the good son of a Brahmin.
You are a son of a pulaiyan and we will outcaste you!'
Then they hit him with the stick.

When the cow saw a Brahmin
was going to hit Āputhiran,
it went wild, gored the Brahmin in his stomach
and ran into the forest.

Āputhiran told the Brahmins,
‘Do not hurt anyone. Hear what I say.
From the time it was born
this cow has fed on grass
on the free lands given by the king
and lovingly given sweet milk
to all the people of the world.
Why are you angry at this poor cow?
You know the ancient Vedas.
Tell me why you think like this?’

The Brahmins scolded him and said,
‘Brahma the creator of the world is the son of Thirumal,
the ancient lord with a beautiful golden discus in his right hand.
That lord Brahma gave us these sacred Vedas.
You do not know their greatness and you disgrace us.
You are a confused little boy,
only suitable to be the son of a cow, not a human.
What you have done is wrong.’

Āputhiran said,
‘Asalan was the son of a cow.
Srungi was the son of a deer.
Virinji was the son of a tiger.

Wasn’t Kesakambalan, praised by sages, the son of a fox?
You all praise them as rishis in your Brahmin tribes.
Is there anything in the four Vedas
saying that someone cannot be part of a cow’s family?’ 13 -070

The story of Sāli

One of the Brahmins said, ‘I know about the birth of this boy.
A woman named Sāli from the north
left her relatives, and, tired and weak,
came walking to the ocean in Kanyakumari.
As she worshiped the feet of the goddess Kanyakumari,
I saw her and asked, “Where do you come from?
Why do you come here?”
She told me her story. 13 -080

She said, “I am the dear wife of a Brahmin living in Varanasi,
a scholar of our sacred Vedas.
I did not follow the good life of Brahmins
and was unfaithful to my husband.
I disgraced him and he left me.
I was afraid that the people of my village would hurt me,
left the city with wandering pilgrims
and came south to Kanya Kumari to bathe in the ocean.
I walked for ten miles
and reached Korkai, ruled by the Pandya king,
the rider of a golden chariot.
I stayed in the houses of cowherds and gave birth to a child.
Without showing love for the child

I left the baby in a garden that was not known to anyone
and went away. I have done a terrible sin—
will the gods forgive me?”
She suffered and cried. 13-090
This boy is the son of that sad woman who suffered and cried.
I did not want to tell you what I know about this boy
because everyone thought he is the son of a Brahmin,
but now you know that he is the son of that woman
who left her baby and went away.
Do not protect him—he is a low caste fellow.’ 13-090

Āputhiran heard that, laughed loudly and said,
‘Listen to what I say about families where great Brahmins,
the scholars of Vedas, are born.
Isn’t it true that two Brahmin rishis
were born to Brahma, the creator of the Vedas,
and Thilothama, a dancer in heaven?
O Brahmin with your sacred thread,
was what Sāli did wrong?’
He laughed at the Brahmins, the scholars of four Vedas,
and stood there.

Pudi, Āputhiran’s father,
thought the boy would not be accepted by the Brahmins
and was not suitable to recite the Vedas
and chased him out of his house.

The whole village of Brahmins scolded Āputhiran, saying,
‘You are a thief and you steal cows!’

and threw stones into his begging pot. 13-100

Āputhiran left the village

and went to Madurai where rich people lived.

He stayed in the beautiful temple of Sindhādevi

in the mandril near the Peedihai.

He carried a pot and begged for food from all the good houses. 13-110

After collecting food he called the blind, deaf, lame,

orphans and the sick to come and happily fed them,

eating what was left over

and sleeping with the begging pot as a pillow,

He is a protector of people.” 13-115.

----

14. பாத்திர மரபு கூறிய காதை

[மணிமேகலைக்கு அறவணர் அமுதசுரபி என்னும் பாத்திரம் சிந்தாதேவி ஆபுத்திரற்குக் கொடுத்தவண்ணம் கூறிய பாட்டு]

ஆங்குஅவற்கு ஒருநாள் அம்பலப் பீடிகைப்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்தது கேளாய்:
மாரி நடுநாள் வல்இருள் மயக்கத்து
ஆரிடை உழந்தோர் அம்பலம் மரீஇத்
துயில்வோன் தன்னைத் தொழுதனர் ஏத்தி
வயிறுகாய் பெரும்பசி மலைக்கும் என்றலும்
ஏற்றுஊண் அல்லது வேற்றூண் இல்லோன்
ஆற்றுவது காணான் ஆர்அஞர் எய்த,
கேள்இது மாதோ கெடுகநின் தீதுஎன
யாவரும் ஏத்தும் இருங்கலை நியமத்துத் 14-10

தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி
ஏடா அழியல் எழுந்துஇது கொள்ளாய்

நாடுவறங் கூரினும்இவ் ஓடுவறம் கூராது
வாங்குநர் கையகம் வருந்துதல் அல்லது
தான்தொலைவு இல்லாத் தகைமையது என்றே
தன்கைப் பாத்திரம் அவன்கைக் கொடுத்தலும்
சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்
வானோர் தலைவி மண்ணோர் முதல்வி
ஏனோர் உற்ற இடர்களை வாய்எனத்
தான்தொழுது ஏத்தித் தலைவியை வணங்கி,
ஆங்கவர் பசிதீர்த்து அந்நாள் தொட்டு
வாங்குகை வருந்த மன்உயிர் ஓம்பலின்
மக்களும் மாவும் மரம்சேர் பறவையும்
தொக்குஉடன் ஈண்டிச் சூழ்ந்தன விடாஅ
பழுமரத்து ஈண்டிய பறவையின் எழூஉம்
இழும்என் சும்மை இடைஇன்று ஒலிப்ப,
ஈண்டுநீர் ஞாலத்து இவன்செயல் இந்திரன்
பாண்டு கம்பளம் துளக்கியது ஆகலின்
தளர்ந்த நடையின் தண்டுகால் ஊன்றி

வளைந்த யாக்கைஓர் மறையோன் ஆகி
மாஇரு ஞாலத்து மன்உயிர் ஓம்பும்
ஆர்உயிர் முதல்வன் தன்முன் தோன்றி
இந்திரன் வந்தேன் யாதுநின் கருத்து
உன்பெருந் தானத்து உறுபயன் கொள்கென
வெள்ளை மகன்போல் விலாஇற நக்குஈங்கு
எள்ளினன் போம்என்று எடுத்துஉரை செய்வோன்
ஈண்டுச் செய்வினை ஆண்டுநுகர்ந் திருத்தல்
காண்தகு சிறப்பின்நும் கடவுளர் அல்லது
அறம்செய் மாக்கள் புறங்காத்து ஓம்புநர்

நல்தவம் செய்வோர் பற்றுஅற முயல்வோர்
யாவரும் இல்லாத் தேவர்நல் நாட்டுக்கு
இறைவன் ஆகிய பெருவிறல் வேந்தே
வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்துஅவர்
திருந்துமுகம் காட்டும்என் தெய்வக் கடிஞை

உண்டி கொல்லோ உடுப்பன கொல்லோ
பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ
யாவைஈங்கு அளிப்பன தேவர்கோன் என்றலும்,
புரப்போன் பாத்திரம் பொருந்துஊண் சுரந்துஈங்கு
இரப்போர்க் காணாது ஏமாந் திருப்ப

நிரப்புஇன்று எய்திய நீள்நிலம் அடங்கலும்
பரப்பு நீரால் பல்வளம் சுரக்கென
ஆங்குஅவன் பொருட்டால் ஆயிரம் கண்ணோன்
ஓங்குஉயர் பெருஞ்சிறப்பு உலகோர்க்கு அளித்தலும்,
பன்னீ ராண்டு பாண்டிநல் நாடு
மன்உயிர் மடிய மழைவளம் இழந்தது
வசித்தொழில் உதவ மாநிலம் கொழுப்பப்
பசிப்புஉயிர் அறியாப் பான்மைத்து ஆகலின்
ஆர்உயிர் ஓம்புநன் அம்பலப் பீடிகை
ஊண்ஒலி அரவம் ஒடுங்கிய தாகி

விடரும் தூர்த்தரும் விட்டேற் றாளரும்
நடவை மாக்களும் நகையொடு வைகி
வட்டும் சூதும் வம்பக் கோட்டியும்
முட்டா வாழ்க்கை முறைமைய தாக,
ஆபுத் திரன்தான் அம்பலம் நீங்கி
ஊர்ஊர் தோறும் உண்போர் வினாஅய்
யார்இவன் என்றே யாவரும் இகழ்ந்துஆங்கு
அருந்தே மாந்த ஆர்உயிர் முதல்வனை
இருந்தாய் நீயோ என்பார் இன்மையின்
திருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள

ஒருதனி வரூஉம் பெருமகன் போலத்
தானே தமியன் வருவோன் தன்முன்,
மாநீர் வங்கம் வந்தோர் வணங்கிச்
சாவக நல்நாட்டுத் தண்பெயல் மறுத்தலின்
ஊன்உயிர் மடிந்தது உரவோய் என்றலும்,
அமரர்கோன் ஆணையின் அருந்துவோர்ப் பெறாது

குமரி மூத்தஎன் பாத்திரம் ஏந்தி
அங்குஅந் நாட்டுப் புகுவதுஎன் கருத்துஎன
வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுடன் ஏறிக்
கால்விசை கடுகக் கடல்கலக் குறுதலின்

மால்இதை மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்துத்
தங்கியது ஒருநாள் தான்ஆங்கு இழிந்தனன்
இழிந்தோன் ஏறினன் என்றுஇதை எடுத்து
வழங்குநீர் வங்கம் வல்இருள் போதலும்,
வங்கம் போயபின் வருந்துதுயர் எய்தி
அங்கு வாழ்வோர் யாவரும் இன்மையின்
மன்உயிர் ஓம்பும்இம் மாபெரும் பாத்திரம்
என்உயிர் ஓம்புதல் யானோ பொறேஎன்
தவம்தீர் மருங்கில் தனித்துயர் உழந்தேன்
சுமந்துஎன் பாத்திரம் என்றனன் தொழுது

கோமுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சியின்
ஓர்யாண்டு ஒருநாள் தோன்றுஎன விடுவோன்
அருள்அறம் பூண்டுஆங்கு ஆர்உயிர் ஓம்புநர்
உளர்எனில் அவர்கைப் புகுவாய் என்றுஆங்கு
உண்ணா நோன்போடு உயிர்பதிப் பெயர்ப்புழி,
அந்நாள் ஆங்குஅவன் தன்பால் சென்றே
என்உற் றனையோ என்றுயான் கேட்பத்
தன்உற் றனபல தான்எடுத்து உரைத்தனன்
குணதிசைத் தோன்றிக் கார்இருள் சீத்துக்
குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல

மணிபல் லவத்திடை மன்உடம்பு இட்டுத்
தணியா மன்உயிர் தாங்கும் கருத்தொடு
சாவகம் ஆளும் தலைத்தாள் வேந்தன்
ஆவயிற்று உதித்தனன் ஆங்குஅவன் தான்என்.

பாத்திர மரபு கூறிய காதை முற்றிற்று.

Chapter 14. Āputhiran and the Amudhasurabhi

Aravanar tells the story of young Āputhiran and the Amudhasurabhi to Manimekalai

"O you lovely as a blossoming vine, hear what happened then.
One day in the dark night when it was raining,
some people came to the temple
and woke Āputhiran, bowing to him and praising him.
They said, 'We are very hungry and suffering.'
He had no food at hand because he only begged
and gave away everything he got to the poor.
Without food to give them he worried how to feed them.

At that time, the goddess of that beautiful temple,
Sindhādevi praised by all, appeared before him.
She said, 'My son, do not worry. 14-010
Get up and receive this and your worries will go away.
Even if the country suffers from famine this pot will not become empty.
It will fill the hands of the people with so much food
that their hands hurt.
This pot will always be full, no matter how much it gives,'
and she put the pot in Āputhiran's hands.

He praised the goddess, 'Sindhādevi,
you shine like a lamp always.
You make all speak, O queen.
You are on the tongues of all!
You are the foremost of the gods in the sky,
and the ancient one of this earth.

You remove the suffering of all
when they come to you and ask for help.'14 -020
He bowed to the goddess and began to feed the people.

The Amudhasurabhi gave food to the people, filling their hands.
Animals and all the birds living on the fruit trees
gathered there for food and made happy sounds.

Young Āputhiran and Indra the king of the gods.

The generosity of Āputhiran
shook the marble throne of Indra, the king of the gods.
Disguised as an old Brahmin holding a cane, scarcely able to walk,
with a bent back, Indra appeared in front of Āputhiran,
the protecter of all the creatures on the earth
who removed their hunger.

Indra said to Āputhiran,
'I am Indra and have came to see you.
What would you like? I will give you any boon
because of your generosity. Ask.'

Āputhiran laughed so loud it seemed the bones in his chest would break,
and said sarcastically, mocking Indra,
'You may go.
Only the beautiful gods stay in your heaven
and enjoy the benefit of their good deeds there.
You are the strong king of heaven,
and the gods there don't give charity. 14 -040

The protectors of people, sages doing hard tapas,
and people wanting to be without desire
do not live in your heaven.
Are there divine pots like the one I have in your world
that give food to people suffering from hunger?
Is there anything like this Amudhasurabhi
to remove their troubles and see their happy faces?
Are there clothes for the poor people?
Are there women feeding the poor and protecting them?
O king of the gods, what could you give me?'14-050

The thousand-eyed Indra became angry and said,
'May the rain fall abundantly
and may this land flourish with much wealth.
You will be disappointed without seeing any beggars,
unable to feed anyone with your Amudhasurabhi
that produces so much food!'

After that the Pandya country flourished for twelve years without famine.
The rains poured and people got so much food
that they did not know what hunger is. 14-060

Āputhiran suffers without finding hungry people

People did not come to the Buddha Peedihai at the temple
where Āputhiran stayed to feed them.
There was no sound of people, animals and birds
coming to eat food there.
The place was filled with bad people, useless people,

people without relatives, and street people mocking Āputhiran.
They gambled, played games and gossiped.
It became a place for coarse people.

Āputhiran left the temple, went to many villages
and asked whether anyone was hungry there.
People mocked him and said, ‘Who is this person?’
There was no one to ask him for food
or even to inquire whether he was still alive. 14-070
Āputhiran felt like a lonely king
whose wealth has been taken away by the great ocean.

At that time, some people came in a ship,
saw him and approached him.
They said, ‘O protector of lives,
in Javaga country there is no rain
and many people and creatures are dying without food.’
Āputhiran replied, ‘I cannot find anyone to feed here
because of the curse of Indra, the king of the gods.
I want to go with my Amudhasurabhi to the country of Javaga.’
He happily got on the ship with the people to go. 14-080.

On the way, there was a storm on the ocean
and the ship stopped for one day at the island of Manipallavam.
When it started the next day, the travelers on the ship
thought Āputhiran had come back to the ship
and left in the dark night without him.

When Āputhiran found out the ship had left he was sad.

He searched for people and creatures
but he could not find anyone
and understood that no one lived on that island.
He thought, ‘This wonderful pot is to save lives.
I will not keep it just to save my life—that would not be right.
I have lost the benefit of the tapas
that let me save the creatures of this earth with this pot.
What is the use of keeping this pot only for myself?’ 14-090

Then he went to the pond Gomuki filled with water
and put the pot into it.
He said, ‘You should appear from the pond once a year.
If there is someone kind and generous
who lives to take care of others and save precious lives,
you should go into their hands.’
Then young Āputhiran
went on a fast to give up his life.
I saw him, went to him and asked,
‘Are you in any trouble?’
He told me all that had happened
and, just as the sun that appears in the east,
takes away the darkness and sets in the west,
he left his body on the island Manipallavam
and was born from the womb of the cow
wishing to save the lives of all creatures of the world.
He became the king of the country of Javaga.”
In this way, Aravanar finished telling the story
of young Āputhiran to Manimekalai. 14-104

----

15. பாத்திரம்கொண்டு பிச்சை புக்க காதை

[மணிமேகலை பாத்திரம்கொண்டு பிச்சைக்குப் பெருந்தெருப்போய பாட்டு]

இன்னும் கேளாய் இளங்கொடி மாதே
அந்நாள் அவனை ஓம்பிய நல்ஆத்
தண்என் சாவகத் தவள மால்வரை
மண்முகன் என்னும் மாமுனி இடவயின்
பொன்னின் கோட்டது பொன்குளம்பு உடையது
தன்நலம் பிறர்தொழத் தான்சென்று எய்தி
ஈனா முன்னம் இன்உயிர்க்கு எல்லாம்
தான்முலை சுரந்து தன்பால் ஊட்டலும்
மூன்று காலமும் தோன்றநன்கு உணர்ந்த
ஆன்ற முனிவன் அதன்வயிற் றகத்து

மழைவளம் சுரப்பவும் மன்உயிர் ஓம்பவும்
உயிர்கா வலன்வந்து ஒருவன் தோன்றும்
குடர்த்தொடர் மாலை பூண்பான் அல்லன்
அடர்ப்பொன் முட்டை அகவையி னான்எனப்,
பிணிநோய் இன்றியும் பிறந்துஅறம் செய்ய
மணிபல் லவத்திடை மன்உயிர் நீத்தோன்
தன்காத்து அளித்த தகைஆ அதனை
ஒற்கா உள்ளத்து ஒழியான் ஆதலின்
ஆங்குஅவ் ஆவயிற்று அமரர்கணம் உவப்பத்
தீங்கனி நாவல் ஓங்கும்இத் தீவினுக்கு

ஒருதான் ஆகி உலகுதொழத் தோன்றினன்.
பெரியோன் பிறந்த பெற்றியைக் கேள்நீ:
இருதுஇள வேனிலில் எரிகதிர் இடபத்து
ஒருபதின் மேலும் ஒருமூன்று சென்றபின்
மீனத்து இடைநிலை மீனத்து அகவையின்
போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தத்து
மண்ணகம் எல்லாம் மாரி இன்றியும்
புண்ணிய நல்நீர் போதொடு சொரிந்தது,
போதி மாதவன் பூமியில் தோன்றும்

காலம் அன்றியும் கண்டன சிறப்புஎனச்

சக்கர வாளக் கோட்டம் வாழும்
மிக்க மாதவர் விரும்பினர் வியந்து
கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுள் எழுதிய
அந்தில் பாவை அருளு மாயிடின்
அறிகுவம் என்றே செறிஇருள் சேறலும்,
மணிபல் லவத்திடை மன்உயிர் நீத்தோன்
தணியா உயிர்உயச் சாவகத்து உதித்தனன்
ஆங்குஅவன் தன்திறம் அறவணன் அறியும்என்று
ஈங்குஎன் நாவை வருத்தியது இதுகேள்:
மண்ஆள் வேந்தன் மண்முகன் என்னும்

புண்ணிய முதல்வன் திருந்தடி வணங்கி
மக்களை இல்லேன் மாதவன் அருளால்
பெற்றேன் புதல்வனை என்றுஅவன் வளர்ப்ப
அரைசுஆள் செல்வம் அவன்பால் உண்மையின்
நிரைதார் வேந்தன் ஆயினன் அவன்தான்.
துறக்க வேந்தன் துய்ப்புஇலன் கொல்லோ
அறக்கோல் வேந்தன் அருள்இலன் கொல்லோ
சுரந்து காவிரி புரந்துநீர் பரக்கவும்
நலத்தகை இன்றி நல்உயிர்க்கு எல்லாம்
அலத்தல் காலை ஆகியது ஆயிழை

வெண்திரை தந்த அமுதை வானோர்
உண்டுஒழி மிச்சிலை ஒழித்துவைத் தாங்கு
வறன்ஓடு உலகின் வான்துயர் கெடுக்கும்
அறன்ஓடு ஒழித்தல் ஆயிழை தகாதுஎன,
மாதவன் உரைத்தலும் மணிமே கலைதான்
தாயர் தம்மொடு தாழ்ந்துபல ஏத்திக்
கைக்கொண்டு எடுத்த கடவுள் கடிஞையொடு
பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு அடைதலும்,
ஒலித்துஒருங்கு ஈண்டிய ஊர்க்குறு மாக்களும்
மெலித்துஉகு நெஞ்சின் விடரும் தூர்த்தரும்

கொடிக்கோ சம்பிக் கோமகன் ஆகிய
வடித்தேர்த் தானை வத்தவன் தன்னை
வஞ்சம் செய்துழி வான்தளை விடீஇய
உஞ்சையில் தோன்றிய ஊகி அந்தணன்
உருவுக்கு ஒவ்வா உறுநோய் கண்டு
பரிவுஉறு மாக்களில் தாம்பரிவு எய்தி,
உதய குமரன் உளம்கொண்டு ஒளித்த
மதுமலர்க் குழலாள் வந்து தோன்றிப்
பிச்சைப் பாத்திரம் கையின்ஏந் தியது
திப்பியம் என்றே சிந்தைநோய் கூர,

மணமனை மறுகில் மாதவி ஈன்ற
அணிமலர்ப் பூங்கொம்பு அகம்மலி உவகையின்
பத்தினி பெண்டிர் பண்புடன் இடூஉம்
பிச்சை ஏற்றல் பெருந்தகவு உடைத்துஎன,
குளன்அணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்பண்
ஒருதனி ஓங்கிய திருமலர் போன்று
வான்தரு கற்பின் மனைஉறை மகளிரில்
தான்தனி ஓங்கிய தகைமையள் அன்றோ
ஆதிரை நல்லாள் அவள்மனை இம்மனை
நீபுகல் வேண்டும் நேர்இழை என்றனள்
வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தோன்றித்

தென்திசைப் பொதியில்ஓர் சிற்றியாற்று அடைகரை
மாதவன் தன்னால் வல்வினை உருப்பச்
சாபம் பட்டுத் தனித்துயர் உறூஉம்
வீவில் வெம்பசி வேட்கையொடு திரிதரும்
காயசண் டிகைஎனும் காரிகை தான்என்.

பாத்திரம்கொண்டு பிச்சை புக்க காதை முற்றிற்று.

Chapter 15. Manimekalai feeds the people

Aravanar continues to tell the story of Āputhiran

“O you lovely as a vine, hear me.
In the cool white Javaga mountains
lived a divine sage named Manmuhan.
He had a cow with golden horns and golden feet
that gave milk unselfishly to all
even before it gave birth to its calves.
Hear how the great Āputhiran was reborn
and became the king of Javaga country.
Āputhiran gave his life in Manipallavam,
so that he could be born again to do charity
and take away the sickness of hunger.
He kept the love of the cow that gave him milk when he was a baby
and protected him in his previous birth.
In this birth he was born to sage Manmuhan’s cow to save the world.
Because of him rain pours and makes the land flourish
and the creatures of the world are protected.
He was not born with an umbilical cord
but was born from a golden egg.
The gods were pleased when he was born.
He was born on this island filled with sweet fruits
and all the world worshiped his birth.

Āputhiran was reborn in the spring,
on the thirteenth day after the beginning of the month of Vaikasi
under the star of Visāka, on the full moon day—

the same time of year lord Buddha was born.
Even though there was no rain when he was born,
pure water and flowers poured down everywhere.

Seeing the events that happened,
the sages in Chakravālakkottam were surprised and said,
'Even though it is not the year when the Buddha was born,
the earth is flourishing!' 15-030.

Aravanar tells how the sages went to Kanthil Pāvai

The sages decided to go to the Kanthil Pāvai
that was on a tall pillar and ask it for its grace
to tell them what had happened if it were willing.
They went to the Kanthil Pāvai in the dark night.

The Kanthil Pāvai saw them and said,
'Āputhiran gave his life on the island of Manipallavam
and was reborn born in Jāvagam to save the lives of creatures.
The sage Aravanar knows about the life of Āputhiran.
You should go and ask Aravanar about Āputhiran.' 15-040

Aravanar tells the story of Āputhiran reborn as Punniyarājan

Listen to what I know about Āputhiran. The king Bhumichandran worshiped the divine feet
of the sage Manmuhan and got a son through his grace.
He was happy and thought, 'I did not have children
and now I have a son by the grace of the sage.'

He took the child and raised him
and the child became the garlanded king of Jāvagam
since he was raised by the king of that land.

At that time a famine came in that country of Jāvagam.
Did it come because of Indra, the king of the sky
who did not know the importance of food?
Or because the king of the country was not compassionate?
Even though the Kaviri river was filled with water
there was no rain and people did not get food. 15-050
O you with beautiful ornaments,
the pot you have will take away the terrible suffering of hunger.
You should not hide it away from people.
It is like the time when the milky ocean was churned
and the gods drank the nectar that came out of it
and hid the rest without giving it to the Asuras. It is not right."

After hearing Aravanar
Manimekalai bowed to him with Sudhamathi and Mādhavi,
and went out on the large streets with her divine pot. 15-060

Many people were on the street making noise—
bad people suffering in their hearts with lust,
and coarse people in the city.
They looked as if they were crazy,
like Yugi, the Brahmin minister of Udayanan,
who disguised himself as a disturbed person
and wandered the streets of Unjai
to release Udayanan, the victorious king of Kosambi,

when Udayanan was imprisoned by his enemy Prachodanan

At that time, beautiful Manimekalai,
whom the prince Udayakumaran loved,
her hair decorated with flowers dripping with honey,
came carrying the begging pot in her hand as a female Bhikshu.

Manimekalai meets the apsaras Kāyasandihai

Then Kāyasandihai, an apsaras from heaven
was wandering about hungry because she had been cursed
by a sage on the bank of a small river
in Vinjai city on the Potiya mountain in the south.

Kāyasandihai saw Manimekalai and told her,
"O, daughter of Mādhavi, adorned with lovely ornaments,
you should receive food from a pot
from a chaste, lovely woman.
Āthirai is the most chaste women among all women
and this is her home. Go inside." 15-086.

----

16. ஆதிரை பிச்சை இட்ட காதை

[மணிமேகலைக்கு ஆதிரை என்னும் பத்தினிப்பெண்டிர் பாத்தூண் ஈத்த பாட்டு]

ஈங்குஇவள் செய்தி கேள்என விஞ்சையர்
பூங்கொடி மாதர்க்குப் புகுந்ததை உரைப்போன்:
ஆதிரை கணவன் ஆயிழை கேளாய்
சாதுவன் என்போன் தகவுஇலன் ஆகி
அணியிழை தன்னை அகன்றனன் போகிக்

கணிகை ஒருத்தி கைத்தூண் நல்க
வட்டினும் சூதினும் வான்பொருள் வழங்கிக்
கெட்ட பொருளின் கிளைகேடு உறுதலின்
பேணிய கணிகையும் பிறர்நலம் காட்டிக்
காணம் இலிஎனக் கைஉதிர்க் கோடலும்,

வங்கம் போகும் வாணிகர் தம்முடன்
தங்கா வேட்கையின் தானும் செல்வுழி,
நளிஇரு முந்நீர் வளிகலன் வௌவ
ஒடிமரம் பற்றி ஊர்திரை உதைப்ப
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கம் சார்ந்ததுஅவர் பான்மையன் ஆயினன்.
நாவாய் கேடுஉற நன்மரம் பற்றிப்
போயினன் தன்னோடு உயிர்உயப் போந்தோர்
இடைஇருள் யாமத்து எறிதிரைப் பெருங்கடல்
உடைகலப் பட்டாங்கு ஒழிந்தோர் தம்முடன்

சாதுவன் தானும் சாவுற் றான்என,
ஆதிரை நல்லாள் ஆங்குஅது தான்கேட்டு
ஊரீ ரேயோ ஒள்அழல் ஈமம்
தாரீ ரோஎனச் சாற்றினள் கழறிச்
சுடலைக் கானில் தொடுகுழிப் படுத்து
முடலை விறகின் முளிஎரி பொத்தி
மிக்கஎன் கணவன் வினைப்பயன் உய்ப்பப்
புக்குழிப் புகுவேன் என்றுஅவள் புகுதலும்,
படுத்துடன் வைத்த பாயல் பள்ளியும்
உடுத்த கூறையும் ஒள்எரி உறாஅது

ஆடிய சாந்தமும் அசைந்த கூந்தலில்
சூடிய மாலையும் தொல்நிறம் வழாது
விரைமலர்த் தாமரை ஒருதனி இருந்த
திருவின் செய்யோள் போன்றுஇனிது இருப்பத்,
தீயும் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்
யாது செய்கேன் என்றுஅவள் ஏங்கலும்,

ஆதிரை கேள்உன் அரும்பெறல் கணவனை
ஊர்திரை கொண்டாங்கு உய்ப்பப் போகி
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கம் சேர்ந்தனன் பல்லியாண்டு இராஅன்

சந்திர தத்தன் எனும்ஓர் வாணிகன்
வங்கம் தன்னொடும் வந்தனன் தோன்றும்
நின்பெருந் துன்பம் ஒழிவாய் நீயென
அந்தரம் தோன்றி அசரீரி அறைதலும்,
ஐஅரி உண்கண் அழுதுயர் நீங்கிப்
பொய்கைபுக்கு ஆடிப் போதுவாள் போன்று
மனங்கவல்வு இன்றி மனையகம் புகுந்துஎன்
கண்மணி அனையான் கடிதுஈங்கு உறுகெனப்
புண்ணிய முட்டாள் பொழிமழை தரூஉம்
அரும்பெறல் மரபின் பத்தினிப் பெண்டிரும்

விரும்பினர் தொழூஉம் வியப்பினள் ஆயினள்.
ஆங்குஅவள் கணவனும் அலைநீர் அடைகரை
ஓங்குஉயர் பிறங்கல் ஒருமர நீழல்
மஞ்சுஉடை மால்கடல் உழந்தநோய் கூர்ந்து
துஞ்சுதுயில் கொள்ள, அச் சூர்மலை வாழும்
நக்க சாரணர் நயம்இலர் தோன்றிப்
பக்கம் சேர்ந்து பரிபுலம் பினன்இவன்
தானே தமியன் வந்தனன் அளியன்
ஊன்உடை இவ்வுடம்பு உணவுஎன்று எழுப்பலும்,
மற்றவர் பாடை மயக்குஅறு மரபின்

கற்றனன் ஆதலின் கடுந்தொழில் மாக்கள்
சுற்று நீங்கித் தொழுதுஉரை யாடி
ஆங்குஅவர் உரைப்போர் அருந்திறல் கேளாய்
ஈங்குஎம் குருமகன் இருந்தோன் அவன்பால்
போந்துஅருள் நீஎன அவருடன் போகி,
கள்அடு குழிசியும் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென்பு உணங்கலும் விரவிய இருக்கையில்

எண்குதன் பிணவோடு இருந்தது போலப்
பெண்டுடன் இருந்த பெற்றி நோக்கிப்
பாடையில் பிணித்துஅவன் பான்மையன் ஆகிக்

கோடுஉயர் மரநிழல் குளிர்ந்த பின்அவன்
ஈங்குநீ வந்த காரணம் என்என
ஆங்குஅவற்கு அலைகடல் உற்றதை உரைத்தலும்,
அருந்துதல் இன்றி அலைகடல் உழந்தோன்
வருந்தினன் அளியன் வம்மின் மாக்காள்
நம்பிக்கு இளையள்ஓர் நங்கையைக் கொடுத்து
வெங்களும் ஊனும் வேண்டுவ கொடும்என,
அவ்வுரை கேட்ட சாதுவன் அயர்ந்து
வெவ்வுரை கேட்டேன் வேண்டேன் என்றலும்,
பெண்டிரும் உண்டியும் இன்றுஎனின் மாக்கட்கு

உண்டோ ஞாலத்து உறுபயன் உண்டு எனில்
காண்குவம் யாங்களும் காட்டுவா யாக எனத்
தூண்டிய சினத்தினன் சொல்எனச் சொல்லும்:
மயக்கும் கள்ளும் மன்உயிர் கோறலும்
கயக்குஅறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்:
பிறந்தவர் சாதலும் இறந்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்றது உண்மையின்
நல்அறம் செய்வோர் நல்உலகு அடைதலும்
அல்லறம் செய்வோர் அருநரகு அடைதலும்
உண்டுஎன உணர்தலின் உரவோர் களைந்தனர்

கண்டனை யாகென, கடுநகை எய்தி
உடம்புவிட்டு ஓடும் உயிர்உருக் கொண்டுஓர்
இடம்புகும் என்றே எமக்குஈங்கு உரைத்தாய்
அவ்வுயிர் எவ்வணம் போய்ப்புகும் அவ்வகை
செவ்வனம் உரைஎன, சினவாது இதுகேள்
உற்றதை உணரும் உடல்உயிர் வாழ்வுழி
மற்றைய உடம்பே மன்உயிர் நீங்கிடில்
தடிந்துஎரி ஊட்டினும் தான்உண ராதுஎனின்

உடம்பிடைப் போனதுஒன்று உண்டுஎன உணர்நீ
போனார் தமக்குஓர் புக்கில்உண்டு என்பது

யானோ வல்லேன் யாவரும் உணர்குவர்
உடம்புஈண்டு ஒழிய உயிர்பல காவதம்
கடந்துசேண் சேறல் கனவினும் காண்குவை
ஆங்கனம் போகி அவ்வுயிர் செய்வினை
பூண்ட யாக்கையின் புகுவது தெளிநீ
என்றுஅவன் உரைத்தலும் எரிவிழி நாகனும்
நன்றுஅறி செட்டி நல்அடி வீழ்ந்து
கள்ளும் ஊனும் கைவிடின் இவ்வுடம்பு
உள்உறை வாழ்உயிர் ஓம்புதல் ஆற்றேன்
தமக்குஒழி மரபின் சாவுறு காறும்

எமக்குஆம் நல்அறம் எடுத்துஉரை என்றலும்,
நன்று சொன்னாய் நல்நெறிப் படர்குவை
உன்தனக்கு ஒல்லும் நெறிஅறம் உரைக்கேன்
உடைகல மாக்கள் உயிர்உய்ந்து ஈங்குஉறின்
அடுதொழில் ஒழிந்துஅவர் ஆர்உயிர் ஓம்பி,
மூத்துவிளி மாஒழித்து எவ்வுயிர் மாட்டும்
தீத்திறம் ஒழிகென, சிறுமகன் உரைப்போன்
ஈங்குஎமக்கு ஆகும் இவ்வறம் செய்கேம்
ஆங்குஉனக்கு ஆகும் அரும்பொருள் கொள்கெனப்
பண்டும் பண்டும் கலம்கவிழ் மாக்களை

உண்டேம் அவர்தம் உறுபொருள் ஈங்குஇவை
விரைமரம் மென்துகில் விழுநிதிக் குப்பையோடு
இவைஇவை கொள்கென எடுத்தனன் கொணர்ந்து
சந்திர தத்தன் என்னும் வாணிகன்
வங்கம் சேர்ந்ததில் வந்துஉடன் ஏறி
இந்நகர் புகுந்துஈங்கு இவளொடு வாழ்ந்து
தன்மனை நன்பல தானமும் செய்தனன்,
ஆங்ஙனம் ஆகிய ஆதிரை கையால்
பூங்கொடி நல்லாய் பிச்சை பெறுகென,

மனையகம் புகுந்து மணிமே கலைதான் 16-130

புனையா ஓவியம் போல நிற்றலும்
தொழுது வலம்கொண்டு துயர்அறு கிளவியோடு
அமுத சுரபியின் அகன்சுரை நிறைதரப்
பாரகம் அடங்கலும் பசிப்பிணி அறுகென
ஆதிரை இட்டனள் ஆர்உயிர் மருந்துஎன்.

ஆதிரை பிச்சை இட்ட காதை முற்றிற்று.

Chapter 16. The story of Sāduvan and Āthirai

Kāyasandihai tells Manimekalai the story of Āthirai.

Kāyasandihai, lovely as a vine, said,
“O ornamented Manimekalai, hear me.
Āthirai’s husband, Sāduvan did improper things
and became interested in a courtesan who fed him well.
He left his ornamented wife and went to the courtesan’s home,
ate the food she gave and lived with her happily.
He gambled, gave her much wealth and lost all his money.
She pretended to love him
but became interested in other men and left him
after he had lost all his gold and wealth.16-010

Sāduvan became poor, got on a boat
and sailed with some merchants to another country to earn wealth.
On the way wind stormed on the wide ocean and his ship sank.
He held onto a broken piece of wood floating on the waves
and came ashore in the hilly Naga land where Nakka Saranar lived.

Others on the ship survived holding onto pieces of wood in the storm
and came to where Āthirai lived.
Āthirai heard from the sailers
that in the night the ship had broken apart in the night
in the stormy waves on the wide ocean
and that Sāduvan had lost his life with others. 16-020.

Āthirai called the villagers, cried out and said,
'Make a fire for me and I will die!'
In the burning ground a hole was dug and a fire was started.
She said, 'If I enter the fire all the bad karma
of my husband will be removed'
but her clothes and the bed she lay on did not burn.
The sandal paste she had smeared on her body
and the flowers on her curly hair did not even change color. 16-030
Looking like Lakshmi sweetly seated on a fragrant blooming lotus,
she cried out, 'I am a sinner. Even fire does not burn me!'

Suddenly a voice from the sky said,
'Listen, Āthirai, your beloved husband
was pushed by the waves and did not die.
He survived and reached the hills where Nakka Sāranar Nāgar lives.
He will not live there many years 16-040
but will come here on the ship of the merchant Chandradathan.
Do not worry and suffer.'

She stopped crying and wiped the tears from her eyes adorned with kohl.
She looked as if she had gone to bathe in a pond

and returned home without any trouble.
All the chaste women of the village were surprised
and praised and worshiped her.
If such women ask rain to come, it will come.
She thought that her husband,
as dear to her as the pupil of her eyes, would soon come. 16-050

Her husband was pushed ashore under the shadow of a tree
near a tall hill haunted by spirits.
He was exhausted after suffering in the ocean in the storm and went to sleep.
Some Nakka Sāranars living on that fearful island came near him and said, ‘This poor man seems left alone and has suffered a lot.
Should we eat him?’ They woke him up. 16-060

He bowed to them
and spoke to them in their hunter language, which he knew faultlessly.
They said, ‘You are a capable person. Listen.
Our teacher, our leader, Gurumahan is here.
Come with us and we will take you to him.’

Sāduvan went with the Sāranars to their leader.
Their chief Gurumahan was sitting,
surrounded with toddy pots, meat and dried stinking bones.
As he sat with his wife, they looked like a male and a female bear together. 16-070

Sāduvan talked to Gurumahan in his own language,
made him his friend,
and Gurumahan had him rest under the cool shadow of a tree.

Then Gurumahan asked Sāduvan the reason he had come to the island.
Sāduvan told him that there had been a storm
when he came on a ship and he had escaped the storm
and come to the island.
The people on the ship had gone away thinking
that he was on the boat.

Gurumahan told his men,
‘He did not have any food and suffered in the wave-filled ocean.
Pity! He suffered a lot and has not eaten anything.
For this young man, give a young girl,
meat and toddy as much as he wants.’

Hearing the words of the Gurumahan
Sāduvan was shocked and said,
‘These are evil things. I do not want them.’
Gurumahan grew angry and asked him, “If there is no toddy and no girls, what is there to live for?
If there is anything other than these, show us, and we will see.’

Sāduvan said, ‘Faultless good people
do not drink toddy that confuses their minds,
and do not kill people. Hear me.
It is true that people are born, die and are born again.
It is like sleeping and waking up.
If people do good deeds, they will go to heaven,
but if they do bad deeds, they will go to a terrible hell.
Good people understand this and do not want to drink
or have relationships with women. Know this.’

Gurumahan laughed loudly and asked,
‘You said that one’s life goes away from body and enters another body.
How can a life go and enter another body?
Explain that to us.’

Sāduvan was not angry and said quietly,
‘When a body has life,
it has feelings and knows what happens to it.
After life leaves the body,
even when it is burned it feels nothing.
You can understand that there is something
that feels and leaves the body. 16-100
Everyone knows that there is for a life to go to
after it has left its body.
This is not a truth that only I know.
In dreams, one’s life can travel for hundreds of miles
and reach another place.
The life that leaves a body enters another body
as a result of its karma in previous births.
Understand this.’

Fiery-eyed Gurumahan of the Naga tribe
fell at the feet of the wise merchant Sāduvan
who knows what is good and said,
“If I do not drink and eat meat
I do not know how to survive.
Tell us of the good dharma
that would allow us to live faultlessly until we die.’ 16-110

Sāduvan said, ‘You understand now.

If you wish to live in a good way, I will tell you a good way to live.

Save the people who survive and reach the shore

after their ships break up and sink in the ocean.

Do not kill them and eat their flesh - save them and take care of them.

Only eat the meat of old animals that have died naturally.

Do not hurt any creature.’

Gurumahan said , ‘We will follow your advice.

When ships sank near our shores,

we would eat the dead people and take their wealth.

Here are things that belong to those sailors. Take what you want. 16-120

Here are fragrant sandalwood, precious jewels and soft clothes.’

He brought many valuable things and gave them to Sāduvan.

When a merchant named Chandradathan, came to the island of Gurumahan,

Sāduvan sailed with him on his ship and arrived at his home.

He lived with Āthirai in his house and performed many charitable acts.”

Kāyasandihai said, “Manimekalai, as beautiful as a blooming vine,

go and accept alms from the divine Āthirai.”

Manimekalai went to Āthirai’s home 16-130

and stood like a painting in front of her house.

Āthirai worshiped Manimekalai, circled her and said,

“May hunger be unknown in the whole world.”

Food, the wonderful remedy for hunger, filled the pot Amudhasurabhi

and from it Āthirai gave food to Manimekalai. 16-135

----

17. உலக அறவி புக்க காதை

[மணிமேகலை காயசண்டிகை என்னும் விச்சாதரி வயிற்று யானைத்தீஅவித்து அம்பலம்புக்க பாட்டு]

பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூண் ஏற்ற
பிச்சைப் பாத்திரப் பெருஞ்சோற்று அமலை
அறத்தின் ஈட்டிய ஒண்பொருள் அறவோன்
திறத்து வழிப்படூஉம் செய்கை போல
வாங்குகை வருந்த மன்உயிர்க்கு அளித்துத
தான்தொலைவு இல்லாத் தகைமை நோக்கி,
யானைத் தீநோய் அகவயிற்று அடக்கிய
காயசண் டிகைஎனும் காரிகை வணங்கி
நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி
அடல்அரு முந்நீர் அடைத்த ஞான்று

குரங்குகொணர்ந்து எறிந்த நெடுமலை எல்லாம்
அணங்குஉடை அளக்கர் வயிறு புக்காங்கு
இட்டது ஆற்றாக் கட்டழல் கடும்பசிப்
பட்டேன் என்தன் பழவினைப் பயத்தால்
அன்னை கேள்நீ ஆர்உயிர் மருத்துவி
துன்னிய என்நோய் துடைப்பாய் என்றலும்,
எடுத்த பாத்திரத்து ஏந்திய அமுதம்
பிடித்ததுஅவள் கையில் பேணினள் பெய்தலும்
வயிறுகாய் பெரும்பசி நீங்கி மற்றவள்
துயரம் நீங்கித் தொழுதனள் உரைக்கும்:

மாசுஇல் வால்ஒளி வடதிசைச் சேடிக்
காசுஇல்காஞ் சனபுரக் கடிநகர் உள்ளேன்
விஞ்சையன் தன்னொடுஎன் வெவ்வினை உருப்பத்
தென்திசைப் பொதியில் காணிய வந்தேன்
கடுவரல் அருவிக் கடும்புனல் கொழித்த
இடுமணல் கானியாற்று இயைந்துஒருங்கு இருந்தேன்
புரிநூல் மார்பில் திரிபுரி வார்சடை
மரஉரி உடையன் விருச்சிகன் என்போன்
பெருங்குலைப் பெண்ணைக் கருங்கனி அனையதுஓர்

இருங்கனி நாவல் பழம்ஒன்று ஏந்தித்

தேக்குஇலை வைத்துச் சேண்நாறு பரப்பில்
பூக்கமழ் பொய்கை ஆடச் சென்றோன்
தீவினை உருத்தலின் செருக்கொடு சென்றேன்
காலால் அந்தக் கருங்கனி சிதைத்தேன்
உண்டல் வேட்கையின் வரூஉம் விருச்சிகன்
கண்டனன் என்னைக் கருங்கனிச் சிதைவுடன்
சீர்திகழ் நாவலில் திப்பிய
ஈர்ஆறு ஆண்டில் ஒருகனி தருவது
அக்கனி உண்டோர் ஆறுஈர் ஆண்டு
மக்கள் யாக்கையின் வரும்பசி நீங்குவர்

பன்னீ ராண்டில் ஒருநாள் அல்லது
உண்ணா நோன்பினேன் உண்கனி சிதைத்தாய்
அந்தரம் செல்லும் மந்திரம் இழந்து
தந்தித் தீயால் தனித்துயர் உழந்து
முந்நால் ஆண்டில் முதிர்கனி நான்ஈங்கு
உண்ணும் நாள்உன் உறுபசி களைகென
அந்நாள் ஆங்குஅவன் இட்ட சாபம்
இந்நாள் போலும் இளங்கொடி கெடுத்தனை
வாடுபசி உழந்து மாமுனி போயபின்
பாடுஇமிழ் அருவிப் பயமலை ஒழிந்துஎன்

அலவலைச் செய்திக்கு அஞ்சினன் அகன்ற
இலகுஒளி விஞ்சையன் விழுமமோடு எய்தி
ஆர்அணங்கு ஆகிய அருந்தவன் தன்னால்
காரணம் இன்றியும் கடுநோய் உழந்தனை
வான்ஊடு எழுகென மந்திரம் மறந்தேன்
ஊன்உயிர் நீங்கும் உருப்பொடு தோன்றி
வயிறுகாய் பெரும்பசி வருத்தும்என்றேற்குத்
தீங்கனி கிழங்கு செழுங்காய் நல்லன
ஆங்குஅவன் கொணரவும் ஆற்றே னாக
நீங்கல் ஆற்றான் நெடுந்துயர் எய்தி

ஆங்குஅவன் ஆங்குஎனக்கு அருளொடும் உரைப்போன்
சம்புத் தீவினுள் தமிழக மருங்கில்
கம்பம் இல்லாக் கழிபெருஞ் செல்வர்
ஆற்றா மாக்கட்கு ஆற்றும்துணை ஆகி
நோற்றோர் உறைவதுஓர் நோன்நகர் உண்டால்
பலநாள் ஆயினும் நிலனொடு போகி
அப்பதிப் புகுகென்று அவன்அருள் செய்ய
இப்பதிப் புகுந்துஈங்கு யான்உறை கின்றேன்
இந்திர கோடணை விழவுஅணி வருநாள்
வந்து தோன்றிஇம் மாநகர் மருங்கே

என்உறு பெரும்பசி கண்டனன் இரங்கிப்
பின்வரும் யாண்டுஅவன் எண்ணினன் கழியும்
தணிவுஇல் வெம்பசி தவிர்த்தனை வணங்கினேன்
மணிமே கலைஎன் வான்பதிப் படர்கேன்
துக்கம் துடைக்கும் துகள்அறு மாதவர்
சக்கர வாளக் கோட்டம்உண்டு ஆங்குஅதில்
பலர்புகத் திறந்த பகுவாய் வாயில்
உலக அறவி ஒன்றுஉண்டு அதனிடை
ஊர்ஊர் ஆங்கண் உறுபசி உழந்தோர்
ஆரும் இன்மையின் அரும்பிணி உற்றோர்

இடுவோர்த் தேர்ந்துஆங்கு இருப்போர் பலரால்
வடுவாழ் கூந்தல் அதன்பால் போகென்று
ஆங்குஅவள் போகிய பின்னர் -ஆயிழை
ஓங்கிய வீதியின் ஒருபுடை ஒதுங்கி
வலமுறை மும்முறை வந்தனை செய்துஅவ்
உலக அறவியின் ஒருதனி ஏறிப்
பதியோர் தம்மொடு பலர்தொழுது ஏத்தும்
முதியோள் கோட்டம் மும்மையின் வணங்கிக்
கந்துஉடை நெடுநிலைக் காரணம் காட்டிய
தம்துணைப் பாவையைத் தான்தொழுது ஏத்தி

வெயில்சுட வெம்பிய வேய்கரி கானத்துக்
கருவி மாமழை தோன்றியது என்னப
பசிதின வருந்திய பைதல் மாக்கட்கு

அமுத சுரபியோடு ஆயிழை தோன்றி
ஆபுத் திரன்கை அமுத சுரபிஇஃது
யாவரும் வருக ஏற்போர் தாம்என,
ஊண்ஒலி அரவத்து ஒலிஎழுந் தன்றே
யாணர்ப் பேர்ஊர் அம்பலம் மருங்குஎன். 17-98

உலக அறவி புக்க காதை முற்றிற்று.

Part 4. Udayakumaran and Kānchanan. The story of Kāyasandihai

Chapter 17. The story of Kāyasandihai

Manimekalai enters the Ulaga Aravi temple

After that, Manimekalai gave food from the Amudhasurabhi to all the people
and there was much bustling and noise where she fed them.
More and more people, animals and birds gathered there.
The pot, continually filling up,
was like a generous man’s treasure earned honestly.
The hands of those receiving the food hurt
because the food was so abundant.

The story of Kāyasandihai, an apsaras.

At that time Kāyasandihai an apsaras saw Manimekalai.
Kāyasandihai an aparas came from the sky with her husband
She had been cursed by a sage and become sick
with the yānnaitee sickness that gives insatiable hunger.
She saw Manimekalai as she was feeding people
and saw that her pot always became full.
She approached Manimekalai, bowed to her 17-010

and asked her to give her food.
She said, “My hunger is like the stones submerged into the ocean
thrown there by the monkeys when Rama, the tall Vishnu,
tried to fill the water of the ocean when he was going to Lanka.
I became hungry all the time because of my previous karma.
You are my healer, dear as my life.
Cure me of this sickness of terrible hunger.”

Manimekalai took some food from the Amudhasurabhi
and put it in the hands of Kāyasandihai
and her hunger was appeased and she was cured.

The story of Kāyasandihai and the sage Viruchigan

Kāyasandihai bowed to Manimekalai and said,
“I come from a place called Kānchanapuram in the north
that shines as bright as the world of the angels.
I came with my husband Kānchanan from that world of the Vidyādharas
to see the Potiya mountains in the south.
We were staying together on the bank of a river
where the water from a waterfall drops from the hills.

Viruchigan, a rishi wearing a dress of leaves
and a sacred thread on his chest came there
bringing in his hands a ripe nāval fruit
as large as the fruit of a palm tree.
He placed it on the leaf of a thekku tree
and went to take a bath in a pond in the distance
where fragrant flowers were blooming.

Because of my bad karma,
I arrogantly went near the fruit and crushed it with my feet.
The sage returned desiring eat the fruit
and saw that I had crushed it.
He cursed me, ‘This is a special fruit known to all.
It ripens only once every twelve years. 17-040
If someone eats this fruit he will not be hungry for twelve years.
I have not eaten for twelve years
and have been waiting for this fruit to ripen,
but you crushed it and destroyed it.
You will suffer for twelve years
from the yānaithee sickness that gives insatiable hunger.
This fruit will ripen again and I will eat it,
and on that day your hunger will go away,’
after saying this, the sage left. 17-050

After giving me the curse, the monk left.
My husband the Vidyādhara,
afraid for what had happened to me,
left the prosperous hills with sounding waterfalls where he lived,
came to me and said,
‘For no reason you are suffering with yānaithee sickness
because of the curse of the powerful monk. 17-060
Come with me to the sky.’
I told him that I had forgotten the spell to go to the sky world.
He brought some sweet fruit, roots
and other vegetables and gave them to me,
but my hunger did not go away and I suffered.

My husband did not leave me
He suffered with me and told me affectionately
’On the island of Champuthevu near the Tamil country,
many rich people live with limitless wealth
and they feed the poor and help them.
People suffering like you go there to get help.
It is far from here, you can still walk
and reach it by way of land.’
I came to this land and stayed here. 17 -070.
On the day of Indra’s festival my husband comes to see me
and leaves counting the days to when my curse will be removed.
O vine-like young girl, my hunger has gone
after I ate the food you gave me from the Amudhasurabhi
Ṭhis must be the day the sage meant
when he said my hunger would go away.

Manimekalai, you removed my hunger that never went away.
I worship you.
I will go to my sky world to a place called Chakravāla Koottam.
In that place is an Ulaga Aravi temple with an open door
that anyone can enter.
Those suffering with hunger, sick people
and orphans without anyone to protect them
stay there looking for people to help them. 17-080
O you with lovely hair, you should go there.”
After telling Manimekalai her whole story
Kāyasandihai went to her world in the sky.

Manimekalai feeds the people in the temple.

After Kāyasandihai left,
Manimekalai walked alone to the end of the long street
and worshiped the goddess Muthiyāl in the Ulaga Aravi temple,
circling three times from right to left
and also worshiped the Kanthil Pāvai there. 17-090

She praised the Kanthil Pāvai, went out of that temple and said,
“I have the Amuthasurabi that young Āputhiran gave me from his hands.
Come, I will give you all the food you want.”
She looked like the rain that pours down
in a hot forest where the bamboo has been burned dark by the sun.
In the temple all the hungry people gathered
and noise arose as they ate. 17-098

----

18. உதயகுமரன் அம்பலம் புக்க காதை

[மணிமேகலை அம்பலம் அடைந்தமை சித்திராபதி உதயகுமரனுக்குச் சொல்ல அவன் அம்பலம்புக்க பாட்டு]

ஆங்குஅது கேட்டுஆங்கு அரும்புண் அகவயின்
தீத்துறு செங்கோல் சென்றுசுட் டாங்குக்
கொதித்த உள்ளமொடு குரம்புகொண்டு ஏறி
விதிப்புஉறு நெஞ்சினள் வெய்துயிர்த்துக் கலங்கித்
தீர்ப்பல்இவ் அறம்எனச் சித்திரா பதிதான்
கூத்தியல் மடந்தையர்க்கு எல்லாம் கூறும்
கோவலன் இறந்தபின் கொடுந்துயர் எய்தி
மாதவி மாதவர் பள்ளியுள் அடைந்தது
நகுதக் கன்றே நல்நெடும் பேர்ஊர்
இதுதக்கு என்போர்க்கு எள்உரை ஆயது 18-10

காதலன் வீயக் கடுந்துயர் எய்திப்
போதல் செய்யா உயிரொடு புலந்து
நளிஇரும் பொய்கை ஆடுநர் போல
முளிஎரிப் புகூஉம் முதுகுடிப் பிறந்த
பத்தினிப் பெண்டிர் அல்லேம் பலர்தம்
கைத்தூண் வாழ்க்கை கடவியம் அன்றே
பாண்மகன் பட்டுழிப் படூஉம் பான்மைஇல்
யாழ்இனம் போலும் இயல்பினம் அன்றியும்
நறுந்தாது உண்டு நயன்இல் காலை
வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம்

வினைஒழி காலைத் திருவின் செல்வி
அனையேம் ஆகி ஆடவர்த் துறப்பேம்
தாபதக் கோலம் தாங்கினம் என்பது
யாவரும் நகூஉம் இயல்பினது அன்றே
மாதவி ஈன்ற மணிமே கலைவல்லி
போதுஅவிழ் செவ்வி பொருந்துதல் விரும்பிய
உதய குமரனாம் உலகு ஆள் வண்டின்
சிதையா உள்ளம் செவ்விதின் அருந்தக்
கைக்கொண்டு ஆங்குஅவள் ஏந்திய கடிஞையைப்
பிச்சை மாக்கள் பிறர்கைக் காட்டி

மற்றுஅவன் தன்னால் மணிமே கலைதனைப்
பொன்தேர்க் கொண்டு போதேன் ஆகில் உரை
சுடுமண் ஏற்றி அரங்குசூழ் போகி
வடுவொடு வாழும் மடந்தையர் தம்மோர்
அனையேன் ஆகி அரங்கக் கூத்தியர்
மனையகம் புகாஅ மரபினன் என்றே
வஞ்சினம் சாற்றி நெஞ்சுபுகை உயிர்த்து,
வஞ்சக் கிளவி மாண்பொடு தேர்ந்து
செறிவளை நல்லார் சிலர்புறம் சூழக்
குறுவியர் பொடித்த கோலவாள் முகத்தள்

கடுந்தேர் வீதி காலின் போகி
இளங்கோ வேந்தன் இருப்பிடம் குறுகி

அரவ வண்டொடு தேன்இனம் ஆர்க்கும்
தருமணல் ஞெமிரிய திருநாறு ஒருசிறைப்
பவழத் தூணத்துப்
திகழ்ஒளி நித்திலச் சித்திர விதானத்து
விளங்குஒளி பரந்த பளிங்குசெய் மண்டபத்துத்
துளங்குமான் ஊர்தித் தூமலர்ப் பள்ளி
வெண்திரை விரிந்த வெண்ணிறச் சாமரை
கொண்டுஇரு மருங்கும் கோதையர் வீச

இருந்தோன் திருந்தடி பொருந்திநின்று ஏத்தி,
திருந்துஎயிறு இலங்கச் செவ்வியின் நக்குஅவன்
மாதவி மணிமே கலையுடன் எய்திய
தாபதக் கோலம் தவறுஇன் றோஎன,
அரிதுபெறு சிறப்பில் குருகுகரு உயிர்ப்ப
ஒருதனி ஓங்கிய திருமணிக் காஞ்சி
பாடல்சால் சிறப்பின் பரதத்து ஓங்கிய
நாடகம் விரும்ப நன்னலங் கவினிக்
காமர் செவ்விக் கடிமலர் அவிழ்ந்த
உதய குமரன் எனும் ஒருவண் டுஉணீஇய

விரைவொடு வந்தேன் வியன்பெரு மூதூர்ப்
பாழ்ம் பறந்தலை அம்பலத்து ஆயது
வாழ்கநின் கண்ணி வாய்வாள் வேந்து என
ஓங்கிய பௌவத் துஉடைகலப் பட்டோன்
வான்புணை பெற்றென மற்று அவட் குஉரைப்போன்
மேவிய பளிங்கின் விருந்தின் பாவைஇஃது
ஓவியச் செய்திஎன்று ஒழிவேன் முன்னர்க்
காந்தள்அம் செங்கை தளைபிணி விடாஅ
ஏந்துஇள வனமுலை இறைநெரித் ததூஉம்
ஒத்துஒளிர் பவளத்து உள்ஒளி சிறந்த

முத்துக்கூர்த் தன்ன முள்எயிற்று அமுதம்
அருந்தே மாந்த ஆர்உயிர் தளிர்ப்ப
விருந்தின் மூரல் அரும்பிய தூஉம்
மாஇதழ்க் குவளை மலர்புறத்து ஓட்டிக்

காய்வேல் வென்ற கருங்கயல் நெடுங்கண்
அறிவுபிறிது ஆகியது ஆயிழை தனக்குஎனச்
செவியகம் புகூஉச் சென்ற செவ்வியும்,
பளிங்குபுறத்து எறிந்த பவளப் பாவைஎன்
உளங்கொண்டு ஒளித்தாள் உயிர்க்காப் பிட்டுஎன்று
இடையிருள் யாமத்து இருந்தேன் முன்னர்ப்

பொன்திகழ் மேனி ஒருத்தி தோன்றிச்
செங்கோல் காட்டிச் செய்தவம் புரிந்த
அங்குஅவள் தன்திறம் அயர்ப்பாய் என்றனள்
தெய்வம் கொல்லோ திப்பியம் கொல்லோ
எய்யா மையலேன் யான்என்று அவன்சொல,
சித்திரா பதிதான் சிறுநகை எய்தி
அத்திறம் விடுவாய் அரசிளங் குரிசில்
காமக் கள்ளாட்டு இடைமயக் குற்றன
தேவர்க் காயினும் சிலவோ செப்பின்,
மாதவன் மடந்தைக்கு வருந்துதுயர் எய்தி

ஆயிரம் செங்கண் அமரர்கோன் பெற்றதும்,
மேருக் குன்றத்து ஊருநீர்ச் சரவணத்து
அருந்திறல் முனிவர்க்கு ஆர்அணங்கு ஆகிய
பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர் பின்புஉளம் போக்கிய
அங்கி மனையாள் அவரவர் வடிவாய்த்
தங்கா வேட்கை தனைஅவள் தணித்ததூஉம்
கேட்டும் அறிதியோ வாள்திறல் குரிசில் உரை
கன்னிக் காவலும் கடியின் காவலும்
தன்உறு கணவன் சாவுறின் காவலும்
நிறையின் காத்துப் பிறர்பிறர்க் காணாது

கொண்டோன் அல்லது தெய்வமும் பேணாப்
பெண்டிர்தம் குடியில் பிறந்தாள் அல்லள் உரை
நாடவர் காண நல்அரங்கு ஏறி
ஆடலும் பாடலும் அழகும் காட்டிச்
சுருப்புநாண் கருப்புவில் அருப்புக்கணை தூவச்

செருக்கயல் நெடுங்கண் சுருக்குவலைப் படுத்துக்
கண்டோர் நெஞ்சம் கொண்டுஅகம் புக்குப்
பண்தேர் மொழியின் பயன்பல வாங்கி
வண்டின் துறக்கும் கொண்டி மகளிரைப்
பான்மையில் பிணித்துப் படிற்றுஉரை அடக்குதல்

கோல்முறை அன்றோ குமரற்கு என்றலும்,
உதய குமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து
விரைபரி நெடுந்தேர் மேற்சென்று ஏறி
ஆயிழை இருந்த அம்பலம் எய்திக்
காடுஅமர் செல்வி கடிப்பசி களைய
ஓடுகைக் கொண்டுநின்று ஊட்டுநள் போலத்
தீப்பசி மாக்கட்குச் செழுஞ்சோறு ஈத்துப்
பாத்திரம் ஏந்திய பாவையைக் காண்டலும்,
இடங்கழி காமமொடு அடங்கான் ஆகி
உடம்போடு என்தன் உள்ளகம் புகுந்துஎன்

நெஞ்சம் கவர்ந்த வஞ்சக் கள்வி
நோற்றுஊண் வாழ்க்கையின் நொசிதவம் தாங்கி
ஏற்றூண் விரும்பிய காரணம் என்எனத்
தானே தமியள் நின்றோள் முன்னர்
யானே கேட்டல் இயல்புஎனச் சென்று
நல்லாய் என்கொல் நல்தவம் புரிந்தது
சொல்லாய் என்று துணிந்துஉடன் கேட்ப,
என்அமர் காதலன் இராகுலன் ஈங்குஇவன்
தன்அடி தொழுதலும் தகவுஎன வணங்கி
அறைபோய் நெஞ்சம் அவன்பால் அணுகினும்

இறைவளை முன்கை ஈங்குஇவன் பற்றினும்
தொன்று காதலன் சொல்எதிர் மறுத்தல்
நன்றி அன்றுஎன நடுங்கினள் மயங்கிக் உரை
கேட்டது மொழிவேன் கேள்வி யாளரில்
தோட்ட செவியைநீ ஆகுவை யாம்எனில்
பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிப்பட்டு இரங்கலும்
இறத்தலும் உடையது இடும்பைக் கொள்கலம்

மக்கள் யாக்கை இதுஎன உணர்ந்து
மிக்க நல்அறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்
மண்டுஅமர் முருக்கும் களிறுஅனை யார்க்குப்

பெண்டிர் கூறும் பேர்அறிவு உண்டோ
கேட்டனை ஆயின் வேட்டது செய்கென, உரை
வாள்திறல் குருசிலை மடக்கொடி நீங்கி
முத்தை முதல்வி முதியாள் இருந்த
குச்சரக் குடிகை தன்அகம் புக்குஆங்கு
ஆடவர் செய்தி அறிகுநர் யார்எனத்
தோடுஅலர் கோதையைத் தொழுதனள் ஏத்தி
மாய விஞ்சை மந்திரம் ஓதிக்
காயசண் டிகைஎனும் காரிகை வடிவாய்
மணிமே கலைதான் வந்து தோன்ற

தாரோன் அவள்பால் புக்குக்
குச்சரக் குடிகைக் குமரியை மரீஇப்
பிச்சைப் பாத்திரம் பெரும்பசி உழந்த
காயசண் டிகைதன் கையில் காட்டி
மாயையின் ஒளித்த மணிமே கலைதனை
ஈங்குஇம் மண்ணீட்டு யார்என உணர்கேன்
ஆங்குஅவள் இவள்என்று அருளாய் ஆயிடின்
பல்நா ளாயினும் பாடு கிடப்பேன்
இன்னும் கேளாய் இமையோர் பாவாய்
பவளச் செவ்வாய்த் தவளவாள் நகையும்

அஞ்சனம் சேராச் செங்கயல் நெடுங்கணும்
முரிந்துகடை நெரிய வளைந்தசிலைப் புருவமும்
குவிமுள் கருவியும் கோணமும் கூர்நுனைக்
கவைமுள் கருவியும் ஆகிக் கடிகொளக்
கல்விப் பாகரில் காப்புவலை ஓட்டி
வல்வாய் யாழின் மெல்லிதின் விளங்க
முதுக்குறை முதுமொழி எடுத்துக் காட்டிப்
புதுக்கோள் யானை வேட்டம் வாய்த்தென
முதியாள் உன்தன் கோட்டம் புகுந்த

மதிவாள் முகத்து மணிமே கலைதனை 18-170

ஒழியப் போகேன் உன்அடி தொட்டேன்
இதுகுறை என்றனன் இறைமகன் தான்என்.

உதயகுமரன் அம்பலம் புக்க காதை முற்றிற்று.

Chapter 18. Chitrāpathi meets Udayakumaran

Chitrāpathi, Mādhavi's mother, knew that Manimekalai
had become a bhikshuni and was upset,
her chest burning as if wounded with a hot poker.
She sighed, worried and thought,
"I will stop Manimekalai from feeding people."

Chitrāpathi's Vow.

She told all the dancing girls,
"Isn't it a laughable matter that Mādhavi felt sad
and entered a Buddhist monastery when Kovalan was killed? 18-010
If anyone says it is all right to do such a thing
in this fine, well-known place,
that could only be a joke told by a smart person.
We are not chaste women born in good families
and we do not suffer when our dear ones pass away
and enter into fire as if we were bathing in a wide pond.
We take wealth from many, eat and live.
We are not like the yāz of a Pānan that has no use after he has died.

Besides we are like a bee that avoids fragrant flowers
if they have no honey.
We are like the goddess Thirumagal who deserts people
when they do not have good karma.
If we gave up our lives and became monks,
people would laugh at us.

Prince Udayakumaran, the ruler of the world,
like a bee desiring honey
wishes to get Mādhavi’s daughter Manimekalai
beautiful as Lakshmi on her lotus.
I will make the Amudhasurabhi
that Manimekalai holds be taken by beggars
so the prince can get her
and bring her in his golden chariot.
If I do not do that, won’t I be like a worker
who is scarred from carrying bricks
and wanders around a dancing hall?
I will not enter the dancing hall at all.”

Chitrāpathi goes to the palace of the Prince.

Chitrāpathi made her vow,
sighing so that her heart burned.
Then, her lovely bright face sweating,
she walked on the roads where chariots run,
and went to the prince’s palace,
surrounded by beautiful women adorned with thick bracelets.

Chitrāpathi sees the prince and talked to him.

Udayakumaran was staying in a shining marble mandapam
that was spread with sand
and where bees buzzed, dripping honey.
Its pillars were made of gold and studded with coral,
and its roof was decorated with paintings made of shining pearls.
There was a bright throne there made like a chariot pulled by deer,
and pure flowers were sprinkled on it
while women stood on both sides of the throne
fanning with white chowries that looked like white waves.
18-050

Chitrāpathi went near the prince and bowed to his feet.
He laughed showing his shining teeth and asked her,
“Do you think it is wrong that Manimekalai,
the daughter of Mādhavi, has become a bhikshuni?”

Chitrāpathi smiled and said,
“Our beautiful Kānchi city filled with kurugu birds
that give birth to chicks is famous for its bharatanatyam.
She is desired by people of all lands
because she is filled with skilled dancers and actors.
Manimekalai is like a fragrant flower that has opened
and you, O prince, are like the bee that you drinks its honey.
I came here swiftly to tell you this.
You with your shining sword
are from the dynasty of the Chola kings,
the won the Paranthalai war.

May your garland prosper." 18-060

When she had said this,
the prince felt like a man on a sinking ship
suddenly finding a good boat to save him. He said,
"When I saw Manimekalai in the marble room,
I thought she was a marble statue.
She held her beautiful hands, like kanthal flowers,
near her breasts, embraced and crushed them.
Her sharp pearl-like teeth shone in her coral mouth
that was filled with sweet nectar.
When she smiles, it makes men happy. 18-070
Her dark fishlike eyes conquer spears
and defeat dark-petaled kuvalai flowers.
Her eyes that touch her ears seem to be whispering love messages.
She could destroy the rational thought of any man and make him crazy.
I thought the coral statue in the marble room had stolen my heart,
and when I went to bed in the middle of night it protected my life.

In the dark night, a goddess shining like gold
appeared before me, showed me her scepter and said,
'Manimekalai has done tapas to be a bhikshuni. Do not try to have her.'
I do not know whether the one in my dream was a goddess
or just a noice from the sky, but I know that I love Manimekalai."

Chitrāpathi smiled and said,
"O, young royal prince!
Do not let those thoughts worry you. Leave them.
I can tell you that even the gods have great difficulty

when they fall into the play of the wine of passion. 18-090.

Indra, the king of the gods
was cursed to have a thousand eyes all over his body
when he fell in love with Ahalya the wife of the sage Gauthama.

In the Saravana pond fed by springs in the Himalayas
the god Agni loved the seven wives of the sages
but could not consummate his passion.
His wife Sukhadevi took the form of six of those women,
all except Arundhati, and made love with Agni.
Satisfied, Agni did not desire the wives of the sages after that.

You are a prince with a strong sword. Haven’t you heard these stories?
Chaste women protect their purity when they are young.
After their marriage, if their husband dies, they never look at any men. 18 -100
They do not worship any god except their husbands.
But Mādhavi was not born in a family of chaste women.

Mādhavi and Manimekalai were born in a family of dasis.
Women in those families dance and sing in halls,
showing off their beauty
where people from the whole country can see them.
Kama with a sugarcane bow
and bees swarming on his flower arrows makes men desire them.
They attract men with their thick long fish eyes,
and men are caught in their net.
They steal the hearts of men at once the men see them.
They speak with melodious voices, take all of men’s wealth,

and then leave them like bees that leave flowers
after taking honey from them.
Isn't it the duty of a king to control such women
and stop their behavior?" 18-110

The prince goes to the temple and sees Manimekalai.

After hearing Chitrāpathi Udayakumaran was confused
and drove swiftly on his tall chariot yoked to speeding horses.
He went to the temple where the ornamented Manimekalai was staying.
He saw her.
She was holding a pot and feeding hungry people,
looking like a goddess of the forest feeding the hungry.
When the prince saw her
he could not controlled his rising passion and thought.
"She, a devious thief, entered my heart 18-120
and attracted me. .
Now she is dressed like a thin bhikshuni doing tapas and feeding people.
Why she is begging and feeding them?
Now she is standing there by herself.
It is good time to go and tell her of my desire. "

The prince and Manimekalai meet.

He went near Manimekalai and asked her bravely,
"O beautiful one, why are you doing tapas? Tell me."
Manimekalai recognized that he was Rāgulan,
her husband in her previous birth, and thought,
"This is my dear husband Rāgulan.

I should bow to his feet and worship him.
He is my husband from my previous birth.
My heart attracted to him,
and if he holds my wrist decorated with bangles,
it is not right for me to refuse to do what he says.”
She shivered and, confused with love, said to him,
“If you will listen, I will tell you what I have heard from wise men.
This body gives only trouble.
It is born, becomes old, falls into sickness and dies.
I want and have decided to do good dharma—
that is the life I am leading.
You are like a strong elephant that fights in the battle.
Can women like me teach you what is wise to do?
Now that you have heard what I have to say,
you can do whatever you please.”

Manimekalai, beautiful as a vine, left the prince
and entered the temple of the ancient goddess.
She thought “Who can understand how men behave?”
She went inside the temple
and praised and worshiped the goddess,
decorated with fresh blooming flower garlands.

Then she recited the mantra
that the goddess Manimekalai had given her,
took the form of Kāyasandihai
and went out of the temple.

The prince, adorned with a beautiful flower garland, entered the temple,

went near the goddess Muthiyāl there, worshiped her

and saw Manimekalai disguised as Kāyasandihai carrying a begging pot.

He said to the goddess,

“How can I recognize Manimekalai?

She has disguised herself and taken another form.

If you do not give me your grace and show me Manimekalai,

I will come here and suffer even if it takes many days. 18-160

Please hear me.

You are the goddess of the gods in the sky,

I love Manimekalai

with her coral red mouth,

shining pearl teeth,

long beautiful fish eyes decorated with kohl,

bent eyebrows like bows,

and shining moonlike face.

Please show her to me.18-172

O ancient goddess Sambāpathi,

Manimekalai with her shining moonlike face entered your temple.

I will keep coming until you give me grace

so I can take her with me from this temple.

I worship your feet, and this is my vow.”

He swore and then left the temple. 18-172

----

19. சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டம் ஆக்கிய காதை

[மணிமேகலை காயசண்டிகை வடிவாய்ச் சிறைக்கோட்டம்புக்குச் சிறைவீடு செய்து சிறைக் கோட்டம் அறக்கோட்டம் ஆக்கிய பாட்டு]

முதியாள் திருந்து அடி மும்மையின் வணங்கி
மதுமலர்த் தாரோன் வஞ்சினம் கூற
ஏடுஅவிழ் தாரோய் எம்கோ மகள்முன
நாடாது துணிந்துநா நல்கூர்ந் தனையென
வித்தகர் இயற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திரம் ஒன்று தெய்வம் கூறலும்,
உதய குமரன் உள்ளம் கலங்கிப்
பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுமெய் வருந்தி
அங்குஅவள் தன்திறம் அயர்ப்பாய் என்றே
செங்கோல் காட்டிய தெய்வமும் திப்பியம்

பைஅரவு அல்குல் பலர்பசி களையக்
கையில் ஏந்திய பாத்திரம் திப்பியம்
முத்தை முதல்வி அடிபிழைத் தாய்எனச
சித்திரம் உரைத்த இதூஉம் திப்பியம்
இந்நிலை எல்லாம் இளங்கொடி செய்தியின்
பின்அறி வாம்எனப் பெயர்வோன் தன்னை
அகல்வாய் ஞாலம் ஆர்இருள் உண்ணப்
பகல்அரசு ஓட்டிப் பணைஎழுந்து ஆர்ப்ப
மாலை நெற்றி வான்பிறைக் கோட்டு
நீல யானை மேலோர் இன்றிக்

காமர் செங்கை நீட்டி வண்டுபடு
பூநாறு கடாஅம் செருக்கிக் கால்கிளர்ந்து
நிறைஅழி தோற்றமொடு தொடர முறைமையின்
நகர நம்பியர் வளையோர் தம்முடன்
மகர வீணையின் கிளைநரம்பு வடித்த
இளிபுணர் இன்சீர் எஃகுஉளம் கிழிப்பப்
பொறாஅ நெஞ்சில் புகைஎரி பொத்திப்
பறாஅக் குருகின் உயிர்த்துஅவன் போயபின்,
உறையுள் குடிகை உள்வரிக் கொண்ட

மறுஇல் செய்கை மணிமே கலைதான்

மாதவி மகளாய் மன்றம் திரிதரின்
காவலன் மகனோ கைவிட லீயான்
காய்பசி யாட்டி காயசண் டிகைஎன
ஊர்முழுது அறியும் உருவம் கொண்டே
ஆற்றா மாக்கட்கு ஆற்றும் துணையாகி
ஏற்றலும் இடுதலும் இரப்போர் கடன்அவர்
மேற்சென்று அளித்தல் விழுத்தகைத்து என்றே
நூற்பொருள் உணர்ந்தோர் நுனித்தன ராம்என
முதியாள் கோட்டத்து அகவயின் இருந்த
அமுத சுரபியை அங்கையின் வாங்கிப்

பதிஅகம் திரிதரும் பைந்தொடி நங்கை உரை
அதிர்கழல் வேந்தன் அடிபிழைத் தாரை
ஒறுக்கும் தண்டத்து உறுசிறைக் கோட்டம்
விருப்பொடும் புகுந்து வெய்துஉயிர்த்துப் புலம்பி
ஆங்குப் பசிஉறும் ஆர்உயிர் மாக்களை
வாங்கு கையகம் வருந்தநின்று ஊட்டலும்,
ஊட்டிய பாத்திரம் ஒன்றுஎன வியந்து
கோட்டம் காவலர் கோமகன் தனக்குஇப்
பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும்
யாப்புடைத் தாக இசைத்தும்என்று ஏகி,

நெடியோன் குறள்உரு வாகி நிமிர்ந்துதன
அடியின் படியை அடக்கிய அந்நாள்
நீரின் பெய்த மூரி வார்சிலை
மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள்
சீர்த்தி என்னும் திருத்தகு தேவியொடு
போதுஅவிழ் பூம்பொழில் புகுந்தனன் புக்குக்
கொம்பர்த் தும்பி குழலிசை காட்டப்
பொங்கர் வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய
வரிக்குயில் பாட மாமயில் ஆடும்
விரைப்பூம் பந்தர் கண்டுஉளம் சிறந்தும்,

புணர்துணை நீங்கிய பொய்கை அன்னமொடு
மடமயில் பேடையும் தோகையும் கூடி
இருசிறை விரித்துஆங்கு எழுந்துடன் கொட்பன
ஒருசிறைக் கண்டுஆங்கு உள்மகிழ்வு எய்தி
மாமணி வண்ணனும் தம்முனும் பிஞ்ஞையும்
ஆடிய குரவைஇஃது ஆம்என நோக்கியும்,
கோங்குஅலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப்
பாங்குஉற இருந்த பல்பொறி மஞ்ஞையைச
செம்பொன் தட்டில் தீம்பால் ஏந்திப்
பைங்கிளி ஊட்டும்ஓர் பாவையாம் என்றும்,

அணிமலர்ப் பூம்பொழில் அகவயின் இருந்த
பிணவுக்குரங்கு ஏற்றிப் பெருமதர் மழைக்கண்
மடவோர்க்கு இயற்றிய மாமணி ஊசல்
கடுவன் ஊக் குவது கண்டுநகை எய்தியும்,
பாசிலை செறிந்த பசுங்கால் கழையொடு
வால்வீச் செறிந்த மராஅம் கண்டு
நெடியோன் முன்னொடு நின்றன னாம்எனத்
தொடிசேர் செங்கையில் தொழுதுநின்று ஏத்தியும
ஆடல் கூத்தினோடு அவிநயம் தெரிவோர்
நாடகக் காப்பிய நல்நூல் நுனிப்போர்

பண்ணியாழ் நரம்பில் பண்ணுமுறை நிறுப்போர்
தண்ணுமைக் கருவிக் கண்எறி தெரிவோர்
குழலொடு கண்டம் கொளச்சீர் நிறுப்போர்
பழுநிய பாடல் பலரொடு மகிழ்வோர்
ஆரம் பரிந்த முத்தம் கோப்போர்
ஈரம் புலர்ந்த சாந்தம் திமிர்வோர்
குங்கும வருணம் கொங்கையின் இழைப்போர்
அஞ்செங் கழுநீர் ஆய்இதழ் பிணிப்போர்
நல்நெடுங் கூந்தல் நறுவிரை குடைவோர்
பொன்னின் ஆடியின் பொருந்துபு நிற்போர்

ஆங்குஅவர் தம்மோடு அகல்இரு வானத்து
வேந்தனிற் சென்று விளையாட்டு அயர்ந்து,

குருந்தும் தளவும் திருந்துமலர்ச் செருந்தியும்
முருகுவிரி முல்லையும் கருவிளம் பொங்கரும்
பொருந்துபு நின்று திருந்துநகை செய்து
குறுங்கால் நகுலமும் நெடுஞ்செவி முயலும்
பிறழ்ந்துபாய் மானும் இறும்புஅகலா வெறியும்
வம்மெனக் கூஉய் மகிழ்துணை யொடுதன்
செம்மலர்ச் செங்கை காட்டுபு நின்று உரை
மன்னவன் தானும் மலர்க்கணை மைந்தனும்

இன்இள வேனிலும் இளங்கால் செல்வனும்
எந்திரக் கிணறும் இடுங்கல் குன்றமும்
வந்துவீழ் அருவியும் மலர்ப்பூம் பந்தரும்
பரப்புநீர்ப் பொய்கையும் கரப்புநீர்க் கேணியும்
ஒளித்துறை இடங்களும் பளிக்குஅறைப் பள்ளியும்
யாங்கணும் திரிந்து தாழ்ந்துவிளை யாடி,
மகத வினைஞரும் மராட்டக் கம்மரும்
அவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சரும்
தண்தமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடிக்
கொண்டுஇனிது இயற்றிய கண்கவர் செய்வினைப்

பவளத் திரள்கால் பன்மணிப் போதிகைத்
தவள நித்திலத் தாமம் தாழ்ந்த
கோணச் சந்தி மாண்வினை விதானத்துத்
தமனியம் வேய்ந்த வகைபெறு வனப்பின்
பைஞ்சேறு மெழுகாப் பசும்பொன் மண்டபத்து
இந்திர திருவன் சென்றுஇனிது ஏறலும், உரை
வாயிலுக்கு இசைத்து மன்னவன் அருளால்
சேய்நிலத்து அன்றியும் செவ்விதின் வணங்கி
எஞ்சா மண்நசைஇ இகல்உளம் துரப்ப
வஞ்சியின் இருந்து வஞ்சி சூடி

முறம்செவி யானையும் தேரும் மாவும
மறம்கெழு நெடுவாள் வயவரும் மிடைந்த
தலைத்தார்ச் சேனையொடு மலைத்துத்தலை வந்தோர
சிலைக்கயல் நெடுங்கொடி செருவேல் தடக்கை

ஆர்புனை தெரியல் இளங்கோன் தன்னால்
காரியாற்றுக் கொண்ட காவல் வெண்குடை
வலிகெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி
ஒளியொடு வாழி ஊழிதோறு ஊழி
வாழி எம்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
கேள்இது மன்னோ கெடுகநின் பகைஞர்

யானைத் தீநோய்க்கு அயர்ந்துமெய் வாடிஇம்
மாநகர்த் திரியும்ஓர் வம்ப மாதர்
அருஞ்சிறைக் கோட்டத்து அகவயின் புகுந்து
பெரும்பெயர் மன்ன நின்பெயர் வாழ்த்தி
ஐயப் பாத்திரம் ஒன்றுகொண்டு ஆங்கு
மொய்கொள் மாக்கள் மொசிக்கஊண் சுரந்தனள்
ஊழிதோறு ஊழி உலகம் காத்து
வாழி எம்கோ மன்னவ என்றலும்,
வருக வருக மடக்கொடி தான்என்று
அருள்புரி நெஞ்சமொடு அரசன் கூறலின்

வாயி லாளரின் மடக்கொடி தான்சென்று
ஆய்கழல் வேந்தன் அருள்வா ழியஎனத்
தாங்குஅருந் தன்மைத் தவத்தோய் நீயார்
யாங்கா கியதுஇவ் ஏந்திய கடிஞைஎன்று
அரசன் கூறலும், ஆயிழை யுரைக்கும்
விரைத்தார் வேந்தே நீநீடு வாழி
விஞ்சை மகள்யான் விழவுஅணி மூதூர
வஞ்சம் திரிந்தேன் வாழிய பெருந்தகை
வானம் வாய்க்க மண்வளம் பெருகுக
தீதுஇன் றாக கோமகற்கு ஈங்குஈது

ஐயக் கடிஞை அம்பலம் மருங்குஓர்
தெய்வம் தந்தது திப்பிய மாயது
யானைத் தீநோய் அரும்பசி கெடுத்தது
ஊன்உடை மாக்கட்கு உயிர்மருந்து இதுஎன,
யான்செயற் பாலதுஎன் இளங்கொடிக்கு என்று
வேந்தன் கூற மெல்இயல் உரைக்கும்

சிறையோர் கோட்டம் சீத்துஅருள் நெஞ்சத்து
அறவோர்க்கு ஆக்கும் அதுவா ழியர்என, உரை
அருஞ்சிறை விட்டுஆங்கு ஆயிழை உரைத்த
பெருந்தவர் தம்மால் பெரும்பொருள் எய்தக் 19-160

கறையோர் இல்லாச் சிறையோர் கோட்டம்
அறவோர்க்கு ஆக்கினன் அரசுஆள் வேந்துஎன்.

சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டம் ஆக்கிய காதை முற்றிற்று.

Chapter 19. The king changes the prison to a choultry

The prince adorned with a honey-dripping garland
made this vow in front of the goddess Muthiyāl,
and the statue of the goddess in the temple
made by a skilled sculptor said,
“O prince, adorned with a garland
made of blossoming flowers,
you made your vow without thinking.
That vow, made with your tongue, cannot be fulfilled.”
Upon hearing the words of the goddess,
Udayakumaran was worried and suffered
as if he were caught in a dark windowless room.
He thought “It is true that the goddess told me to forget Manimekalai. 19-010
It is true that Manimekalai carries a pot
and feeds people to appease their hunger.
It is true that the statue of the goddess told me
that I have not fulfilled what she said.
I will try to discover the condition of young Manimekalai,
lovely as a vine, later.”

Then he left the temple.

The morning

The Sun, the king of day, rose, chasing away
the darkness that filled the earth.
The sound of the morning drums rose.
The night that is like a dark elephant without a mahout,
opening its lovely long trunk, happily, dripping with musth,
spreading its fragrance of flowers and swarming with bees,
followed the prince like a wild wind.
When the prince heard the music of the Makara veena
his heart seemed to break.
He could not bear it as the fire of passion burned him
and his breathing was like a smith’s bellows.

After the prince left that place, the faultless Manimekalai thought,
“If I wander in this mandram
the son of the king will not leave me.
All the people here know how Kāyasandihai,
suffering from the yānaitee sickness,
was always hungry and wandered here.
I will disguise myself as her and give food to poor people.
The teaching of the learned books says,
‘Begging and receiving food is the karma of beggars.
It is an virtuous thing to feed them.’”
Manimekalai, thinking these things,
went into the temple of Muthiyāl and received the Amudhasurabhi
in her beautiful hands from the goddess.

Manimekalai adorned with lovely bracelets, wandering here and there,
happily entered the prison where criminals were punished.
The prisoners sighed, suffered and cried out from hunger
as she filled their hands with lots of food.

When the guards of the prison saw Manimekalai,
they were surprised and thought,
“She has entered happily into this prison
where criminals are punished by the king
adorned with heroic sounding anklets.
The prisoners here were suffering from hunger.
and she gave them food, filling their hands and curing their hunger.
She has only one pot in her hands yet she feeds many people.
We will certainly go and tell the king
about this ornamented woman
and how she feeds people with her pot.”

The king Nedungilli enters the beautiful garden with his wife, the queen Rajamādevi and enjoyed the beauty of the garden. .

The king entered the beautiful garden
blooming with flowers with his beautiful queen, Seerthi.
He was a descendent of Vishnu, whose dwarf incarnation
covered the sky and the earth with his feet.

In the garden, bees on the branches of the trees
buzzed like beautiful yāzs, cuckoo birds sang,
beautiful peacocks danced, fragrant flowers spread their fragrance,
a swan in the pond, leaving his mate,

joined the dance of the lovely peacock that had opened its plumage.
They looked at them in surprise and thought happily
that the dance of the peacock and swan
looked as if the sapphire-colored Vishnu,
Baladeva and Nappinai were all together.

One peacock near a mango tree covered with kongu flowers
looked like a statue of girl carrying sweet milk
on a pure golden plate to feed a green parrot. 19-070

In that garden blooming with lovely flowers,
the king laughed to see a monkey push his mate
on a beautiful swing studded with diamonds
made for women with large cloud-like eyes and lovely glances.

He saw a kadamba tree blooming with white flowers
growing next to a green bamboo tree with green leaves
and, thinking how it resembled Krishna
standing with his elder brother Balaraman,
and he worshiped it, folding his hands and praising it. 19-080
The king and the queen were surrounded with all these things.

Dancers danced kuthu and performed abhinayam,
the scholars of epics and plays recited,
yāz musicians played music on their yāzs,
drummers beat their drums,
others played the flute, blowing air,
and singers sang well-known songs together with many people.

Some women strung garlands with pearls,
some mixed sandalwood with water to make a paste,
some smeared kungumam on their breasts,
some made beautiful cenkazuneer flower garlands,
some decorated their hair with fragrant oil,
and some admired themselves in mirrors
made of gold and stood happily. 19-090
The king, like Indra the king of the sky, joined all these people.

He showed his queen the garden blooming with flowers—
kurundu, jasmine, beautiful cherundi,
fragrant mullai and karuvilam pongar.

He stood near the animals, smiling
and showing the queen the small-legged mongooses,
long-eared rabbits, galloping deer,
and goats that never leave the small forest.
He named all the animals
and showed them to his happy queen. 19-100

The king and Kama, carrier of flower arrows,
wandered together in the sweet breezes of the young spring
exploring all places and playing.
They saw wells with machines bringing up water for crops,
waterfalls descending from small hills,
beautiful pandals filled with flowers,
ponds filled to the top with water,
and wells so deep the water in them could not be seen.
There were places to play hide-and-seek and marble rooms.

The beautiful mandapam where the king stayed

Goldsmiths from the Magada country,
smiths from the Marātta land,
iron smiths from Avandinādu,
and carpenters from Yavanam,
had all joined together with the workers in lovely Tamil Nadu,
and made a mandapam for the king. 19-110

In that golden mandapam,
the pillars were studded with corals that delighted the eyes of all.
From its fine golden roof, pearl and coral garlands hung.

As if he were Indra, the king entered his precious golden mandapam
and sat on the throne.

The guards of the palace come with Manimekalai disguised as Kāyasandihai and see the king.

The guards of the palace came before the king, bowed to him and said,
“O king, you are the conquerer of your enemies,
You are the king of Vanji, adorned with a vanji garland.
You have an army of heroic elephants with ears like winnowing fans,
of chariots, of horses and of soldiers wearing heroic garlands.
Your younger brother, Killi, reigning under his white parasol,
conquered the land on the banks of Kāri river
and defeated the enemy Pandiyans.
O Chola king Killi, you are generous,

and you wear an atthi garland.
May you, our king, live long
and may your enemies perish.
Hear this, O famous king!
A strange woman with a begging pot,
wandering thin and tired in this city,
has entered the guarded prison.
Praising your fame and carrying a begging pot,
she gives food to all hungry people.
O king, may you prosper
and protect this world for many eons."

The king said to Manimekalai with compassion,
"O beautiful vine-like woman, come."
Manimekalai, beautiful as a vine,
approached the king, moving away from the guards, and said,
"May you, our famous king adorned with anklets, prosper!"
The king asked,
"You seem an auspicious holy person. Who are you?
Where did you get this begging pot?"

Manimekalai, adorned with precious jewelry, answered,
"O king with fragrant garlands,
may you prosper for a long time!
I am an apsaras from the sky
and wander here because of the cruelty of the queen.
O great one, may you prosper!
May the sky pour rain!
May the earth flourish!

May no evil befall you!

This begging pot was given me by the goddess in the temple. 19-150

It is a divine pot and cures the yānaittee sickness.

It is a remedy that gives life to hungry people.”

The king asked,

“What can I do for you, O young one like a vine?”

Manimekalai said softly,

“Change the prison to an ashram where compassionate sages

can live and search for divine things.

May you prosper!”

The ruler of the country closed the prison and made it into an ashram

where sages could live in this world and search for divine things. 19-162

----

20. உதயகுமரனை வாளால் எறிந்த காதை

[மணிமேகலை, காயசண்டிகைவடிவுஎய்தக் காயசண்டிகை கணவனாகிய காஞ்சனன்என்னும் விச்சாதரன் வந்து காயசண்டிகையாம் எனக்கருத அவள் பின்னிலைவிடா உதயகுமரனைப் புதையிருட்கண் உலக அறவியில் வாளால் எறிந்துபோன பாட்டு]

அரசன் ஆணையின் ஆயிழை அருளால்
நிரயக் கொடுஞ்சிறை நீக்கிய கோட்டம்
தீப்பிறப்பு உழந்தோர் செய்வினைப் பயத்தான்
யாப்புஉடை நற்பிறப்பு எய்தினர் போலப்
பொருள்புரி நெஞ்சில் புலவோன் கோயிலும்
அருள்புரி நெஞ்சத்து அறவோர் பள்ளியும்
அட்டில் சாலையும் அருந்துநர் சாலையும்
கட்டுஉடைச் செல்வக் காப்புஉடைத் தாக,
ஆயிழை சென்றதூஉம் ஆங்குஅவள் தனக்கு
வீயா விழுச்சீர் வேந்தன் பணித்ததூஉம்

சிறையோர் கோட்டம் சீத்துஅருள் நெஞ்சத்து
அறவோர் கோட்டம் ஆக்கிய வண்ணமும்
கேட்டனன் ஆகிஅத் தோட்டார் குழலியை
மதியோர் எள்ளினும் மன்னவன் காயினும்
பொதியில் நீங்கிய பொழுதில் சென்று
பற்றினன் கொண்டுஎன் பொன்தேர் ஏற்றிக்
கற்றுஅறி விச்சையும் கேட்டுஅவள் உரைக்கும்
முதுக்குறை முதுமொழி கேட்குவன் என்றே
மதுக்கமழ் தாரோன் மனம்கொண்டு எழுந்து
பலர்பசி களையப் பாவைதான் ஒதுங்கிய

உலக அறவியின் ஊடுசென்று ஏறலும்,
மழைசூழ் குடுமிப் பொதியில் குன்றத்துக்
கழைவளர் கான்யாற்றுப் பழவினைப் பயத்தால்
மாதவன் மாதர்க்கு இட்ட சாபம்
ஈர்ஆறு ஆண்டு வந்தது வாராள்
காயசண் டிகைஎனக் கையறவு எய்திக்
காஞ்சனன் என்னும் அவள்தன் கணவன்
ஓங்கிய மூதூர் உள்வந்து இழிந்து
பூத சதுக்கமும் பூமரச் சோலையும்
மாதவர் இடங்களும் மன்றமும் பொதியிலும்

தேர்ந்தனன் திரிவோன் ஏந்துஇள வனமுலை
மாந்தர் பசிநோய் மாற்றக் கண்டுஆங்கு,
இன்றுநின் கையின் ஏந்திய பாத்திரம்
ஒன்றே ஆயினும் உண்போர் பலரால்
ஆனைத் தீநோய் அரும்பசி களைய
வான வாழ்க்கையர் அருளினர் கொல்எனப்
பழைமைக் கட்டுரை பலபா ராட்டவும்,
விழையா உள்ளமொடு அவன்பால் நீங்கி
உதய குமரன் தன்பால் சென்று உரை
நரைமூ தாட்டி ஒருத்தியைக் காட்டித்

தண்அறல் வண்ணம் திரிந்துவே றாகி
வெண்மணல் ஆகிய கூந்தல் காணாய்
பிறைநுதல் வண்ணம் காணா யோநீ
நரைமையில் திரைதோல் தகைஇன்று ஆயது
விறல்வில் புருவம் இவையும் காணாய்
இறவின் உணங்கல் போன்றுவே றாயின
கழுநீர்க் கண்காண் வழுநீர் சுமந்தன
குமிழ்மூக்கு இவைகாண் உமிழ்சீ ஒழுக்குவ
நிரைமுத்து அனைய நகையும் காணாய்
சுரைவித்து ஏய்ப்பப் பிறழ்ந்துவேறு ஆயின

இலவுஇதழ்ச் செவ்வாய் காணா யோநீ
புலவுப் புண்போல் புலால்புறத் திடுவது
வள்ளைத் தாள்போல் வடிகாது இவைகாண்
உள்ஊன் வாடிய உணங்கல் போன்றன
இறும்பூது சான்ற முலையும் காணாய்
வெறும்பை போல வீழ்ந்துவேறு ஆயின
தாழ்ந்துஒசி தெங்கின் மடல்போல் திரங்கி
வீழ்ந்தன இளவேய்த் தோளும் காணாய்
நரம்பொடு விடுதோல் உகிர்த்தொடர் கழன்று
திரங்கிய விரல்கள் இவையும் காணாய்

வாழைத் தண்டே போன்ற குறங்குஇணை
தாழைத் தண்டின் உணங்கல் காணாய்
ஆவக் கணைக்கால் காணா யோநீ
மேவிய நரம்போடு என்புபுறம் காட்டுவ
தளிர்அடி வண்ணம் காணா யோநீ
முளிமுதிர் தெங்கின் உதிர்காய் உணங்கல்
பூவினும் சாந்தினும் புலால்மறைத்து யாத்துத
தூசினும் மணியினும் தொல்லோர் வகுத்த
வஞ்சம் தெரியாய் மன்னவன் மகன்என
விஞ்சை மகளாய் மெல்இயல் உரைத்தலும்,

தன்பா ராட்டும்என் சொல்பயன் கொள்ளாள்
பிறன்பின் செல்லும் பிறன்போல் நோக்கும்
மதுக்கமழ் அலங்கல் மன்னவன் மகற்கு

முதுக்குறை முதுமொழி எடுத்துக் காட்டிப்
பவளக் கடிகையில் தவளவாள் நகையும்
குவளைச் செங்கணும் குறிப்பொடு வழாஅள்
ஈங்குஇவன் காதலன் ஆதலின் ஏந்துஇழை
ஈங்குஒழிந் தனள்என இகல்எரி பொத்தி
மற்றுஅவள் இருந்த மன்றப் பொதியிலுள்
புற்றுஅடங்கு அரவின் புக்குஒளித்து அடங்கினன்

காஞ்சனன் என்னும் கதிர்வாள் விஞ்சையயன்,
ஆங்குஅவள் உரைத்த அரசிளங் குமரனும்
களையா வேட்கை கைஉதிர்க் கொள்ளான்
வளைசேர் செங்கை மணிமே கலையே
காயசண் டிகையாய்க் கடிஞை ஏந்தி
மாய விஞ்சையின் மனம்மயக் குறுத்தனள்
அம்பல மருங்கில் அயர்ந்துஅறிவு உரைத்தஇவ்
வம்பலன் தன்னொடுஇவ் வைகுஇருள் ஒழியாள்
இங்குஇவள் செய்தி இடைஇருள் யாமத்து
வந்துஅறி குவம்என மனம்கொண்டு எழுந்து

வான்தேர்ப் பாகனை மீன்திகழ் கொடியனைக்
கருப்பு வில்லியை அருப்புக்கணை மைந்தனை
உயாவுத் துணையாக வயாவொடும் போகி,
ஊர்துஞ்சு யாமத்து ஒருதனி எழுந்து
வேழம் வேட்டுஎழும் வெம்புலி போலக்
கோயில் கழிந்து வாயில் நீங்கி
ஆயிழை இருந்த அம்பலம் அணைந்து
வேக வெந்தீ நாகம் கிடந்த
போகுஉயர் புற்றுஅளை புகுவான் போல
ஆகம் தோய்ந்த சாந்துஅலர் உறுத்த

ஊழ்அடி இட்டுஅதன் உள்அகம் புகுதலும்
ஆங்குமுன் இருந்த அலர்தார் விஞ்சையன்
ஈங்குஇவன் வந்தனன் இவள்பால் என்றே
வெஞ்சின அரவம் நஞ்சுஎயிறு அரும்பத்
தன்பெரு வெகுளியின் எழுந்துபை விரித்தென

இருந்தோன் எழுந்து பெரும்பின் சென்றுஅவன்
சுரும்புஅறை மணித்தோள் துணிய வீசிக்
காயசண் டிகையைக் கைக்கொண்டு அந்தரம்
போகுவல் என்றே அவள்பால் புகுதலும்,
நெடுநிலைக் கந்தின் இடவயின் விளங்கக்

கடவுள் எழுதிய பாவைஆங்கு உரைக்கும்:
அணுகல் அணுகல் விஞ்சைக் காஞ்சன
மணிமே கலைஅவள் மறைந்துஉரு எய்தினள்,
காயசண் டிகைதன் கடும்பசி நீங்கி
வானம் போவுழி வந்தது கேளாய்
அந்தரம் செல்வோர் அந்தரி இருந்த
விந்த மால்வரை மீமிசைப் போகார்
போவார் உளர்எனில் பொங்கிய சினத்தள்
சாயையின் வாங்கித் தன்வயிற்று இடூஉம்
விந்தம் காக்கும் விந்தா கடிகை

அம்மலை மிசைப்போய் அவள்வயிற்று அடங்கினள்.
கைம்மை கொள்ளேல் காஞ்சன இதுகேள்:
ஊழ்வினை வந்துஇங்கு உதய குமரனை
ஆர்உயிர் உண்ட தாயினும் அறியாய்
வெவ்வினை செய்தாய் விஞ்சைக் காஞ்சன!
அவ்வினை நின்னையும் அகலாது ஆங்குஉறும்
என்றுஇவை தெய்வம் கூறலும் எழுந்து
கன்றிய நெஞ்சின் சுடுவினை உருத்துஎழ
விஞ்சையன் போயினன் விலங்குவிண் படர்ந்துஎன.

உதயகுமரனை வாளால் எறிந்தகாதை முற்றிற்று.

Chapter 20. Udayakumaran and Kānchanan

Udayakumaran heard that Manimekalai asked

the famous king to change the prison into an ashram

where the poor and sages could stay
and that the king also built a temple for the Buddha
where poor people could come and live.
The prison was changed into a place
where people with good karma could live a good life.
It became an ashram where pious sages cooked food in the kitchen
and fed hungry people, 20-010
and it became a flourishing place and gave happiness to all.

The prince goes to see Manimekalai

The prince heard all that the king had done
after hearing Manimekalai’s request.
He thought, “Even if the king becomes angry with me
and wise people hate me,
I will go when she comes out of the temple,
put her on my golden chariot and bring her here.
I will hear from her all that she has learned
and listen to her wise thoughts.”
The prince adorned with a fragrant garland dripping with honey
went to the Ulaga Aravi temple
where Manimekalai, lovely as a statue, was feeding the poor. 20-020

Kānchanan and Manimekalai disguised as Kāyasandihai

Kānchanan the Apsaras, the husband of Kāyasandihai,
came from the sky to the temple to find her.
He thought, “It has been twelve years
since the sage cursed Kāyasandihai

on the bank of the forest river where bamboos grow
by the cloud-covered mountain, but she has not come.”
Kānchanan, concerned for Kāyasandihai,
came from the sky and arrived in the famous city.
He searched everywhere for her—
in the Buddhachadukam, in groves with flowering trees,
and in ashrams where the sages live, mandrams and temples.
He saw Manimekalai with lovely young breasts
disguised as Kāyasandihai feeding the poor.
He saw how even though she carried only one pot,
many hungry people received food from it.

He thought, “Did the gods in the sky give their grace to her
so that her yānaithee sickness is cured?”
He came near Manimekalai lovingly,
thinking she was his wife,
and spoke to her about their years of love and praised her.

She did not like what he said.
She went near Udayakumaran,
showed him an old lady with grey hair and said,
“See, her hair that was colored like black sand has changed
to the color of white sand.
See, her forehead that was like a crescent moon is wrinkled.
See how her eyebrows that were shaped like bows and attracted others
have changed to resemble dried fish.
Her eyes that were like kazunir flowers are now filled with impure water,
Her nose that was like a kumiz flower drips with water.
Her teeth that were like pearls now look like surai seeds.

Her red lips that were like flower petals are dried and smell like meat when she smiles.
Her lovely ears that were once like vallai flowers look like dried meat.
Her ample breasts have grown flaccid and look like empty bags.
Her arms that were once supple as bamboo
have become like branches of a palm tree, bending and falling.
Her fingers have become thin with shrunken skin,
her nails are falling off. 20-060
Her thighs that were like plantain trunks
have grown thin and look like dried-up screwpine bushes.
Her knees and back are fleshless, showing her nerves and bones.
Her feet look like dried coconuts.
O prince, you do not realize how this disgusting body
can be covered with flowers and sandal fragrance
and decorated with clothes and ornaments.
This is what an ornamented body really is
and the nature of the body when it becomes old.
You do not know this, O innocent prince."
In this way, Manimekalai, disguised as the apsaras Kāyasandihai,
told the prince what happens to the body when it ages. 20-070

Kānchanan, seeing Manimekalai talking to the prince
and thinking she was his wife, thought,
"She pays no attention to me when I praise her.
but follows another man and looks at me as if I were a stranger.
She gave wise advice to the son of the king
adorned with garlands dripping with honey.
She smiles at him with her shining teeth and coral lips.
She looks at him lovingly with her eyes that are like kuvalai blossoms.

He must be her lover and she, decorated with ornaments,
must be living with him."

Kānchanan's anger burned like fire.
With a shining sword he entered the temple where Manimekalai was
and concealed himself like a snake in a hole. 20-080

The prince Udayakumaran listened to what Manemekalai said
but did not stop loving her.
He thought the braceleted Manimekalai
was disguised as the apsaras Kāyasandihai carrying a begging pot
to attract Kānchanan with her magic.
Udayakumaran thought, "She may come here in the night
to see that stranger near the temple.
I will come in the dark, in the middle of the night,
to see what she is doing."
Then Udayakumaran left that place. 20-090

In the middle of the night when all were sleeping,
the prince went alone like a cruel tiger hunting an elephant.
He went to the temple, taking as his friend Kama
who rides a chariot in the sky
and carries a bright fish banner,
a sugarcane bow and flower arrows.
He crossed the entrance of the temple
and reached the place where the jeweled Manimekalai stayed.
He was like a snake burning in fire trying to enter a large pit..
He entered as the sandal paste on his chest dried.
His fate made him enter the temple. 20-100

When he entered the temple,
the garlanded Kānchanan was there.
Kānchanan thought, “This fellow has come here to get my wife.”
Like an angry cobra opening its hood,
he rose, went behind the prince,
threw his sword and cut off the arms of the handsome prince
that had garlands swarming with bees.

Kanthil Pāvai speaks to Kānchanan

He thought that he would take Kāyasandihai
to his place in the sky, but when he went near her
the statue on the pillar, the Kanthil Pāvai, told him, 20 -110
“O Kānchanan from the sky,
do not go near her, do not go near her.
She is Manimekalai disguised as Kāyasandihai.
Hear me. It is the time for Kāyasandihai’s hunger to be removed
and for her to come to the sky world with you.
Sky dwellers like you should not go through the Vindhya mountain
where the goddess Andari stays.
If they try to go that way,
she, the goddess, the guardian of the Vindhya mountain,
will become angry and swallow them.
Do not worry Kānchanan, hear me.
It was the fate of Udayakumaran that took his life here.
Even though you do not know that it was his fate,
you have done a cruel deed
and the result of your act will come to you.”

The Vinjayan Kānchanan rose feeling sorry for his deed

and went to his place in the sky. 20-129

----

21. கந்திற்பாவை வருவது உரைத்த காதை

[மணிமேகலை உதயகுமரன் மடிந்ததுகண்டு உறுதுயர் எய்த, நெடுநிலைக்கந்தின் நின்ற பாவை வருவது உரைத்து அவள் மயக்கு ஒழித்த பாட்டு]

கடவுள் எழுதிய நெடுநிலைக் கந்தின்
குடவயின் அமைத்த நெடுநிலை வாயில்
முதியாள் கோட்டத்து அகவயின் கிடந்த
மதுமலர்க் குழலி மயங்கினள் எழுந்து உரை
விஞ்சையன் செய்தியும் வென்வேல் வேந்தன்
மைந்தற்கு உற்றதும் மன்றப் பொதியில்
கந்துஉடை நெடுநிலைக் கடவுள் பாவை
அங்குஅவற்கு உரைத்த அற்புதக் கிளவியும்
கேட்டனள் எழுந்து கெடுகஇவ் உருஎனத்
தோட்டலர்க் குழலி உள்வரி நீங்கித்,

திட்டி விடம்உண நின்உயிர் போம்நாள்
கட்டழல் ஈமத்து என்உயிர் சுட்டேன்
உவவனம் மருங்கில் நின்பால் உள்ளம்
தவிர்வுஇலேன் ஆதலின் தலைமகள் தோன்றி
மணிபல் லவத்திடை என்னைஆங்கு உய்த்துப்
பிணிப்புஅறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
என்பிறப்பு உணர்ந்த என்முன் தோன்றி
உன்பிறப்பு எல்லாம் ஒழிவுஇன்று உரைத்தலின்
பிறந்தோர் இறத்தலும் இறந்தோர் பிறத்தலும்
அறந்தரு சால்பும் மறம்தரு துன்பமும்

யான்நினக்கு உரைத்துநின் இடர்வினை ஒழிக்கக்
காயசண் டிகைவடிவு ஆனேன் காதல!
வைவாள் விஞ்சையன் மயக்குஉறு வெகுளியின்
வெவ்வினை உருப்ப விளிந்தனை யோஎன
விழுமக் கிளவியின் வெய்துஉயிர்த்துப் புலம்பி

அழுதனள் ஏங்கி அயாஉயிர்த்து எழுதலும்,
செல்லல் செல்லல் சேய்அரி நெடுங்கண்
அல்லிஅம் தாரோன் தன்பால் செல்லல்
நினக்குஇவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉம்
மனக்குஇனி யாற்குநீ மகள்ஆ யதூஉம்

பண்டும் பண்டும் பல்பிறப்பு உளவால்
கண்ட பிறவியே அல்ல காரிகை
தடுமாறு பிறவித் தாழ்தரு தோற்றம்
விடுமாறு முயல்வோய் விழுமம் கொள்ளேல்
என்றுஇவை சொல்லி இருந்தெய்வம் உரைத்தலும்
பொன்திகழ் மேனிப் பூங்கொடி பொருந்திப்
பொய்யா நாவொடுஇப் பொதியிலில் பொருந்திய
தெய்வம் நீயோ திருவடி தொழுதேன்
விட்ட பிறப்பின் வெய்துயிர்த்து ஈங்குஇவன்
திட்டி விடம்உணச் செல்உயிர் போயதும்,

நெஞ்சு நடுங்கி நெடுந்துயர் கூரயான்
விஞ்சையன் வாளின் இவன்விளிந் ததூஉம்
அறிதலும் அறிதியோ அறிந்தனை ஆயின்
பெறுவேன் தில்லநின் பேர்அருள் ஈங்குஎன,
ஐஅரி நெடுங்கண் ஆயிழை கேள்எனத்
தெய்வக் கிளவியில் தெய்வம் கூறும்:
காயங் கரைஎனும் பேரியாற்று அடைகரை
மாயம்இல் மாதவன் வருபொருள் உரைத்து
மருள்உடை மாக்கள் மனமாசு கழூஉம்
பிரம தருமனைப் பேணினிர் ஆகி

அடிசில் சிறப்புயாம் அடிகளுக்கு ஆக்குதல்
விடியல் வேலை வேண்டினம் என்றலும்
மாலை நீங்க மனமகிழ்வு எய்திக்
காலை தோன்ற வேலையின் வரூஉ
நடைத்திறத்து இழுக்கி நல்அடி தளர்ந்து
மடைக்கலம் சிதைய வீழ்ந்த மடையனைச்
சீலம் நீங்காச் செய்தவத் தோர்க்கு

வேலை பிழைத்த வெகுளி தோன்றத்
தோளும் தலையும் துணிந்துவேறு ஆக
வாளில் தப்பிய வல்வினை அன்றே

கூந்தல் மெல்இயல் நின்னோடு
இராகுலன் தன்னை இட்டுஅக லாதது
தலைவன் காக்கும் தம்பொருட்டு ஆகிய
அவல வெவ்வினை என்போர் அறியார்
அறஞ்செய் காதல் அன்பினின் ஆயினும்
மறம்செய் துளதுஎனின் வல்வினை ஒழியாது
ஆங்குஅவ் வினைவந்து அணுகும் காலைத்
தீங்குஉறும் உயிரே செய்வினை மருங்கின்
மீண்டுவரு பிறப்பின் மீளினும் மீளும
ஆங்குஅவ் வினைகாண் ஆயிழை கணவனை

ஈங்கு வந்துஇவ் இடர்செய்து ஒழிந்தது.
இன்னும் கேளாய் இளங்கொடி நல்லாய்
மன்னவன் மகற்கு வருந்துதுயர் எய்தி
மாதவர் உணர்த்திய வாய்மொழி கேட்டுக்
காவலன் நின்னையும் காவல்செய்து ஆங்கிடும்,
இடுசிறை நீக்கி இராசமா தேவி
கூட வைக்கும் கொட்பினள் ஆகி
மாதவி மாதவன் மலர்அடி வணங்கித்
தீது கூறஅவள் தன்னொடும் சேர்ந்து
மாதவன் உரைத்த வாய்மொழி கேட்டுக்

காதலி நின்னையும் காவல் நீக்குவள்
அரசுஆள் செல்வத்து ஆபுத் திரன்பால்
புரையோர்ப் பேணிப் போகலும் போகுவை
போனால் அவனொடும் பொருள்உரை பொருந்தி
மாநீர் வங்கத்து அவனொடும் எழுந்து
மாயம்இல் செய்தி மணிபல் லவம்எனும்
தீவகத்து இன்னும் சேறலும் உண்டால்
தீவ திலகையின் தன்திறம் கேட்டுச்
சாவக மன்னன் தன்நாடு அடைந்தபின்

ஆங்குஅத் தீவம்விட்டு அருந்தவன் வடிவாய்ப்

பூங்கொடி வஞ்சி மாநகர் புகுவை;
ஆங்குஅந் நகரத்து அறிபொருள் வினாவும்
ஓங்கிய கேள்வி உயர்ந்தோர் பலரால்
இறைவன் எம்கோன் எவ்வுயிர் அனைத்தும்
முறைமையில் படைத்த முதல்வன்என் போர்களும்,
தன்உரு இல்லோன் பிறஉருப் படைப்போன்
அன்னோன் இறைவன் ஆகும்என் போர்களும்,
துன்ப நோன்புஇத் தொடர்ப்பாடு அறுத்துஆங்கு
இன்பஉலகு உச்சி இருத்தும்என் போர்களும்,
பூத விகாரப் புணர்ப்புஎன் போர்களும்

பல்வேறு சமயப் படிற்றுஉரை எல்லாம்
அல்லிஅம் கோதை கேட்குறும் அந்நாள்,
இறைவனும் இல்லை இறந்தோர் பிறவார்
அறனோடு என்னைஎன்று அறைந்தோன் தன்னைப்
பிறவியும் அறவியும் பெற்றியின் உணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதை எள்ளினை நகுதி
எள்ளினை போலும் இவ்வுரை கேட்டுஇங்கு
ஒள்ளியது உரைஎன உன்பிறப்பு உணர்த்துவை
ஆங்குநின் கொணர்ந்த அருந்தெய்வம் மயக்கக்
காம்புஎன தோளி கனாமயக்கு உற்றனை

என்றுஅவன் உரைக்கும் இளங்கொடி நல்லாய்
அன்றுஎன்று அவன்முன் அயர்ந்துஒழி வாய்அலை;
தீவினை உறுதலும் செத்தோர் பிறத்தலும்
வாயே என்று மயக்குஒழி மடவாய்!
வழுவறு மரனும் மண்ணும் கல்லும்
எழுதிய பாவையும் பேசா என்பது
அறிதலும் அறிதியோ அறியாய் கொல்லோ
அறியாய் ஆயின் ஆங்குஅது கேளாய்:
முடித்துவரு சிறப்பின் மூதூர் யாங்கணும்
கொடித்தேர் வீதியும் தேவர் கோட்டமும்

முதுமர இடங்களும் முதுநீர்த் துறைகளும்
பொதியிலும் மன்றமும் பொருந்துபு நாடிக்
காப்புஉடை மாநகர்க் காவலும் கண்ணி
யாப்புஉடைத் தாக அறிந்தோர் வலித்து
மண்ணினும் கல்லினும் மரத்தினும் சுவரினும்
கண்ணிய தெய்வதம் காட்டுநர் வகுக்க
ஆங்குஅத் தெய்வதம் அவ்விடம் நீங்கா
ஊன்கணி னார்கட்கு உற்றதை உரைக்கும்.
என்திறம் கேட்டியோ இளங்கொடி நல்லாய்
மன்பெருந் தெய்வ கணங்களின் உள்ளேன்

துவதிகன் என்பேன் தொன்றுமுதிர் கந்தின்
மயன்எனக்கு ஒப்பா வகுத்த பாவையின்
நீங்கேன் யான்என் நிலையது கேளாய்:
மாந்தர் அறிவது வானவர் அறியார்
ஓவியச் சேனன்என் உறுதுணைத் தோழன்
ஆவதை இந்நகர்க்கு ஆர்உரைத் தனரோ
அவனுடன் யான்சென்று ஆடிடம் எல்லாம்
உடன்உறைந் தார்போல் ஒழியாது எழுதிப்
பூவும் புகையும் பொருந்துபு புணர்த்து
நாநனி வருந்தஎன் நலம்பா ராட்டலின்

மணிமே கலையான் வருபொருள் எல்லாம்
துணிவுடன் உரைத்தேன் என்சொல் தேறுஎன,
தேறேன் அல்லேன் தெய்வக் கிளவிகள்
ஈறுகடை போக எனக்குஅருள் என்றலும்,
துவதிகன் உரைக்கும் சொல்லலும் சொல்லுவேன்
வருவது கேளாய்: மடக்கொடி நல்லாய்!
மன்உயிர் நீங்க மழைவளம் கரந்து
பொன்எயில் காஞ்சி நகர்கவின் அழிய
ஆங்குஅது கேட்டே ஆர்உயிர் மருந்தாய்
ஈங்குஇம் முதியாள் இடவயின் வைத்த

தெய்வப் பாத்திரம் செவ்விதின் வாங்கித்

தையல்நின் பயந்தோர் தம்மொடு போகி
அறவணன் தானும் ஆங்குஉளன் ஆதலின்
செறிதொடி காஞ்சி மாநகர் சேர்குவை
அறவணன் அருளால் ஆய்தொடி அவ்வூர்ப்
பிறவணம் ஒழிந்துநின் பெற்றியை ஆகி
வறன்ஓடு உலகின் மழைவளம் தரூஉம்
அறன்ஓடு ஏந்தி ஆர்உயிர் ஓம்புவை
ஆய்தொடிக்கு அவ்வூர் அறனொடு தோன்றும்
ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலஉள

பிறஅறம் உரைத்தோர் பெற்றிமை எல்லாம்
அறவணன் தனக்குநீ உரைத்த அந்நாள்
தவமும் தருமமும் சார்பில் தோற்றமும்
பவம்அறு மார்க்கமும் பான்மையின் உரைத்து
மறஇருள் இரிய மண்உயிர் ஏமுற
அறவெயில் விரித்துஆங்கு அளப்புஇல் இருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றும் காறும்
செத்தும் பிறந்தும் செம்பொருள் காவா
இத்தலம் நீங்கேன் இளங்கொடி யானும்
தாயரும் நீயும் தவறுஇன்று ஆக

வாய்வ தாகநின் மனப்பாட்டு அறம்என
ஆங்குஅவன் உரைத்தலும் அவன்மொழி பிழையாய்
பாங்குஇயல் நல்அறம் பலவும் செய்தபின்
கச்சிமுற் றத்து நின்உயிர் கடைகொள
உத்தர மகதத்து உறுபிறப்பு எல்லாம்
ஆண்பிறப் பாகி அருள்அறம் ஒழியாய்
மாண்பொடு தோன்றி மயக்கம் களைந்து
பிறர்க்குஅறம் அருளும் பெரியோன் தனக்குத்
தலைச்சா வகனாய்ச் சார்புஅறுத்து உய்தி
இன்னும் கேட்டியோ நல்நுதல் மடந்தை

ஊங்கண் ஓங்கிய உரவோன் தன்னை
வாங்குதிரை எடுத்த மணிமே கலாதெய்வம்
சாது சக்கரற்கு ஆர்அமுது ஈத்தோய்
ஈது நின்பிறப்பு என்பது தெளிந்தே

உவவனம் மருங்கில் நின்பால் தோன்றி
மணிபல் லவத்திடைக் கொணர்ந்தது கேள்எனத்
துவதிகன் உரைத்தலும், துயர்க்கடல் நீங்கி
அவதி அறிந்த அணியிழை நல்லாள்
வலைஒழி மஞ்ஞையின் மனமயக்கு ஒழிதலும்
உலகுதுயில் எழுப்பினன் மலர்கதி ரோன்என். 21-190

கந்திற்பாவை வருவது உரைத்த காதை முற்றிற்று.

Part 5. The Queen and Manimekalai

Chapter 21. The Kanthil Pāvai and Manimekalai

Manimekalai weeps for Udayakumaran

Manimekalai, her hair adorned with flowers dripping with honey, woke up.
She was sleeping in the temple of the ancient goddess Mudiyal
where a god called Kanthil Pāvai was carved on a pillar.
Kanthil Pāvai told her what had happened to the prince
and what Kānchanan had done to him in the temple.
She, adorned with blooming flowers, said,
"I remove this Kāyasandihai form!"
and she changed into her own form. 21-010

Manimekalai felt very sad, cried for the prince
and spoke as if he were in front of her.
She said, "When you were bit by a snake
I burned myself in fire in my last birth.
When I saw you in the flower garden, I loved you.
At that time the goddess Manimekalai appeared
and took me to Manipallavam.

She showed me the Peedihai of the great sage Buddha
and told me of my previous birth and your previous birth.
I took the form of Kāyasandihai
to relieve you from the pain of loving me
so that you would not recognize me. 21-020
It is the nature's law that people are born,
die and are born again. 21-020
My dear! I wanted you to understand that,
and that is why I took the form of Kāyasandihai.
But Kānchanan was confused, thought I was his wife,
and became angry with you and killed you with his sword."
Suffering, she sighed, wept and got up.

Kanthil Pāvai—Thuvathihan—tells Manimekalai's future 21-030

At that time, the divine Thuvathihan, the Kanthil Pāvai,
appeared before her and said, "Do not worry, Do not worry.
Do not worry for the prince adorned with a beautiful alli garland,
The prince was your husband in many previous births
and you were his wife in those births. 21-030
O you with long red-lined eyes,
this birth is not the first time you were both together.
Beautiful girl, you are confused thinking
that this is your only birth. Do not feel sad."
.
Manimekalai, her body shining like gold,
heard the goddess, worshiped her and said,
"You are the goddess of Potiyam mountains and you always tell the truth.
I worship your divine feet. 21-040

Rāgulan, my husband was bitten by a snake in his last birth
and I trembled and grieved.
Then he was killed with a sword by Kānchanan in this birth,
Do you know that? If you do, give me your grace."

The story of Rāgulan, the sage Brahmadarman and the cook

The divine Thuvathihan said to Manimekalai,
"Listen, I will tell what happened to you and Rāgulan in your last birth.
You are ornamented with precious jewels
and you have long, beautiful eyes..
When you and Rāgulan were on the bank of the river Kāyangarai,
the faultless sage Brahmadarman came to your house.
He would help people if they were confused
and remove the troubles in their minds.
You invited him in and told him,
"We would like to make food for you.
Please wait here until morning." 21-050

After the night had gone morning arrived.
When the cook was bringing food for the sage,
he slipped and fell, broke the pot and spilled all the food.
Rāgulan was angry that the cook
could not give food for the sage at the right time
and took his sword and cut off the head of the cook.
Rāgulan's death happened because of his bad karma.
O you with hair adorned with flowers.
Rāgulan's bad karma did not leave him,
and it hurt you also." 21-060

Kanthil Pāvai tells Manimekalai her future

“O you ornamented with jewels,
ignorant people think that a god will help them remove cruel karma,
but even if people are charitable,
the results of their bad acts will come to them un their future births.
That is why your husband was bitten by the snake. 21-070
O you beautiful as a young vine, listen!
When the king finds out about his son’s death, he will suffer.
He will listen to all the other sages and put you in jail.
At that time the queen will release you from the king’s jail
and keep you with her.
Mādhavi, your mother, knowing about the queen and you,
will go to Aravanar Adigal, bowing to his lotus feet,
and ask him to ask the queen to release you from jail.
When Aravanar Adigal and Mādhavi go to the queen
and request her to release you, the queen will do so. 21-080
Then you will see the good King Punniyarājan
and you will go with him to his country.
He will listen to your words of dharma
and then you both will sail in a boat to the island Manipallavam.
O Manimekalai, in Manipallavam you will see Deepathilahai
and she will tell you about your previous life.
Then you will go to the Javaga country,
assume the form of a male sage 21-090
and go to the great city of Vanji.

The Kanthil Pavai tells Manimekalai she will hear the philosophies of various religious scholars

There are many philosophers in that city
and you will listen to them.
Some scholars say that god is the ancient one
and that he created all the creatures of the world. (Saivites, Vaishanavites and worshipers of Brahma believe this)

Some philosophers say that god is formless
but creates all creatures with forms. (Advaitins believe this.)

Some philosophers say
that god removes all the sorrows and difficulties of his devotees
and takes them to his world of pleasure. (Mimamsakas believe this.)

Some philosophers say that god is different forms of the five elements.
(Buddhists believe this.) 21-100

O you with flowers in your hair,
when you are in Vanji city, one philosopher will say,
'There is no god.
After people die, they are not born again.
Why should one talk about dharma?'

You know that there is birth and death.
When you hear what he has said, you will laugh at him.
He will say to you,
'Tell me if you know anything better

than what I have told you now.’

You will tell him about your previous birth
because you want to prove to him
that dead people will be born again.

The philosopher will say,
‘O you with arms like bamboo, when the goddess Manimekalai brought you here,
you were in a dream state and confused.’

O you like a young vine,
you will not stop arguing with him
and you will oppose his philosophy.
You will answer, ‘What you say is not correct. A person does receive the results of their bad karma
and dead people are born again.’
You will advise him and remove his confusion.

The queen will release you from prison and keep you with her.

Don’t you know
that creatures without consciousness
such as trees, sand, stones and statues do not speak.
If you do not know that listen to me and I will tell you.
Intelligent people searching for suitable places
have made and placed statues of gods and goddesses
in famous ancient cities.
They have put statues everywhere—
on the streets where bannered chariots run,

in temples of the gods, in famous gardens,

on the banks of rivers and shores of flourishing places,

in centers of the towns and public meeting places.

They make sure that these statues are protected and guarded in the great city.

They make statues of clay, stone, and wood

and put them in places where they will not be harmed. 21-120

They paint the images of gods on walls.

They worship the statues of the gods they like,

and the statues tell the past and the future

to ignorant people and worship them.

Thuvathihan, the Kanthil Pāvai, tells his life to Manimekalai

O you lovely as a young vine, listen to my life.

I am one of the divine ganas and am called Thuvathihan. 21-130

I am a statue on the old pillar made by Mayan, the carpenter of the gods,

and he made my form as I am on this pillar, which is my home.

Even the gods do not know what people do.

Chitrasenan, my dear friend, knew that I am here and came to see me.

I went with him to many places where he danced.

I painted and drew many pictures.

People brought flowers and fragrances

and offered them to the statues and praised us abundantly.

I am happy and this is my story.

Manimekalai, I have told you all about my life without fear.

I hope you know my life now.” 21-140

Manimekalai asks Thuvathihan to tell her future

Manimekalai said, “I do not know my own future.
Give me your grace and tell me what my future will be.”
Thuvathihan said, “O you lovely as a vine,
I will tell your future.
The rain will fail in this Kānchi city and people will not be able to live.
This city surrounded with golden forts will lose its beauty.
When you come to know this,
you must take the divine begging pot
that is in the hands of the ancient goddess Muthiyāl.
It is a remedy that will save people’s lives. 21-150

O young one adorned with thick bangles,
you will go to Aravanar with your mother and Sudhamathi
to Kānchi city and by the grace of Aravanar,
your male form will leave you.
You will carry your begging pot and feed all creatures,
and the pot will make the rain fall so the land flourishes.
The people of the city will honor you, O ornamented one. 21-160

Many other things will happen.
After you tell Aravanar all the religious beliefs
that you have heard from others,
he will tell you how to do tapas, dharma,
what things will happen in your life
and ways to remove your sins.

O you lovely as a vine,
the Buddha will appear at that time like a sun

to remove the troubles of people and give them happiness.
He will spread the light of dharma.
I may die and be born again to protect dharma.
but I will not leave this place.

O you lovely as a young vine, may you and your mothers live happily,
and may the generosity of dharma flourish in your heart.
You should do all that Aravanar tells you to do. 21-170

After you have done many good works, you will die in Kānchi.
After that you will be born as a man
in all your births in the country of Uthara Magadam
and you will continue to do generous deeds.
The Buddha gives the grace of his dharma to all
and you will become his best student and learn his dharma.
You will no longer have desires and you will attain Nirvana.

Hear me some more, O you with a beautiful forehead.
The goddess Manimekalai knew that you gave food
to Sadhu Chakran whom the goddess saved
from the ocean rolling with waves in your previous birth 21-180
and that is why she took you to Manipallavam."
In this way, Thuvathihan told Manimekalai of her future births.

Manimekalai's ocean of sorrow and confusion of mind went away.
She was happy like a peacock released from a net.
The sun god rose like a beautiful flower with its bright rays
and woke the world from its sleep. 21-190
----

22. சிறைசெய் காதை

[மணிமேகலை பொருட்டால் மடிந்தான் உதயகுமரன் என்பது மாதவர்வாய்க் கேட்ட மன்னவன் மணிமேகலையை மந்திரியாகிய சோழிகஏனாதியால் காவல்கொண்ட பாட்டு]

கடவுள் மண்டிலம் கார்இருள் சீப்ப
நெடுநிலைக் கந்தில் நின்ற பாவையொடு
முதியோள் கோட்டம் வழிபடல் புரிந்தோர்
உதய குமரற்கு உற்றதை உரைப்பச்
சாதுயர் கேட்டுச் சக்கர வாளத்து
மாதவர் எல்லாம் மணிமே கலைதனை
இளங்கொடி அறிவதும் உண்டோ இதுஎனத்
துளங்காது ஆங்குஅவள் உற்றதை உரைத்தலும்
ஆங்குஅவள் தன்னை ஆர்உயிர் நீங்கிய
வேந்தன் சிறுவனொடு வேறுஇடத்து ஒளித்து,

மாபெருங் கோயில் வாயிலுக்கு இசைத்துக்
கோயில் மன்னனைக் குறுகினர் சென்றுஈங்கு
உயர்ந்துஓங்கு உச்சி உவாமதி போல
நிவந்துஓங்கு வெண்குடை மண்அகம் நிழல்செய
வேலும் கோலும் அருள்கண் விழிக்க
தீதுஇன்று உருள்கநீ ஏந்திய திகிரி
நினக்குஎன வரைந்த ஆண்டுகள் எல்லாம்
மனக்குஇனி தாக வாழிய வேந்தே!
இன்றே அல்ல இப்பதி மருங்கில்
கன்றிய காமக் கள்ளாட்டு அயர்ந்து

பத்தினிப் பெண்டிர் பால்சென்று அணுகியும்
நல்தவப் பெண்டிர் பின்உளம் போக்கியும்
தீவினை உருப்ப உயிர்ஈறு செய்தோர்
பார்ஆள் வேந்தே பண்டும் பலரால்:
மன்மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
தன்முன் தோன்றல் தகாதுஒழி நீஎனக்
கன்னி ஏவலின் காந்த மன்னவன்
இந்நகர் காப்போர் யார்என நினைஇ

நாவலம் தண்பொழில் நண்ணார் நடுக்குறக்
காவல் கணிகை தனக்குஆம் காதலன்

இகழ்ந்தோர் காயினும் எஞ்சுதல் இல்லோன்
ககந்தன் ஆம்எனக் காதலின் கூஉய்
அரசுஆள் உரிமை நின்பால் இன்மையின்
பரசு ராமன்நின் பால்வந்து அணுகான்
அமர முனிவன் அகத்தியன் தனாது
துயர்நீங்கு கிளவியின் யான்தோன் றளவும்
ககந்தன் காத்தல் காகந்தி என்றே
இயைந்த நாமம் இப்பதிக்கு இட்டுஈங்கு
உள்வரிக் கொண்டுஅவ் உரவோன் பெயர்நாள்
தெள்ளுநீர்க் காவிரி ஆடினள் வரூஉம்

பார்ப்பனி மருதியைப் பாங்கோர் இன்மையின்
யாப்புஅறை என்றே எண்ணினன் ஆகிக்
காவிரி வாயிலில் ககந்தன் சிறுவன்
நீவா என்ன, நேர்இழை கலங்கி
மண்திணி ஞாலத்து மழைவளம் தரூஉம்
பெண்டிர் ஆயின் பிறர்நெஞ்சு புகாஅர்
புக்கேன் பிறன்உளம் புரிநூல் மார்பன்
முத்தீப் பேணும் முறைஎனக்கு இல்என
மாதுயர் எவ்வமொடு மனைஅகம் புகாஅள்
பூத சதுக்கம் புக்கனள் மயங்கிக்

கொண்டோன் பிழைத்த குற்றம் தான்இலேன்
கண்டோன் நெஞ்சில் கரப்புஎளி தாயினேன்
யான்செய் குற்றம் யான்அறி கில்லேன்
பொய்யினை கொல்லோ பூத சதுக்கத்துத்
தெய்வம் நீஎனச் சேயிழை அரற்றலும்,
மாபெரும் பூதம் தோன்றி மடக்கொடி
நீகேள் என்றே நேர்இழைக்கு உரைக்கும்:
தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதுஎழுவாள்
பெய்எனப் பெய்யும் பெருமழை என்றஅப்

பொய்யில் புலவன் பொருள்உரை தேறாய்
பிசியும் நொடியும் பிறர்வாய்க் கேட்டு
விசிபிணி முழவின் விழாக்கோள் விரும்பிக்
கடவுள் பேணல் கடவியை ஆகலின்
மடவரல் ஏவ மழையும் பெய்யாது
நிறைஉடைப் பெண்டிர் தம்மே போலப்
பிறர்நெஞ்சு சுடூஉம் பெற்றியும் இல்லை
ஆங்குஅவை ஒழிகுவை ஆயின் ஆயிழை
ஓங்குஇரு வானத்து மழையும்நின் மொழியது
பெட்டாங்கு ஒழுகும் பெண்டிரைப் போலக்

கட்டாது உன்னைஎன் கடுந்தொழில் பாசம்
மன்முறை எழுநாள் வைத்துஅவன் வழூஉம்
பின்முறை அல்லது என்முறை இல்லை
ஈங்குஎழு நாளில் இளங்கொடி நின்பால்
வாங்கா நெஞ்சின் மயரியை வாளால்
ககந்தன் கேட்டுக் கடிதலும் உண்டுஎன
இகந்த பூதம் எடுத்துரை செய்ததுஅப்
பூதம் உரைத்த நாளால் ஆங்குஅவன்
தாதை வாளால் தடியவும் பட்டனன்.
இன்னும் கேளாய் இருங்கடல் உடுத்த

மண்ஆள் செல்வத்து மன்னவர் ஏறே!
தரும தத்தனும் தன்மா மன்மகள்
பெருமதர் மழைக்கண் விசாகையும் பேணித்
தெய்வம் காட்டும் திப்பிய ஓவியக்
கைவினை கடந்த கண்கவர் வனப்பினர்
மைத்துனன் முறைமையால் யாழோர் மணவினைக்கு
ஒத்தனள் என்றே ஊர்முழுது அலர்எழப்
புனையா ஓவியம் புறம்போந்து என்ன
மனைஅகம் நீங்கி வாள்நுதல் விசாகை
உலக அறவியின் ஊடுசென்று ஏறி

இலகுஒளிக் கந்தின் எழுதிய பாவாய்

உலகர் பெரும்பழி ஒழிப்பாய் நீஎன,
மாநகர் உள்ளீர் மழைதரும் இவள்என
நாஉடைப் பாவை நங்கையை எடுத்தலும்,
தெய்வம் காட்டித் தெளித்திலேன் ஆயின்
மையல் ஊரோ மனமாசு ஒழியாது
மைத்துனன் மனையாள் மறுபிறப்பு ஆகுவேன்
இப்பிறப்பு இவனொடும் கூடேன் என்றே
நல்தாய் தனக்கு நல்திறம் சாற்றி
மற்றுஅவள் கன்னி மாடத்து அடைந்தபின்,

தரும தத்தனும் தந்தையும் தாயரும்
பெருநகர் தன்னைப் பிறகிட்டு ஏகித்
தாழ்தரு துன்பம் தலைஎடுத் தாய்என
நாஉடைப் பாவையை நலம்பல ஏத்தி
மிக்கோர் உறையும் விழுப்பெருஞ் செல்வத்துத்
தக்கண மதுரை தான்சென்று அடைந்தபின்,
தரும தத்தனும் தன்மா மன்மகள்
விரிதரு பூங்குழல் விசாகையை அல்லது
பெண்டிரைப் பேணேன் இப்பிறப்பு ஒழிகெனக்
கொண்ட விரதம் தன்னுள் கூறி

வாணிக மரபின் வருபொருள் ஈட்டி
நீள்நிதிச் செல்வனாய் நீள்நில வேந்தனின்
எட்டிப் பூப்பெற்று இருமுப் பதிற்றியாண்டு
ஒட்டிய செல்வத்து உயர்ந்தோன் ஆயினன்.
அந்த ணாளன் ஒருவன் சென்றுஈங்கு
என்செய் தனையோ இருநிதிச் செல்வ
பத்தினி இல்லோர் பலஅறம் செய்யினும்
புத்தேள் உலகம் புகாஅர் என்பது
கேட்டும் அறிதியோ கேட்டனை ஆயின்
நீட்டித்து இராது நின்நகர் அடைகெனத்

தக்க மதுரை தான்வறிது ஆக
இப்பதிப் புகுந்தனன் இருநில வேந்தே!
மற்றவன் இவ்வூர் வந்தமை கேட்டுப்

பொன்தொடி விசாகையும் மனைப்புறம் போந்து
நல்லாள் நாணாள் பல்லோர் நாப்பண்
அல்லவை கடிந்த அவன்பால் சென்று
நம்முள்நாம் அறிந்திலம் நம்மை முன்நாள்
மம்மர் செய்த வனப்புயாங்கு ஒளித்தன?
ஆறுஐந்து இரட்டி யாண்டுஉனக்கு ஆயதுஎன்
நாறுஐங் கூந்தலும் நரைவிரா வுற்றன

இளமையும் காமமும் யாங்குஒளித் தனவோ
உளன்இல் லாள! எனக்குஈங்கு உரையாய்
இப்பிறப்பு ஆயின்யான் நின்அடி அடையேன்
அப்பிறப்பு யான்நின் அடித்தொழில் கேட்குவன்
இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா
புத்தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார்
மிக்க அறமே விழுத்துணை ஆவது
தானம் செய்எனத் தரும தத்தனும்
மாமன் மகள்பால் வான்பொருள் காட்டி

ஆங்குஅவன் அவளுடன் செய்த நல்அறம்
ஓங்குஇரு வானத்து மீனினும் பலவால்.
குமரி மூத்தஅக் கொடுங்குழை நல்லாள்
அமரன் அருளால் அகல்நகர் இடூஉம்
படுபழி நீங்கிப் பல்லோர் நாப்பண்
கொடிமிடை வீதியில் வருவோள் குழல்மேல்
மருதி பொருட்டால் மடிந்தோன் தம்முன்
கருகிய நெஞ்சினன் காமம் காழ்கொளச்
சுரிஇரும் பித்தை சூழ்ந்துபுறம் தாழ்ந்த
விரிபூ மாலை விரும்பினன் வாங்கித்

தொல்லோர் கூறிய மணம்ஈது ஆம்என
எல்அவிழ் தாரோன் இடுவான் வேண்டி
மாலை வாங்க ஏறிய செங்கை
நீலக் குஞ்சி நீங்காது ஆகலின்,
ஏறிய செங்கை இழிந்திலது இந்தக்

காரிகை பொருட்டுஎன, ககந்தன் கேட்டுக்
கடுஞ்சினம் திருகி மகன்துயர் நோக்கான்
மைந்தன் தன்னை வாளால் எறிந்தனன்
ஊழிதொறு ஊழி உலகம் காத்து
வாழி எங்கோ மன்னவ என்று

மாதவர் தம்முள்ஓர் மாதவன் கூறலும்,
வீயா விழுச்சீர் வேந்தன் கேட்டனன்
இன்றே அல்ல என்றுஎடுத்து உரைத்து
நன்றுஅறி மாதவிர் நலம்பலம் காட்டினிர்
இன்றும் உளதோ இவ்வினை உரைம்என,
வென்றி நெடுவேல் வேந்தன் கேட்பத்
தீதுஇன்று ஆக செங்கோல் வேந்துஎன
மாதவர் தம்முள்ஓர் மாதவன் உரைக்கும்:
முடிபொருள் உணர்ந்தோர் முதுநீர் உலகில்
கடியப் பட்டன ஐந்துஉள அவற்றில்

கள்ளும் பொய்யும் களவும் கொலையும்
தள்ளா தாகும் காமம் தம்பால்
ஆங்குஅது கடிந்தோர் அல்லவை கடிந்தோர்என
நீங்கினர் அன்றே நிறைதவ மாக்கள்
நீங்கார் அன்றே நீள்நில வேந்தே!
தாங்கா நரகம் தன்னிடை உழப்போர்
சேய்அரி நெடுங்கண் சித்திரா பதிமகள்
காதலன் உற்ற கடுந்துயர் பொறாஅள்
மாதவி மாதவர் பள்ளியுள் அடைந்தனள்.
மற்றவள் பெற்ற மணிமே கலைதான்

முற்றா முலையினள் முதிராக் கிளவியள்
செய்குவன் தவம்எனச் சிற்றிலும் பேரிலும்
ஐயம் கொண்டுஉண்டு அம்பலம் அடைந்தனள்
ஆங்குஅவள் அவ்இயல் பினளே ஆயினும்
நீங்கான் அவளை நிழல்போல் யாங்கணும்
காரிகை பொருட்டால் காமம் காழ்கொள
ஆர்இருள் அஞ்சான் அம்பலம் அடைந்தனன்

காயசண் டிகைவடிவு ஆயினள் காரிகை
காயசண் டிகையும் ஆங்குஉளள் ஆதலின்;
காயசண் டிகைதன் கணவன் ஆகிய

வாய்வாள் விஞ்சையன் ஒருவன் தோன்றி
ஈங்குஇவள் பொருட்டால் வந்தனன் இவன்என
ஆங்குஅவன் தீவினை உருத்தது ஆகலின்;
மதிமருள் வெண்குடை மன்ன! நின்மகன்
உதய குமரன் ஒழியான் ஆக,
ஆங்குஅவள் தன்னை அம்பலத்து ஏற்றி
ஓங்குஇருள் யாமத்து இவனைஆங்கு உய்த்துக்
காயசண் டிகைதன் கணவன் ஆகிய
வாய்வாள் விஞ்சையன் தன்னையும் கூஉய்
விஞ்சை மகள்பால் இவன்வந் தனன்என

வஞ்ச விஞ்சையன் மனத்தையும் கலக்கி
ஆங்குஅவன் தன்கை வாளால் அம்பலத்து
ஈங்குஇவன் தன்னை எறிந்ததுஎன்று ஏத்தி
மாதவர் தம்முள்ஓர் மாதவன் உரைத்தலும்,
சோழிக ஏனாதி தன்முகம் நோக்கி
யான்செயற் பாலது இளங்கோன் தன்னைத்
தான்செய் ததனால் தகவுஇலன் விஞ்சையன்
மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும்
காவலன் காவல் இன்றுஎனின் இன்றால்
மகனை முறைசெய்த மன்னவன் வழிஓர்

துயர்வினை யாளன் தோன்றினன் என்பது
வேந்தர் தஞ்செவி உறுவதன் முன்னம்
ஈங்குஇவன் தன்னையும் ஈமத்து ஏற்றிக்
கணிகை மகளையும் காவல்செய்க என்றனன்
அணிகிளர் நெடுமுடி அரசுஆள் வேந்துஎன்.

சிறைசெய் காதை முற்றிற்று.

Chapter 22. The king imprisons Manimekalai

When the darkness of night of the world that god created was going away,
people came to worship the goddess Muthiyāl at her temple
and told the sages in Chakravālakkottam what had happened to Udayakumaran.
The sages asked Manimekalai,
“O you like a young vine, do you know about the prince?”
She told them what had happened without fear.
The sages hid the prince’s body and put Manimekalai in a different room.

The sages from Chakravālakkottam
went to the palace of the king, Udayakumaran’s father, and said to him,
“May your full royal umbrella that resembles the moon
be raised high and protect the world!
May your spear and scepter give their grace!
May your wheel roll without giving any troubles to your people!
May all the days you live give happiness to your mind!
Not only now, but from ancient times also
people have drunk and played the game of love
and people with bad karma have approached chaste women
and good women and hurt them,
O king of this world, born in the dynasty of Nediyoon Vishnu,
I will tell you a story.

The story of King Kānthan and Kahandan, the son of a courtesan

King Kānthan was ordered by the goddess Sambāpathi
to leave the city so that he would not appear before Parasuraman
and be destroyed by him as many other kings had been.

King Kānthan, worried that he did not have someone
to rule his country after him,
decided to make Kahandan the new king, a hero
whose enemies shiver when they fight with him.
Kahandan was the son of a dancing girl
and he was never afraid of any enemies
however they might oppose him.

Kānthan called Kahandan and told him,
‘Because you were not born to a king,
Parasurāma will not come to fight with you.
If I go to see the sage Agastya,
my troubles will be removed by his grace.
I will return soon, O Kahandan.
Until I come back, protect this country.’
The king Kānthan named the place Kāhandi
and, disguised in a different form, left.”

The sages tell the story of Mārudi to the king, father of the Prince.

The sages continued,
“One day a Brahmin lady named Mārudi
went to take a bath in the Kaviri river. 22-040
Kānthan’s younger son saw her when there was no one around,
thought that she was not a chaste woman
and called her to come near him.

Mārudi, adorned with precious ornaments, thought,

‘If a chaste woman asks the rain to pour, it will pour.
Such women will not enter the hearts of other men.
He called me and I have entered his heart.
I am not fit to be the wife of a Brahmin
who wears a sacred thread
and performs sacrifices with the three fires.’
She felt very sad and did not go to her house
but went instead to a Buddha sadukkam. 22-050

She prayed to the god,
‘Even though I have not been unfaithful to my husband,
another man has thought of me.
I have followed all the ḍharma of a chaste woman
and lived always inside my house.
I do not know what mistake I have done.
You are the god of the Buddha sadukkam.
Are you not a true god? Give me justice.’

A great Bhudam appeared before her
and told her, decorated with lovely ornaments,
‘O you beautiful as a vine, hear me.
Valluvar whose poems never lie, says,
“If a chaste woman living without worshiping any god
but her husband, asks it to rain, it will rain,” 22-060
but you do not follow his words.
You listened to riddles and meaningless words of others
and went to festivals
where drums tied with belts were played, and prayed to gods.
If you ask the rain to come, it will not come.

You are not like other chaste women

and are able to make men burn with passion. 22-070

If you stop all that you have been doing

and cease listening to the meaningless words of others

and praying to false gods,

then if you order the rain to fall from the sky it will rain.

I will not give you trouble as I do to unfaithful women.

When king Kānthan returns he will do what is just for you.

I will not be able to do anything for seven days until the king returns.

Seven days from today, Kānthan will come to know

how his son was fascinated with you

and he will kill him with his sword.'

Just as the Bhudam said, after seven days

Kānthan killed his evil son

because he had been attracted to Mārudi." 22-080.

The Story of Dharmadattan and Visākai.

Another sage told the story of Dharmadattan.

"O king, bull among famous kings

and ruler of this earth surrounded by the ocean,

Dharmadattan and his uncle's daughter Visākai

whose lovely eyes were like a beautiful painting made by the gods

lived in a village where people gossiped that Visākai

had agreed to marry Dharmadattan

in a Gandharva marriage because he was her uncle's son.

Visākai did not like the gossip of the village,

left her home, went to Ulaga Aravi temple. 22-090

She thought that the people of the village

would only stop blaming her
if the goddess told them she is a chaste woman.
She asked the goddess, ‘O goddess on the pillar,
take away the bad gossip of the village.’
The goddess praised her and said to the villagers,
‘O people of the town, she is a chaste woman
and if she asks the rain to pour, it will pour.’
She told her mother,
‘I will be born again and become his wife in my next birth.
In this birth I will not marry anyone.’
After saying these good words, she joined a monastery. 22-100

After Visākai left the city,
Dharmadattan and his parents worshiped the goddess and prayed,
saying, ‘Take away our troubles.’
Then they left their city Kaviripumpattinam,
and went south to Madurai where many rich people lived.

Dharmadattan vowed, ‘I will not love any other woman
except my uncles’s daughter Visākai
whose lovely hair is adorned with fragrant flowers
and I will only spend my life with her.’ 22-110

He became a rich merchant and earned much wealth.
The king bestowed on him the title, “Etti”
and gave him a golden flower.
He became sixty years old and lived a prosperous life.

One day a Brahmin saw him and said,

‘You are a very rich man. What are you doing here?
Don’t you know that men without a wife cannot reach heaven
even if they give much charity?
If you realize that,
you should immediately go to your own town
and live with your wife.’ 22-120
O king of the large earth,
Dharmadattan left Madurai in the south and went back to his own town.
Madurai became poor because he, its richest man, was no longer there.

Visākai, ornamented with golden bracelets,
heard that Dharmadattan had come to her town.
She came out of the monastery and went to see him.
He looked like someone who has always done good.
She was not ashamed to see him because many people were there.
She went near him and asked,
‘We cannot recognize each other any longer.
Where has the beauty that fascinated us gone?
You are sixty years old now
and my fragrant hair has became grey. 22-130
Where did our youth and passion go?
You are without a wife and do not have a firm mind.
I will not be your wife in this birth
but I will be your servant and wife in my next birth.
Youth does not stay in this world for anyone,
and great wealth will not remain.
Even your sons cannot give you heaven.
The only help for a person is the charity he does,
so you should perform charity and help people.’ 22-140

Dharmadattan showed all the wealth that he had earned to her,
and they both performed many acts of charity,
more than there are stars in the sky.

Visāhai did not marry and became old.
The village stopped gossiping about her.
She left the monastery
and wandered around in the streets
that were decorated with flags.

The Sages tell another story about Visāhai

One time when Visāhai was walking on the street,
Kānthan's elder son came out and saw her.
His heart was filled with dark thoughts
and he was filled with passion.
He wore a flower garland in his curly hair
and it hung down his back.
He thought that in the past, people would marry just by exchanging garlands,
but when he took his shining garland to put it on Visākai, 22-150
as he put his hand on his dark hair to get the garland
his hand stuck there and he could not remove it.

His father Kānthan heard people say
that his son had been intending to garland Visākai
but that his hand stuck on his hair when he went to remove his garland.
He became angry at his son, took his sword and killed him." 22-160

The sages said,
“O king, may you live protecting the world for eons!”
The famous king heard the stories the sages told
and replied, “It is not only in the past—
even in these days, evil things happen.
Please tell me what you know about such things.”

One of the sages tells the story of Manimekalai and Udayakumaran

One of the sages said,
“O king, may your scepter be untainted by any evil deeds!
In this world surrounded by the ocean there are five evil deeds.
Drinking toddy, telling lies, stealing and killing are four,
and the fifth is passion, and if someone removes that from his mind,
all the other four will be removed,
If someone does not remove passion from his mind, he will go to hell.
I’ll tell you the story of Udayakumaran
who died because of his passion for Manimekalai.
Mādhavi the daughter of Chitrāpathi
suffered when she heard of Kovalan’s end
and went to stay in the Buddhist monastery.
Even when her daughter Manimekalai
was young, before she could speak full sentences
and her breasts had not yet developed,
she had wished to do tapas,
beg for food from small and large houses
and stay in the temple.
When she had grown, even though prince Udayakumaran
knew that she had become a bhikshuni,

he decided not leave her and follow her like her shadow.
He was fascinated with her
and went to the temple in the dark night without any fear. 22-190.

When Manimekalai found out that Udayakumaran
was coming to see her, she disguised herself
as Kāyasandihai, Kānchanan's wife.
At night Kānchanan, an Apsaras from the sky,
came to see his wife Kāyasandihai
and saw Udayakumaran following Kāyasandihai.
Not knowing it was really Manimekalai disguised as Kāyasandihai,
he thought Udayakumaran was following his wife.

It was fate of each of them to encounter the other. 22-200
O king with a white royal umbrella that vanquishes the light of the moon,
Udayakumaran, your son, did not leave the temple where Manimekalai was.
His evil fate made him stay there
and the evil fate of Kānchanan who carries a strong sword
made Kānchanan arrive at the temple in the dark night.
Blinded by his fate, Kānchanan took his sword
and killed Udayakumaran in the temple."

After the sage told this story to the king, the king said,
"What Kānchanan did to my son Udayakumaran
is what I should have done.
It was the right thing for him to do.
If a king does not protect the tapas of sages
and the chastity of women, he will not be a just king.
I do not want the other kings to blame me

saying that I am a king and I did not practice justice

because I want to save my son.

I was born in the dynasty of Manu,

the king who killed his son for a cow to render justice.

Put my son on the funeral pyre

and Manimekalai, the daughter of a courtesan, in prison."

So spoke the crowned king, the ruler of his country

and truly a just king. 22-215.

----

23. சிறைவிடு காதை

[மணிமேகலை சிறைவீடுசெய்த இராசமா தேவி குறைகொண்டிரப்பச் சீலம்கொடுத்த பாட்டு]

மன்னவன் அருளால் வாசந் தவைஎனும்
நல்நெடுங் கூந்தல் நரைமூ தாட்டி
அரசர்க்கு ஆயினும் குமரற்கு ஆயினும்
திருநிலக் கிழமைத் தேவியர்க்கு ஆயினும்
கட்டுரை விரித்தும் கற்றவை பகர்ந்தும்
பட்டவை துடைக்கும் பயங்கெழு மொழியினள்
இலங்குஅரி நெடுங்கண் இராசமா தேவி
கலங்குஅஞர் ஒழியக் கடிதுசென்று எய்தி
அழுதுஅடி வீழாது ஆயிழை தன்னைத்
தொழுதுமுன் நின்று தோன்ற வாழ்த்திக் 23-10

கொற்றம் கொண்டு குடிபுறம் காத்தும்
செற்ற தெவ்வர் தேஎம்தமது ஆக்கியும்
தருப்பையின் கிடத்தி வாளின் போழ்ந்து
செருப்புகல் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென
மூத்து விளிதல்இக் குடிப்பிறந் தோர்க்கு
நாப்புடை பெயராது நாணுத்தகவு உடைத்தே
தன்மண் காத்தன்று பிறர்மண் கொண்டன்று
என்எனப் படுமோ நின்மகன் மடிந்தது!
மன்பதை காக்கும் மன்னவன் தன்முன்

துன்பம் கொள்ளேல் என்றுஅவள் போயபின்,

கையாற்று உள்ளம் கரந்துஅகத்து அடக்கிப்
பொய்யாற்று ஒழுக்கம் கொண்டுபுறம் மறைத்து
வஞ்சம் செய்குவன் மணிமே கலையைஎன்று
அம்சில் ஓதி அரசனுக்கு ஒருநாள்
பிறர்பின் செல்லாப் பிக்குணிக் கோலத்து
அறிவு திரிந்தோன் அரசுஇயல் தான்இலன்
கரும்புஉடைத் தடக்கைக் காமன் கையற
அரும்பெறல் இளமை பெரும்பிறிது ஆக்கும்
அறிவு தலைப்பட்ட ஆயிழை தனக்குச்
சிறைதக் கன்று செங்கோல் வேந்துஎனச்

சிறப்பின் பாலார் மக்கள் அல்லார்
மறப்பின் பாலார் மன்னர்க்கு என்பது
அறிந்தனை ஆயின்இவ் ஆயிழை தன்னைச்
செறிந்த சிறைநோய் தீர்க்கென்று இறைசொல,
என்னோடு இருப்பினும் இருக்கஇவ் இளங்கொடி
தன்ஓடு எடுப்பினும் தகைக்குநர் இல்என்று
அங்குஅவள் தனைக்கூஉய் அவள்தன் னோடு
கொங்குஅவிழ் குழலாள் கோயிலுள் புக்குஆங்கு,
அறிவு திரிந்துஇவ் அகல்நகர் எல்லாம்
எறிதரு கோலம்யான் செய்குவல் என்றே

மயல்பகை ஊட்ட மறுபிறப்பு உணர்ந்தாள்
அயர்ப்பது செய்யா அறிவினள் ஆக,
கல்லா இளைஞன் ஒருவனைக் கூஉய்
வல்லாங்குச் செய்து மணிமே கலைதன்
இணைவளர் இளமுலை ஏந்துஎழில் ஆகத்துப்
புணர்குறி செய்து பொருந்தினள் என்னும்
பான்மைக் கட்டுரை பலர்க்குஉரை என்றே
காணம் பலவும் கைநிறை கொடுப்ப,
ஆங்குஅவன் சென்றுஅவ் ஆயிழை இருந்த
பாங்கில் ஒருசிறைப் பாடுசென்று அணைதலும்,

தேவி வஞ்சம் இதுஎனத் தெளிந்து
நாஇயல் மந்திரம் நடுங்காது ஓதி
ஆண்மைக் கோலத்து ஆயிழை இருப்பக்
காணம் பெற்றோன் கடுந்துயர் எய்தி
அரசர் உரிமையில் ஆடவர் அணுகார்
நிரயக் கொடுமகள் நினைப்புஅறி யேன்என்று
அகநகர் கைவிட்டு ஆங்குஅவன் போயபின்,
மகனைநோய் செய்தாளை வைப்பது என்என்று
உய்யா நோயின் ஊண்ஒழிந் தனள்எனப்
பொய்ந்நோய் காட்டிப் புழுக்குஅறை அடைப்ப

ஊண்ஒழி மந்திரம் உடைமையின் அந்த
வாள்நுதல் மேனி வருந்தாது இருப்ப,
ஐஎன விம்மி ஆயிழை நடுங்கிச்
செய்தவத் தாட்டியைச் சிறுமை செய்தேன்
என்மகற்கு உற்ற இடுக்கண் பொறாது
பொன்நேர் அனையாய் பொறுக்கென்று அவள்தொழ,
நீல பதிதன் வயிற்றில் தோன்றிய
ஏலம் கமழ்தார் இராகுலன் தன்னை
அழல்கண் நாகம் ஆர்உயிர் உண்ண
விழித்தல் ஆற்றேன் என்உயிர் சுடுநாள்

யாங்குஇருந்து அமுதனை இளங்கோன் தனக்குப்
பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
உடற்குஅழு தனையோ உயிர்க்குஅழு தனையோ
உடற்குஅழு தனையேல் உன்மகன் தன்னை
எடுத்துப் புறங்காட்டு இட்டனர் யாரே
உயிர்க்குஅழு தனையேல் உயிர்புகும் புக்கில்
செயப்பாட்டு வினையால் தெரிந்துஉணர்வு அரியது
அவ்வுயிர்க்கு அன்பினை ஆயின் ஆய்தொடி
எவ்வுயிர்க்கு ஆயினும் இரங்கல் வேண்டும்
மற்றுஉன் மகனை மாபெருந் தேவி

செற்ற கள்வன் செய்தது கேளாய்:
மடைக்கலம் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை
உடல்துணி செய்துஆங்கு உருத்துஎழும் வல்வினை
நஞ்சுவிழி அரவின் நல்உயிர் வாங்கி
விஞ்சையன் வாளால் வீட்டியது அன்றே!
யாங்குஅறிந் தனையோ ஈங்குஇது நீஎனில்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்தது இதுஎன
மொய்ம்மலர்ப் பூம்பொழில் புக்கது முதலாத்
தெய்வக் கட்டுரை தெளிந்ததை ஈறா
உற்றதை எல்லாம் ஒழிவுஇன்று உரைத்து,

மற்றும் உரைசெயும் மணிமே கலைதான
மயல்பகை ஊட்டினை மறுபிறப்பு உணர்ந்தேன்
அயர்ப்பது செய்யா அறிவினேன் ஆயினேன்
கல்லாக் கயவன் கார்இருள் தான்வர
நல்லாய் ஆண்உரு நான்கொண்டு இருந்தேன்,
ஊண்ஒழி மந்திரம் உடைமையின் அன்றோ
மாண்இழை செய்த வஞ்சம் பிழைத்தது.
அந்தரம் சேறலும் அயல்உருக் கோடலும்
சிந்தையின் கொண்டிலேன் சென்ற பிறவியில்
காதலன் பயந்தோய் கடுந்துயர் களைந்து

தீதுஉறு வெவ்வினை தீர்ப்பது பொருட்டால்
தையால் உன்தன் தடுமாற்று அவலத்து
எய்யா மையல்தீர்ந்து இன்உரை கேளாய்:
ஆள்பவர் கலக்குற மயங்கிய நல்நாட்டுக்
காருக மடந்தை கணவனும் கைவிட
ஈன்ற குழவியொடு தான்வேறு ஆகி
மான்றுஓர் திசைபோய் வரையாள் வாழ்வுழிப்
புதல்வன் தன்னைஓர் புரிநூல் மார்பன்
பதியோர் அறியாப் பான்மையின் வளர்க்க
ஆங்குஅப் புதல்வன் அவள்திறம் அறியான்

தான்புணர்ந்து அறிந்துபின் தன்உயிர் நீத்ததும்,
நீர்நசை வேட்கையின் நெடுங்கடம் உழலும்

சூல்முதிர் மடமான் வயிறுகிழித்து ஓடக்
கான வேட்டுவன் கடுங்கணை துரப்ப
மான்மறி விழுந்தது கண்டு மனம்மயங்கிப்
பயிர்க்குரல் கேட்டுஅதன் பான்மையன் ஆகி
உயிர்ப்பொடு செங்கண் உகுத்த நீர்கண்டு
ஓட்டி எய்தோன் ஓர்உயிர் துறந்ததும்
கேட்டும் அறிதியோ வாள்தடங் கண்ணி!
கடாஅ யானைமுன் கள்கா முற்றோர்

விடாஅது சென்றுஅதன் வெண்கோட்டு வீழ்வது
உண்ட கள்ளின் உறுசெருக்கு ஆவது
கண்டும் அறிதியோ காரிகை நல்லாய்! உரை
பொய்யாற்று ஒழுக்கம் பொருள்எனக் கொண்டோர்
கையாற்று அவலம் கடந்ததும் உண்டோ?
களவுஏர் வாழ்க்கையர் உறூஉம் கடுந்துயர்
இளவேய்த் தோளாய்க்கு இதுஎன வேண்டா
மன்பேர் உலகத்து வாழ்வோர்க்கு இங்குஇவை
துன்பம் தருவன துறத்தல் வேண்டும்
கற்ற கல்வி அன்றால் காரிகை

செற்றம் செறுத்தோர் முற்ற உணர்ந்தோர்
மல்லல்மா ஞாலத்து வாழ்வோர் என்போர்
அல்லல் மாக்கட்கு இல்லது நிரப்புநர்
திருந்துஏர் எல்வளை செல்உலகு அறிந்தோர்
வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்தோர்
துன்பம் அறுக்கும் துணிபொருள் உணர்ந்தோர்
மன்பதைக்கு எல்லாம் அன்புஒழி யார்என
ஞான நல்நீர் நன்கனம் தெளித்துத்
தேன்ஆர் ஓதி செவிமுதல் வார்த்து
மகன்துயர் நெருப்பா மனம்விறகு ஆக

அகம்சுடு வெந்தீ ஆயிழை அவிப்ப,
தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து
மாறுகொண்டு ஓரா மனத்தினன் ஆகி
ஆங்குஅவள் தொழுதலும், ஆயிழை பொறாஅள்

தான்தொழுது ஏத்தித் தகுதி செய்திலை
காதலன் பயந்தோய் அன்றியும் காவலன்
மாபெருந் தேவிஎன்று எதிர்வணங் கினள்என்.

சிறைவிடு காதை முற்றிற்று.

Chapter 23. The queen Rājamādevi and Manimekalai

The Queen and Manimekalai

The bright-eyed queen went to see Vāsantavai, an old lady.
She would give good advice and say comforting words to kings, princes and queens and help them get beyond their sorrow.
The queen fell at Vāsantavai's feet and worshiped her.

Vāsantavai did not bless her but said,
"Kings protect their citizens,
conquer enemies and take their countries.
If kings do not die in wars,
the priests put their bodies
on darba grass after they have died
and cut them with a sword. 23-010
It is a shame when kings born in the Chola family
die from sickness and not from fighting.
Your son did not die in a war to protect his country
or to conquer enemies.
How could anyone praise him?
You should not feel sad in front of other kings,
protectors of their people,
for what the king, his father, did is just.

and my tongue does not even want
to speak about kings who don’t die in battle.”
Then she left.

The queen thought,
“I will keep my hatred for Manimekalai in my heart
but I will not show anyone my evil thoughts
and pretend that I am a good person.
I will hurt Manimekalai later. ”

She went to the king, father of Udayakumaran, and said,
“O king with an upright scepter, Manimekalai is a monk
and the ignorant prince went behind her because Kama
with a sugarcane bow made him love her.
Followers of evil ways in life
should not be born as the sons of kings.
Udayakumaran was not fit to be the prince.
O king, Manimekalai has not done anything wrong.
To keep her in prison is not good. Free her,
and let her, beautiful as a young vine stay with me.
Even if she goes around with her begging pot
no one will hurt her.”

The king released Manimekalai
and the queen took her whose hair was filled
with blooming kongo flowers into her palace.
She thought “I will make the people of this village hurt her.”
She gave Manimekalai a drink that would make her dizzy and lose consciousness
but Manimekalai was not affected and remained aware

because of the mantra given by the goddess that saved her. 23-040

The queen did not stop.
She called an uneducated man,
gave him gold coins and asked him to go and tell all the people
that Manimekalai had embraced him
and her breasts had marked his chest.

The man sent by the queen went to the temple
where Manimekalai was. 23-050
She saw him, realized that he had come to hurt her,
and she recited the mantra she knew to change into a man.

The man saw Manimekalai disguised as a man, was frightened and thought,
“This is the palace for queens. Men cannot enter it.
I do not know what is happening.”
He left the city and ran away.

The queen thought that Manimekalai should not be allowed to live
because she was the cause for her son’s death,
She kept her in a dark room and told all the servants
that they should not feed her anything,
but Manimekalai knew a mantra that keeps people alive without food.
She recited it and was able to survive without eating. 23-060

The queen, seeing that Manimekalai was not hurt
by anything she did, realized that she was a sage.
She told Manimekalai, “I did these things to you
because my son suffered so much because of you.

O you bright as gold, forgive me.”

The queen bowed to Manimekalai.

Manimekalai tells the story of her previous life to the queen.

Manimekalai told her story to the queen.

She said, “Rāgulan, my husband in my last birth,

was born to the king Neelapathi.

When he was bitten by a snake and died, I entered fire.

Rāgulan was born to you as Udayakumaran in this birth.

Now how can you say he is your son

and cry for the young prince? 23-070

You are beautiful as a flowering vine.

Are you crying for his body or for his soul?

If you are crying only for his body,

it was burned on the burning ground.

If you are crying for his soul,

it is hard to know what or where will it be in this birth

because that is decided only by his karma.

If you are sorry for his soul,

then you should feel sorry for all creatures. 23-080

Listen, do you know what the prince, that thief, did?

In his previous birth a hungry sage

came to the place where Rāgulan and I were staying.

We both asked the sage to stay and have food,

and asked the cook to prepare food for him.

When the cook brought the food,

he slipped and dropped the pot that had the food in it.
Rāgulan got angry at the cook, stabbed him and killed him.
He did an evil deed and the bad karma from that deed
caused him to be bitten by a snake in that birth.
Rāgulan was born as your son Udayakumaran in this birth.

Manimekalai tells the queen the story of Kānchanan and Kāyasandihai

O you, lovely as a flowering vine,
Kānchanan, an apsaras from the sky
came to the earth looking for his wife.
His wife Kāyasandihai was cursed by a sage
and was wandering on the earth, always hungry.
You may ask me how I know all these things.
I will tell what happened in my life." 23-090

Manimekalai told the queen all the things
that happened to herfrom the time
she entered the flower garden and saw the prince
to the time when she listened
to the divine advice of Aravanar Adigal.

Manimekalai continued,
"O queen, you thought of me as your enemy
and gave me a drug that would make me unconscious,
but I was able to manage and not be affected by it
because I had a mantra in my previous birth. 23-100

At that time an ignorant thief sent by you

came in the dark night and tried to hurt me.
I happened to know a mantra to disguise myself.
I recited it and changed into a man.
He saw me, was frightened and ran away

O queen, ornamented with jewels,
the bad things you did to me did not hurt me.
I escaped from all the troubles you gave me
because I know the mantras
that the goddess gave me and I used them.
In my last birth I did not know the mantra
that lets me fly in the sky or take different forms. 23-100

You gave birth to my dear husband,
but you can get beyond the sorrow of losing your son.
You lost him because of your previous karma.
O dear one, hear my words which can cure your sorrow.

Manimekalai tells the queen the story of the boy who loved his mother.

A housewife left her country
because there was trouble in the kingdom.
Her husband also left her at the same time
leaving her alone and pregnant.

When she arrived another city by walking,
she gave birth to a small boy
and, because she did not know how to take care of him,
she left him and went on a different way.

She left the child in a village
and a Brahmin wearing a sacred thread
took the child, thinking it was an orphan, and raised it.
The village people did not know where the child had come from. 23 -110

The boy did not know his mother
and he grew up in the village as a Brahmin.
He became involved with his mother
without knowing that she was his mother
and had a relationship with her,
but when he knew it was his mother that he loved,
he gave up his life.

Manimekalai tells the queen a story about a deer

Do you know the story of the deer?
A pregnant deer was wandering about to find water because she was thirsty.
A hunter saw it and shot an arrow, piercing her womb.
A baby deer came out of its womb.
The hunter saw the fawn crying,
threw his arrows down and gave up his life. 23-120

Manimekalai gives the queen advice for living

O you with large eyes sharp as swords,
if people drunk on palm wine follow behind elephants
they can be hurt by their white tusks.
Have you heard of that, O beautiful woman?
[In her previous birth Manimekalai’s sister Veera

drank too much, went in front of an elephant and was killed.]

Did you ever hear that if people
walk on an evil path and tell lies
they can live happily?

Your beautiful arms are as round as bamboos!
I do not have to tell you
how thieves living by stealing suffer.

The five faults—drinking, stealing, killing, telling lies, and lust—
cause trouble for anyone.
They should be removed from everyone's lives. 23-130

Mere education is not enough.
The wise and those without anger
are the ones who really live this world.

O you adorned with lovely bracelets,
if people give to the poor
they truly know how to reach moksha.

Those who give food and take away the hunger of suffering people
know how to reach heaven.
They always love the people of the earth."

The queen felt better after listening to Manimekalai
and the wise words of knowledge she spoke. 23-138
The sorrow that she felt from losing her son that burned like fire

was appeased by Manimekalai’s water-like words. 23-144

The queen bowed to Manimekalai,
but Manimekalai ornamented with jewels
did not feel it was right for the queen to bow to her
and said, “What you do is not right.
I am not worth being bowed to by you.
Not only did you give birth to my dear husband,
you are the great queen of the king,”
and she bowed to the queen. 23-147

----

24. ஆபுத்திரன் நாடு அடைந்த காதை

[மணிமேகலை மாநகர்ஒழிந்து ஆபுத்திரன் நாடு அடைந்த பாட்டு]

மன்ன குமரனை வஞ்சம் புணர்த்த
தொல்முது கணிகைதன் சூழ்ச்சியின் போயவன்
விஞ்சையன் வாளின் விளிந்தோன் என்பது
நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுமெய் வருந்தி
மாதவி மகள்தனை வான்சிறை நீக்கக்
காவலன் தேவி கால்கீழ் வீழ்ந்துஆங்கு,
அரவுஏர் அல்குல் அருந்தவ மடவார்
உரவோற்கு அளித்த ஒருபத் தொருவரும்,
ஆயிரம் கண்ணோன் அவிநயம் வழூஉக்கொள
மாஇரு ஞாலத்துத் தோன்றிய ஐவரும்,

ஆங்குஅவன் புதல்வனோடு அருந்தவன் முனிந்த
ஓங்கிய சிறப்பின் ஒருநூற்று நால்வரும்,
திருக்கிளர் மணிமுடித் தேவர்கோன் தன்முன்
உருப்பசி முனிந்த என்குலத்து ஒருத்தியும்,
ஒன்று கடைநின்ற ஆறிரு பதின்மர்இத்
தொன்றுபடு மாநகர்த் தோன்றிய நாள்முதல்

யான்உறு துன்பம் யாவரும் பட்டிலர்
மாபெருந் தேவி மாதர் யாரினும்,
பூவிலை ஈத்தவன் பொன்றினன் என்று
மாதவி மாதவர் பள்ளியுள் அடைந்ததும்,

பரந்துபடு மனைதொறும் பாத்திரம் ஏந்தி
அரங்கக் கூத்திசென்று ஐயம் கொண்டதும்
நகுதல் அல்லது நாடகக் கணிகையர்
தகுதி என்னார் தன்மை அன்மையின்.
மன்னவன் மகனே அன்றியும் மாதரால்
இந்நகர் உறூஉம் இடுக்கணும் உண்டால்
உம்பளம் தழீஇய உயர்மணல் நெடுங்கோட்டுப்
பொங்குதிரை உலாவும் புன்னையங் கானல்
கிளர்மணி நெடுமுடிக் கிள்ளி முன்னா
இளவேனில் இறுப்ப இறும்பூது சான்ற

பூநாறு சோலை யாரும்இல் ஒருசிறைத்
தானே தமியள் ஒருத்தி தோன்ற,
இன்னள் ஆர்கொல் ஈங்குஇவள் என்று
மன்னவன் அறியான் மயக்கம் எய்தாக்
கண்ட கண்ணினும் கேட்ட செவியினும்
கண்ட கண்ணினும் கேட்ட செவியினும்
உற்றுஉணர் உடம்பினும் வெற்றிச்சிலைக் காமன்
மயிலையும் செயலையும் மாவும் குவளையும்
பயில்இதழ்க் கமலமும் பருவத்து அலர்ந்த
மலர்வாய் அம்பின் வாசம் கமழப்

பலர்புறம் கண்டோன் பணிந்துதொழில் கேட்ப
ஒருமதி எல்லை கழிப்பினும் உரையாள்
பொருவரு பூங்கொடி போயின அந்நாள்
யாங்குஒளித் தனள்அவ் இளங்கொடி என்றே
வேந்தரை அட்டோன் மெல்இயல் தேர்வுழி,
நிலத்தில் குளித்து நெடுவிசும்பு ஏறிச்
சலத்தில் திரியும்ஓர் சாரணன் தோன்ற,

மன்னவன் அவனை வணங்கி முன்நின்று
என்உயிர் அனையாள் ஈங்குஒளித் தாள்உளள்
அன்னாள் ஒருத்தியைக் கண்டிரோ அடிகள்

சொல்லுமின் என்று தொழஅவன் உரைப்பான்:
கண்டிலேன் ஆயினும் காரிகை தன்னைப்
பண்டுஅறி வுடையேன் பார்த்திப கேளாய்:
நாக நாடு நடுக்குஇன்று ஆள்பவன்
வாகை வேலோன் வளைவணன் தேவி
வாச மயிலை வயிற்றுள் தோன்றிய
பீலிவளை என்போள் பிறந்த அந்நாள்
இரவிகுலத்து ஒருவன் இணைமுலை தோயக்
கருவொடு வரும்எனக் கணிஎடுத்து உரைத்தனன்
ஆங்குஅப் புதல்வன் வரூஉம் அல்லது

பூங்கொடி வாராள் புலம்பல் இதுகேள்:
தீவகச் சாந்தி செய்யா நாள்உன்
காவல் மாநகர் கடல்வயிறு புகூஉம்
மணிமே கலைதன் வாய்மொழி யால்அது
தணியாது இந்திர சாபம்உண் டாகலின்.
ஆங்குப்பதி அழிதலும் ஈங்குப்பதி கெடுதலும்
வேந்தரை அட்டோய் மெய்எனக் கொண்டுஇக்
காசுஇல் மாநகர் கடல்வயிறு புகாமல்
வாசவன் விழாக்கோள் மறவேல் என்று
மாதவன் போயின அந்நாள் தொட்டும்இக்

காவல் மாநகர் கலக்குஒழி யாதால்
தன்பெயர் மடந்தை துயர்உறு மாயின்
தன்பெருந் தெய்வம் வருதலும் உண்டுஎன
அஞ்சினேன் அரசன் தேவிஎன்று ஏத்தி
நல்மனம் பிறந்த நாடகக் கணிகையை
என்மனைத் தருகென, இராசமா தேவி
கள்ளும் பொய்யும் காமமும் கொலையும்
உள்ளக் களவும்என்று உரவோர் துறந்தவை
தலைமையாக் கொண்டநின் தலைமைஇல் வாழ்க்கை

புலைமைஎன்று அஞ்சிப் போந்த பூங்கொடி

நின்னொடு போந்து நின்மனைப் புகுதாள்
என்னொடு இருக்கும்என்று ஈங்குஇவை சொல்வுழி,
மணிமே கலைதிறம் மாதவி கேட்டுத்
துணிகயம் துகள்படத் துவங்கிய வதுபோல்
தெளியாச் சிந்தையள் சுதமதிக்கு உரைத்து
வளிஎறி கொம்பின் வருந்திமெய்ந் நடுங்கி
அறவணர் அடிவீழ்ந்து ஆங்குஅவர் தம்முடன்
மறவேல் மன்னவன் தேவிதன் பால்வரத்
தேவியும் ஆயமும் சித்திரா பதியும்
மாதவி மகளும் மாதவர்க் காண்டலும்

எழுந்துஎதிர் சென்றுஆங்கு இணைவளைக் கையால்
தொழுந்தகை மாதவன் துணைஅடி வணங்க
அறிவுஉண் டாகஎன்று ஆங்குஅவன் கூறலும்,
இணைவளை நல்லாள் இராசமா தேவி
அருந்தவர்க்கு அமைந்த ஆசனம் காட்டித்
திருந்துஅடி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபின்
யாண்டுபல புக்கநும் இணைஅடி வருந்தஎன்
காண்தகு நல்வினை நும்மைஈங்கு அழைத்தது
நாத்தொலைவு இல்லாய் ஆயினும் தளர்ந்து
மூத்தஇவ் யாக்கை வாழ்கபல் ஆண்டுஎன,

தேவி கேளாய் செய்தவ யாக்கையின்
மேவினேன் ஆயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்
பிறந்தார் மூத்தார் பிணிநோய் உற்றார்
இறந்தார் என்கை இயல்பே இதுகேள்:
பேதைமை செய்கை உணர்வே அருவுரு
வாயில் ஊறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பயன்
இற்றுஎன வகுத்த இயல்புஈ ராறும்
பிறந்தோர் அறியில் பெரும்பேறு அறிகுவர்
அறியார் ஆயின் ஆழ்நரகு அறிகுவர்

பேதைமை என்பது யாதுஎன வினவின்
ஓதிய இவற்றை உணராது மயங்கி
இயற்படு பொருளால் கண்டது மறந்து
முயல்கோடு உண்டுஎனக் கேட்டது தெளிதல்
உலகம் மூன்றினும் உயிராம் உலகம்
அலகுஇல் பல்உயிர் அறுவகைத் தாகும்
மக்களும் தேவரும் பிரமரும் நரகரும்
தொக்க விலங்கும் பேயும் என்றே
நல்வினை தீவினை என்றுஇரு வகையால்
சொல்லப் பட்ட கருவினுள் தோன்றி

வினைப்பயன் விளையுங் காலை உயிர்கட்கு
மனப்பேர் இன்பமும் கவலையும் காட்டும்
தீவினை என்பது யாதுஎன வினவின்
ஆய்தொடி நல்லாய் ஆங்குஅது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழைவு
உலையா உடம்பில் தோன்றுவ மூன்றும்,
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயன்இல்
சொல்எனச் சொல்லில் தோன்றுவ நான்கும்,
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சிஎன்று
உள்ளம் தன்னின் உருப்பன மூன்றும்எனப்

பத்து வகையால் பயன்தெரி புலவர்
இத்திறம் படரார் படர்குவர் ஆயின்
விலங்கும் பேயும் நரகரும் ஆகிக்
கலங்கிய உள்ளக் கவலையில் தோன்றுவர்,
நல்வினை என்பது யாதுஎன வினவில்
சொல்லிய பத்தின் தொகுதியின் நீங்கிச்
சீலம் தாங்கித் தானம் தலைநின்று
மேல்என வகுத்த ஒருமூன்று திறத்துத்
தேவரும் மக்களும் பிரமரும் மாகி
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பயன் உண்குவர்

அரசன் தேவியொடு ஆயிழை நல்லீர்
புரைதீர் நல்அறம் போற்றிக் கேண்மின்
மறுபிறப்பு உணர்ந்த மணிமே கலைநீ
பிறஅறம் கேட்ட பின்னாள் வந்துஉனக்கு
இத்திறம் பலவும் இவற்றின் பகுதியும்
முத்துஏர் நகையாய் முன்னுறக் கூறுவல்
என்றுஅவன் எழுதலும், இளங்கொடி எழுந்து
நன்றுஅறி மாதவன் நல்அடி வணங்கித்
தேவியும் ஆயமும் சித்திரா பதியும்
மாதவர் நல்மொழி மறவாது உய்ம்மின்

இந்நகர் மருங்கின்யான் உறைவேன் ஆயின்
மன்னவன் மகற்குஇவள் வரும்கூற்று என்குவர்
அடைந்துஅதன் பின்னாள்
மாசுஇல் மணிபல் லவம்தொழுது ஏத்தி
வஞ்சியுள் புக்கு மாபத் தினிதனக்கு
எஞ்சா நல்அறம் யாங்கணும் செய்குவல்
எனக்குஇடர் உண்டுஎன்று இரங்கல் வேண்டா
மனக்குஇனி யீர்என்று அவரையும் வணங்கி,
வெந்துஉறு பொன்போல் வீழ்கதிர் மறைந்த
அந்தி மாலை ஆயிழை போகி

உலக அறவியும் முதியாள் குடிகையும்
இலகுஒளிக் கந்தமும் ஏத்தி வலம்கொண்டு
அந்தரம் ஆறாப் பறந்துசென்று ஆயிழை
இந்திரன் மருமான் இரும்பதிப் புறத்துஓர்
பூம்பொழில் அகவயின் இழிந்து பொறைஉயிர்த்து
ஆங்குவாழ் மாதவன் அடிஇணை வணங்கி,
இந்நகர்ப் பேர்யாது இந்நகர் ஆளும்
மன்னவன் யார்என மாதவன் கூறும்
நாக புரம்இது நல்நகர் ஆள்வோன்
பூமிசந் திரன்மகன் புண்ணிய ராசன்

ஈங்குஇவன் பிறந்த அந்நாள் தொட்டும்
ஓங்குஉயர் வானத்துப் பெயல்பிழைப்பு அறியாது

மண்ணும் மரனும் வளம்பல தரூஉம்
உள்நின்று உருக்கும் நோய்உயிர்க்கு இல்எனத்
தகைமலர்த் தாரோன் தன்திறம் கூறினன்
நகைமலர்ப் பூம்பொழில் அருந்தவன் தான்என்.

ஆபுத்திரன் நாடு அடைந்த காதை முற்றிற்று.

Chapter 24. Manimekai is released from the queen’s prison

Chitrāpathi, the mother of Mādhavi and grandmother of Manimekalai,
after hearing that the prince had been caught in Chitrāpathi’s plan,
went to queen’s palace to release Manimekalai.
Her heart shivered and, suffering,
she went to the queen, fell at her feet
and asked her to release Manimekalai from prison.

She said, “Many born as courtesans have had to suffer—
the eleven lovely-waisted women,
the five women born on the earth to dance for thousand-eyed Indra, 24-010
the renowned hundred and four who fought with the son of a sage,
the girl from my family who opposed Urvasi,
All these hundred and twenty women together
did not suffer as I have.
O great queen, the prince gave gold to many women
and he is not here anymore. 24-020
Mādhavi joined a Buddhist ashram and became a sage.
Dancing women should not live like her.
Manimekalai, her daughter, begs at every house
carrying a begging pot.
Women always cause trouble.

Listen to this story,. 24-030
Then Chitrāpathi told the queen the story
of Killivalavan and Peelivalai.

Chitrāpathi tells the queen the story of Nedumudikkilli, the father of Udayakumaran, and Peelivalai.

“One time in the spring,
the Chola king Nedumudikkilli, the father of Udayakumaran,
went to the beautiful seashore with rolling waves
where there is a flower garden filled with punnai trees.
He saw a girl where there was no one around.
The king thought, ‘I do not know who she is.
Where did she come from?’
He was fascinated by her.

She was as beautiful as a peacock,
with eyes like mangoes, ears like kuvalay flowers,
and a mouth like a lotus petal.
Her body spread fragrance like the flower arrows
of Kama from his sugarcane bow. 24-040
The king, conquerer of many enemies,
affectionately asked her what she wanted.
She and he stayed there for a whole month
but she did not say anything about herself.
One day he could not see her, lovely as a blooming vine.
The king, conquerer of many enemies,
went on his chariot slowly searching for her.

At that time he saw a Jain sage climbing a hill to bathe in a pond.
The king went before him, bowed to him and asked,
‘O sage, a girl as sweet to me as my life has disappeared.
She may be here.
Have you seen her? Please tell me.’
When the king bowed to him, the sage said,
‘I have not seen her, but I know of her, O king.
Listen. She is the daughter Peelivalai,
born to Valaivanan whose spear is victorious,
the king of the Nāga country,
and his wife Vāsa Mayilai.
The day their daughter was born,
an astrologer told the king and the queen
that Peelivalai would love a prince of the Sun dynasty,
and she would give birth to a boy.

The astrologer also said that only their son will come to them
and Peelivalai, beautiful as a blooming vine, would not come.
Do not worry. Hear this.
If you do not perform the Theevaga Shānthi,
the ocean will swallow the great city that you protect.
Even Manimekalai cannot prevent it
because Indra has cursed this city.
You have defeated many kings!
Understand that this is true.
Do not allow the ocean to swallow this wonderful city.
Do not forget the festival for Indra.’
The sage told this to the king
and went on his way.

From the time the great sage left this place,
there has always been trouble in this guarded city.
You are the queen of this land.
I am afraid that if Manimekalai gets into trouble,
the goddess Manimekalai, her guardian angel,
will come here to save her and take her away.
Manimekalai is a dancing girl and she was born to dance.
Give her to me and I will take her to my home." In this way, Chitrāpathi praised the queen
and asked her to give Manimekalai to her.

The queen Rajamādevi told Chitrāpathi,
"Sages have removed from their lives
drink, lying, passion, murder and theft.
Manimekalai, beautiful as a blooming vine,
followed the advice of those sages
and renounced family life.
She came to me and stays with me in this house.
Let her remain with me." After saying these things,
the queen kept Manimekalai with her. 24-080

Mādhavi, Sudhamathi and Aravanar go to bring Manimekalai from the queen's palace.

Mādhavi heard that Manimekalai was being kept by the queen.
Her heart was affected like a cloth on which dust has fallen.
She went to Sudhamathi and told her what she had heard,
trembling like a blossoming vine in the wind.

Mādhavi, Chitrāpathi and Sudhamathi go to see Aravanar

Mādhavi went near Aravanar and bowed to his feet.
He blessed all saying, “May you all be wise.”

Rājamādevi the queen decorated with bangles,
showed Aravanar a seat
and showed proper reverence for his divine feet.
She said, “I have not seen you for a long time.
My good karma has allowed me to see you.
May your venerable body live long!” 24-100

Aravanar said, “Devi, listen.
Even though I have led a life of penance,
I am like the setting sun.
This is the nature of the world—
people are born, become old, get sick and die.

Hear me. The results of karma are
ignorance, action, feeling, form and lack of form, sense organs, taste,
enjoyment, desire, attaching, life and birth.
If people understand these things, they will reach moksha.
If they do not understand them, they will plunge into hell. 24-110

Aravanar said,

“If you ask what it means to be naive [pedamai], 24-110
it is when someone does not understand things,

is confused and believes such things as ‘a rabbit has horns.’
There are many kinds of lives born in this world.
They are six types—people, gods, Brahmas, Naragars, animals and peys.
They are all born according to their good karma and bad karma
and experience happiness and sorrow
when the results of their karma come to them. 24-120

Would you know what bad karma is,
O you adorned with beautiful bangles?
Then hear. It is of ten kinds.
These include three things you do with your body—
murder, theft, and passion;
four things you do with your mouth—
lying, gossiping, saying cruel words, saying useless words;
and three things you do with your mind—
hatred, anger, and confusion.
Good people avoid these, but if people do these things they will be born
as animals, pey, naragar and will live with sorrow.

If you would know what good karma is,
it is the avoiding of the above ten acts,
having good character and performing charity.
Such people will be born again as gods, people and Brahmas
and enjoy the results of their good karma. 24-140

O queens, avoid all bad actions and do good karma.
O Manimekalai, you know your births.
When you know all the dharma, I will tell you all that you need to know.”

After instructing them, Aravanar got up to leave.
The young vine-like Manimekalai rose and bowed to his feet.
She told the queen, attendants and Chitrāpathi,
“Do not forget all the good things that Aravanar told us. 24-150
If I stay here all the people of this city
will scold me saying that I was born to be a misfortune for the prince.
I will go to the country of Punniyarājan,
and from there I will reach the faultless island of Manipallavam.
I will go to Vanji city, meet the goddess Kannagi, and do much good charity.
Do not worry thinking that I will be in trouble
You are dear to my heart.” 24-160

She went around the temple of Muthiyāl
filled with shining lights and fragrances.
Then the ornamented Manimekalai flew up into the sky,
went to the great city ruled by Indra’s nephew
and stopped at a blooming grove.
She rested, saw a sage, bowed to his feet and asked him,
“What is the name of this city? Who is the king of this country?”
The sage told her,
“This city is Nāgapuram and the king of this country
is Punniyarājan, the son of Bhumichandran.
Ever since that son was born to king Bhumichandran
the rains have not failed and the earth
and the plants have flourished and yielded good fruit,
and there is no sickness among the people.”
The sage in that blooming garden
told her the greatness of the king garlanded with flowers. 24-176
----

25. ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்த காதை

[மணிமேகலை ஆபுத்திரனை மணிபல்லவத்திடை

அழைத்துப் புத்தபீடிகைகாட்டிப் பிறப்பு உணர்த்தியது]

அரசன் உரிமையோடு அப்பொழில் புகுந்து
தரும சாவகன் தன்அடி வணங்கி
அறனும் மறனும் அநித்தமும் நித்தத்
திறனும் துக்கமும் செல்உயிர்ப் புக்கிலும்
சார்பில் தோற்றமும் சார்புஅறுத்து உய்தியும்
ஆரியன் அமைதியும் அமைஉறக் கேட்டுப்
பெண்ணிணை இல்லாப் பெருவனப்பு உற்றாள்
கண்இணை இயக்கமும் காமனோடு இயங்கா
அங்கையில் பாத்திரம் கொண்டுஅறம் கேட்கும்
இங்குஇணை இல்லாள் இவள்யார் என்ன,

காவலன் தொழுது கஞ்சுகன் உரைப்போன்
நாவலம் தீவில்இந் நங்கையை ஒப்பார்
யாவரும் இல்லை இவள்திறம் எல்லாம்
கிள்ளி வளவனொடு கெழுதகை வேண்டிக்
கள்அவிழ் தாரோய் கலத்தொடும் போகிக்
காவிரிப் படப்பை நல்நகர் புக்கேன்
மாதவன் அறவணன் இவள்பிறப்பு உணர்ந்துஆங்கு
ஓதினன் என்றுயான் அன்றே உரைத்தேன்
ஆங்குஅவள் இவள்அவ் அகல்நகர் நீங்கி
ஈங்கு வந்தனள் என்றலும் இளங்கொடி

நின்கைப் பாத்திரம் என்கைப் புகுந்தது
மன்பெருஞ் செல்வத்து மயங்கினை அறியாய்
அப்பிறப்பு அறிந்திலை ஆயினும் ஆவயிற்று
இப்பிறப்பு அறிந்திலை என்செய் தனையோ
மணிபல் லவம்வலம் கொண்டால் அல்லது
பிணிப்புஉறு பிறவியின் பெற்றியை அறியாய்
ஆங்கு வருவாய் அரசநீ என்றுஅப்
பூங்கமழ் தாரோன் முன்னர்ப் புகன்று
மைஅறு விசும்பின் மடக்கொடி எழுந்து,

வெய்யவன் குடபால் வீழா முன்னர்

வான்நின்று இழிந்து மறிதிரை உலாவும்
பூநாறு அடைகரை எங்கணும் போகி
மணிபல் லவம்வலம் கொண்டு மடக்கொடி
பிணிப்புஅறு மாதவன் பீடிகை காண்டலும்
தொழுதுவலம் கொள்ளஅத் தூமணிப் பீடிகைப்
பழுதுஇல் காட்சி தன்பிறப்பு உணர்த்தக் உரை
காயங் கரைஎனும் பேரியாற்று அடைகரை
மாயம்இல் மாதவன் தன்அடி பணிந்து
தருமம் கேட்டுத் தாள்தொழுது ஏத்திப்
பெருமகன் தன்னொடும் பெயர்வோர்க்கு எல்லாம்

விலங்கும் நரகரும் பேய்களும் ஆக்கும்
கலங்குஅஞர்த் தீவினை கடிமின் கடிந்தால்
தேவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆகுதிர்
ஆகலின் நல்வினை அயராது ஓம்புமின்
புலவன் முழுதும் பொய்இன்று உணர்ந்தோன்
உலகுஉயக் கோடற்கு ஒருவன் தோன்றும்
அந்நாள் அவன்அறம் கேட்டோர் அல்லது
இன்னாப் பிறவி இழுக்குநர் இல்லை
மாற்றுஅருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம்
போற்றுமின் அறம்எனச் சாற்றிக் காட்டி

நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை அறைந்தீர்
அவ்வுரை கேட்டுநும் அடிதொழுது ஏத்த
வெவ்வுரை எங்கட்கு விளம்பினிர் ஆதலின்
பெரியவன் தோன்றா முன்னர்இப் பீடிகை
கரியவன் இட்ட காரணம் தானும்
மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்துஉயிர் நீங்கிய
என்பிறப்பு உணர்த்தலும் என்என்று யான்தொழ
முற்ற உணர்ந்த முதல்வனை அல்லது
மற்றப் பீடிகை தன்மிசைப் பொறாஅது
பீடிகை பொறுத்த பின்னர் அல்லது

வானவன் வணங்கான் மற்றுஅவ் வானவன்
பெருமகற்கு அமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
தரும பீடிகை சாற்றுக என்றே
அருளினன் ஆதலின் ஆயிழை பிறவியும்
இருள்அறக் காட்டும் என்றுஎடுத்து உரைத்தது
அன்றே போன்றது அருந்தவர் வாய்மொழி
இன்றுஎனக்கு என்றே ஏத்தி வலம்கொண்டு
ஈங்குஇவள் இன்னணம் ஆக, இறைவனும்
ஆங்குஅப் பொழில்விட்டு அகநகர்புக்குத
தந்தை முனியாத் தாய்பசு வாக

வந்த பிறவியும், மாமுனி அருளால்
குடர்த்தொடர் மாலை சூழாது ஆங்குஓர்
அடர்ப்பொன் முட்டையுள் அடங்கிய வண்ணமும்,
மாமுனி அருளால் மக்களை இல்லோன்
பூமிசந் திரன்கொடு போந்த வண்ணமும்,
ஆய்தொடி அரிவை அமரசுந் தரிஎனும்
தாய்வாய்க் கேட்டுத் தாழ்துயர் எய்தி
இறந்த பிறவியின் யாய்செய் ததூஉம்
பிறந்த பிறவியின் பெற்றியும் நினைந்து
செருவேல் மன்னர் செவ்விபார்த்து உணங்க

அரைசுவீற் றிருந்து புரையோர்ப் பேணி
நாடகம் கண்டு பாடல் பான்மையில்
கேள்வி இன்னிசை கேட்டுத் தேவியர்
ஊடல் செவ்வி பார்த்துநீ டாது
பாடகத் தாமரைச் சீறடி பணிந்து
தேமரு கொங்கையில் குங்குமம் எழுதி
அங்கையில் துறுமலர் சுரிகுழல் சூட்டி
நறுமுகை அமிழ்துஉறூஉம் திருநகை அருந்தி
மதிமுகக் கருங்கண் செங்கடை கலக்கக்
கருப்பு வில்லி அருப்புக்கணை தூவத்

தருக்கிய காமக் கள்ளாட்டு இகழ்ந்து

தூஅறத் துறத்தல் நன்றுஎனச் சாற்றித்
தெளிந்த நாதன்என் செவிமுதல் இட்டவித்து
ஏதம் இன்றாய் இன்று விளைந்தது
மணிமே கலைதான் காரண மாகஎன்று
அணிமணி நீள்முடி அரசன் கூற,
மனம்வே றாயினன் மன்என மந்திரி
சனமித் திரன்அவன் தாள்தொழுது ஏத்தி,
எம்கோ வாழி என்சொல் கேள்மதி
நும்கோன் உன்னைப் பெறுவதன் முன்நாள்

பன்னீ ராண்டுஇப் பதிகெழு நல்நாடு
மன்உயிர் மடிய மழைவளம் கரந்துஈங்கு
ஈன்றாள் குழவிக்கு இரங்காள் ஆகித்
தான்தனி தின்னும் தகைமையது ஆயது உரை
காய்வெங் கோடையில் கார்தோன் றியதுஎன
நீதோன் றினையே நிரைத்தார் அண்ணல்
தோன்றிய பின்னர்த் தோன்றிய உயிர்கட்கு
வானம் பொய்யாது மண்வளம் பிழையாது
ஊன்உடை உயிர்கள் உறுபசி அறியா
நீஒழி காலை நின்நாடு எல்லாம்

தாய்ஒழி குழவி போலக் கூஉம்
துயர்நிலை உலகம் காத்தல் இன்றிநீ
உயர்நிலை உலகம் வேட்டனை ஆயின்
இறுதி உயிர்கள் எய்தவும் இறைவ
பெறுதி விரும்பினை ஆகுவை அன்றே
தன்உயிர்க்கு இரங்கான் பிறஉயிர் ஓம்பும்
மன்உயிர் முதல்வன் அறமும்ஈ தன்றால்
மதிமாறு ஓர்ந்தனை மன்னவ என்றே
முதுமொழி கூற, முதல்வன் கேட்டு
மணிபல் லவம்வலம் கொள்வதற்கு எழுந்த

தணியா வேட்கை தணித்தற்கு அரிதால்
அரசும் உரிமையும் அகநகர்ச் சுற்றமும்
ஒருமதி எல்லை காத்தல்நின் கடன்எனக்

கலம்செய் கம்மியர் வருகெனக் கூஉய்
இலங்குநீர்ப் புணர் எறிகரை எய்தி
வங்கம் ஏறினன் மணிபல் லவத்திடைத்
தங்காது அக்கலம் சென்றுசார்ந்து இறுத்தலும்
புரைதீர் காட்சிப் பூங்கொடி பொருந்தி
அரைசன் கலம்என்று அகமகிழ்வு எய்திக்
காவலன் தன்னொடும் கடல்திரை உலாவும்

தேமலர்ச் சோலைத் தீவகம் வலம்செய்து
பெருமகன் காணாய் பிறப்புஉணர் விக்கும்
தரும பீடிகை இதுஎனக் காட்ட,
வலங்கொண்டு ஏத்தினன் மன்னவன் மன்னவற்கு
உலந்த பிறவியை உயர்மணிப் பீடிகை
கையகத்து எடுத்துக் காண்போர் முகத்தை
மைஅறு மண்டிலம் போலக் காட்ட
என்பிறப்பு அறிந்தேன் என்இடர் தீர்ந்தேன்
தென்தமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய்
மாரி நடுநாள் வயிறுகாய் பசியால்

ஆர்இருள் அஞ்சாது அம்பலம் அணைந்துஆங்கு
இரந்துஊண் வாழ்க்கை என்பால் வந்தோர்க்கு
அருந்துஊண் காணாது அழுங்குவேன் கையின்
நாடுவறம் கூரினும்இவ் ஓடுவறம் கூராது
ஏடா அழியல் எழுந்துஇது கொள்கென
அமுத சுரபி அங்கையில் தந்துஎன்
பவம்அறு வித்த வானோர் பாவாய்!
உணர்வில் தோன்றி உரைப்பொருள் உணர்த்தும்
அணிதிகழ் அவிர்ஒளி மடந்தை நின்அடி
தேவர் ஆயினும் பிரமர் ஆயினும்

நாமாசு கழூஉம் நலம்கிளர் திருந்துஅடி
பிறந்த பிறவிகள் பேணுதல் அல்லது
மறந்து வாழேன் மடந்தைஎன்று ஏத்தி,
மன்னவன் மணிமே கலையுடன் எழுந்து
தென்மேற் காகச் சென்று திரைஉலாம்

கோமுகி என்னும் பொய்கையின் கரைஓர்
தூமலர்ப் புன்னைத் துறைநிழல் இருப்ப
ஆபுத் திரனோடு ஆயிழை இருந்தது
காவல் தெய்வதம் கண்டுஉவந்து எய்தி
அருந்துஉயிர் மருந்துமுன் அங்கையில் கொண்டு

பெருந்துயர் தீர்த்தஅப் பெரியோய் வந்தனை
அந்நாள் நின்னை அயர்த்துப் போயினர்
பின்நாள் வந்துநின் பெற்றிமை நோக்கி
நின்குறி இருந்து தம்உயிர் நீத்தோர்
ஒன்பது செட்டிகள் உடல்என்பு இவைகாண்
ஆங்குஅவர் இடஉண்டு அவருடன் வந்தோர்
ஏங்கிமெய் வைத்தோர் என்பும் இவைகாண்
ஊர்திரை தொகுத்த உயர்மணல் புதைப்ப
ஆய்மலர்ப் புன்னை அணிநிழல் கீழால்
அன்புஉடை ஆர்உயிர் அரசற்கு அருளிய

என்புஉடை யாக்கை இருந்தது காணாய்
நின்உயிர் கொன்றாய் நின்உயிர்க்கு இரங்கிப்
பின்நாள் வந்த பிறர்உயிர் கொற்றாய்
கொலைவன் அல்லையோ கொற்றவன் ஆயினை.
பலர்தொழு பாத்திரம் கையின் ஏந்திய
மடவரல் நல்லாய் நின்தன் மாநகர்
கடல்வயிறு புக்கது காரணம் கேளாய்:
நாக நல்நாடு ஆள்வோன் தன்மகள்
பீலிவளை என்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்
பனிப்பகை வானவன் வழியில் தோன்றிய

புனிற்றுஇளங் குழவியொடு பூங்கொடி பொருந்திஇத்
தீவகம் வலம்செய்து தேவர்கோன் இட்ட
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண்டு ஏத்துழி,
கம்பளச் செட்டி கலம்வந்து இறுப்ப
அங்குஅவன் பால்சென்று அவன்திறம் அறிந்து
கொற்றவன் மகன்இவன் கொள்கெனக் கொடுத்தலும்
பெற்ற உவகையன் பெருமகிழ்வு எய்திப்

பழுதுஇல் காட்சிப் பைந்தொடி புதல்வனைத்
தொழுதனன் வாங்கித் துறைபிறக்கு ஒழியக்
கலங்கொண்டு பெயர்ந்த அன்றே கார்இருள்

இலங்குநீர் அடைகரை அக்கலம் கெட்டது
கெடுகல மாக்கள் புதல்வனைக் கெடுத்தது
வடிவேல் கிள்ளி மன்னனுக்கு உரைப்ப,
மன்னவன் மகனுக்கு உற்றது பொறாஅன்
நல்மணி இழந்த நாகம் போன்று
கானலும் கடலும் கரையும் தேர்வுழி
வானவன் விழாக்கோள் மாநகர் ஒழிந்தது
மணிமே கலாதெய்வம் மற்றுஅது பொறாஅள்
அணிநகர் தன்னை அலைகடல் கொள்கென
இட்டனள் சாபம் பட்டது இதுவால்

கடவுள் மாநகர் கடல்கொளப் பெயர்ந்த
வடிவேல் தடக்கை வானவன் போல
விரிதிரை வந்து வியன்நகர் விழுங்க
ஒருதனி போயினன் உலக மன்னவன்.
அருந்தவன் தன்னுடன் ஆயிழை தாயரும்
வருந்தாது ஏகி வஞ்சியுள் புக்கனர்
பரப்புநீர்ப் பௌவம் பலர்தொழக் காப்போள்
உரைத்தன கேட்க உறுகுவை ஆயின்நின்
மன்உயிர் முதல்வனை மணிமே கலாதெய்வம்
முன்னாள் எடுத்ததும் அந்நாள் ஆங்குஅவன்

அறஅரசு ஆண்டதும் அறவணன் தன்பால்
மறுபிறப் பாட்டி வஞ்சியுள் கேட்பைஎன்று
அந்தரத் தீவகத்து அருந்தெய்வம் போயபின்,
மன்னவன் இரங்கி மணிமே கலையுடன்
துன்னிய தூமணல் அகழத் தோன்றி
ஊன்பிணி அவிழவும் உடல்என்பு ஒடுங்கித்
தான்பிணி அவிழாத் தகைமையது ஆகி
வெண்சுதை வேய்ந்துஅவன் இருக்கையின் இருந்த
பண்புகொள் யாக்கையின் படிவம் நோக்கி

மன்னவன் மயங்க, மணிமே கலைஎழுந்து

என்உற் றனையோ இலங்குஇதழ்த் தாரோய்
நின்நாடு அடைந்துயான் நின்னைஈங்கு அழைத்தது
மன்னா நின்தன் மறுபிறப்பு உணர்த்தி
அந்தரத் தீவினும் அகன்பெருந் தீவினும்
நின்பெயர் நிறுத்த நீள்நிலம் ஆளும்
அரசர் தாமே அருள்அறம் பூண்டால்
பொருளும் உண்டோ பிறபுரை தீர்த்தற்கு
அறம்எனப் படுவது யாதுஎனக் கேட்பின்
மறவாது இதுகேள் மன்உயிர்க்கு எல்லாம்
உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது

கண்டது இல்என, காவலன் உரைக்கும
என்நாட் டாயினும் பிறர்நாட் டாயினும்
நல்நுதல் உரைத்த நல்அறம் செய்கேன்
என்பிறப்பு உணர்த்தி என்னைநீ படைத்தனை
நின்திறம் நீங்கல் ஆற்றேன் யான்என,
புன்கண் கொள்ளல்நீ போந்ததற்கு இரங்கிநின்
மன்பெரு நாடு வாய்எடுத்து அழைக்கும்
வங்கத்து ஏகுதி வஞ்சியுள் செல்வன்என்று
அந்தரத்து எழுந்தனள் அணியிழை தான்என்.

ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்தகாதை முற்றிற்று.

Part 6. Punniyarājan and Manimekalai

Chapter 25. Punniyarājan goes to Manipallavam

The powerful king Punniyarājan entered the garden

and bowed to the feet of the sage Dharmasāvagan.

The sage told him about good deeds, bad deeds,

unstable things, stable things, and strength and sorrow in life.

He also told the king

how people are dependent on the bonds of this world
and can reach moksha only if they release themselves from those bonds.

The king saw Manimekalai and said to the sage,
“This girl is very beautiful.
Even Kāma will not be able to escape her loveliness,
yet she carries a begging pot and asks for alms.
Who is this matchless woman?” 25-010

Kanjugan, his guard bowed to the king and said,
“This female sage is matchless.
No one has her abilities.
O garlanded king from the dynasty of Killivalavan and as famous as he,
when I came on a boat and entered a garden on the banks of the Kaviri.
the sage Aravanar told me about her birth.
At that time, I told you about her.
This is that same girl.
She has left her city and come here.” 25-020.

Manimekalai sees Punniyarājan and speaks to him in his palace.

Manimekalai, as lovely as a young vine,
said to the king Punniyarājan adorned with garlands,
“When you were Āputhiran you put the pot in Gomuki pond.
You are not aware that the same pot came to me.
You do not know its value
and you do know of your previous birth
or that your mother in this birth was a cow.
I will be in Manipallavam waiting for you.

Unless you come to me in Manipallavam
and go around the Peedihai,
you will not know about your previous birth.
O king, come to me to that island.” 25-030

Manimekalai in Manipallavam

The faultless vine-like Manimekalai
went to Manipallavam and waited for the king to come.
She went along the banks of the river fragrant with flowers,
where waves roll and waterfalls descend from the sky.
Before the sun set,
she saw the Buddha Peedihai that takes away desire for the world.
She went around it, worshiped it and it told her previous births.

Manimekalai repeats to the Peedihai what the sage Aravanar told her
when she was on the banks of the Kāyankarai

She said, “When I was on the banks of the river Kāyankarai
and worshiped the sage Aravanar,
I bowed and praised him and he taught the dharma.
He told us all about the dharma.
He said ‘Do not do bad acts and if you do bad karma
you will be born as animals, Naragars and peys. 25-040
If you do not do any bad karma
you will be born as devas, people and Brahmas,
and therefore you should never do bad acts
but always do good.
There is one who will be born to save the world,

and only those who hear his dharma
will not be born and suffer in this world.
Do charitable deeds always before Yama comes for you.
When Yama comes,
you cannot change the results of your bad karma.’
He taught us about dharma, speaking for a long time.
We listened to the dharma that he taught us,
bowed to him and praised him. 25-050

I said, ‘I would like to know why the Peedihai is here
even before the highest Buddha will appear.
Will it tell the births of all?’

Aravanar replied, ‘Only Indra knows what the Peedihai will say.
It will not say anything unless the god Indra
tells it what to say about the births of people.
This Peedihai will also tell your births without fault.’” 25-060

Manimekalai went around the Peedihai
worshiped it and waited thinking
that it would tell her previous births. 25-070

The king Punniyarājan left the garden and went to his palace.
He knew that he was born to a cow in his present birth.
Bhumichandran, the childless king, had raised him as his son.
He was upset when he found out from his stepmother Amarasundari
that his mother Sāli had abandoned him
as a baby in his previous birth. 25-080

Punniyarājan no longer wanted to see plays or listen to music.
He was not interested in love or fighting with his queens.
He no longer bowed to the feet of women
with breasts adorned with kunkum
and with curly hair filled with flowers.
He no longer desired their lovely smiles
or the nectar of their mouths.
He was not interested in the lovely glances
of the dark eyes on their moonlike faces.
Though Kama was shooting his flower arrows at him,
the king wished to escape Kama's play of passion.
He understood that his mind was changing
and he wanted to know his previous births.
Manimekalai had told him to go to Manipallavam and worship the Peedihai
which would tell him his previous births.

Punniyarājan decides to go to Manipallavam to see Manimekalai

Janamithran, the king's minister, realized that the king's mind
had changed from what it was before.
He bowed to the king and said,
"May our king prosper!
Hear my words.
Before you were born, there was no rain in this country
and people and creatures died.
Mothers were not able to feed the children
they had given birth to and also eat themselves.
But when you were born,

it was as if rain poured in the hot summer.
O king adorned with long garlands,
after you were born the rains always poured,
the earth flourished without fail
and the people were never hungry.
If you go away, all the people of this country
will suffer like motherless children. 25-110.
If you wish to leave without protecting this country
to do tapas and attain moksha,
all the creatures here will die.
Surely you do not want them to suffer and die.
There is a saying that it is the dharma of a king
not to worry about his life but to protect all other lives.
This is the way you should think.” 25-120

The king told his minister,
“I cannot control my desire to go to Manipallavam.
I will be back in a month
and it is your duty to protect my country and people until I return.”

He called his carpenters and asked them to build a boat.
He sailed on the ocean rolling with shining waves
and his boat reached Manipallavam.

Punniyarājan and Manimekalai in Manipallavam

Manimekalai saw the boat and was pleased to see the king.
She took him around the island surrounded by the wavy ocean
with its flower gardens dripping with honey. 25-130

She showed him the Peedihai and said,
“O great one, this is the Dharma Peedihai
that tells people their previous births.”

The king of kings went around the Peedihai and praised it.
Just as a mirror shows a person’s face faultlessly
when they hold it in their hands and look into it,
the Peedihai showed the king his previous birth as Āputhiran.

The king thinks of his previous birth when the goddess Sindādevi
came to him and gave him the Amudhasurabhi

He worshiped the goddess Sindādevi and said, “Now I know about my previous births.
and my troubles are gone.
O goddess lovely as a statue,
you are the beautiful goddess of the Southern Tamil Madurai.
O goddess Sindādevi, in my previous birth
in the dark night when it was raining,
some people came and asked for food,
but I worried because I could not feed them in the middle of the night.

O Sindādevi, you came to me and said,
‘Go to the temple and feed the people.
Even if the country suffers from famine,
this pot will not become empty.
Get up, do not worry and receive this.’
Then you gave me the Amudhasurabhi
and removed all my sins so that I was able to feed hungry people.

You, O goddess, shine like a diamond
and your feet take away the faults of gods
and Brahmas and give them goodness.
I will not forget you in all my births.”

With Manimekalai adorned with jewels,
the king Punniyarājan went towards the southwest
and they stayed on the bank of Gomuki pond
in the shadow of a punnai tree blooming with pure flowers.

Deepathilahai, the guardian goddess of the island,
was pleased to see them and said to the king,
“Come, O great one.
You removed the hunger of people with your divine hands.
You gave food from this wonderful Amudhasurabhi.

Deepathilahai tells Punniyarājan the story of the nine Cheeti merchants and his former birth as Āputhiran

In your previous birth,
nine Cheeti merchants came with you on the ship
and abandoned you on this island,
but when they realized what a good person you were, they returned.
Discovering you had died here, they died also—
see, here are their bones.
Their bodies were buried under the sand, pushed by rolling waves,
under the shadow of this punnai tree blooming with flowers.
These are the bodies that were sacrificed for their beloved king.
Wanting to save your life, you killed others.

Aren’t you a murderer? Yet you are a king now.” 25-175

Deepathilahai tells Manimekalai the story of Peelivalai and Killivalavan.

Deepathilahai looked at Manimekalai and spoke to her.
“O good and beautiful one with the pot praised by all,
hear why the ocean swallowed your city.
Peelivalai, the most beautiful of women,
was the daughter of the king of the Nāga country.
Killivalavan met her in a forest and they loved each other.
One day Peelivalai left him and went away
and Killivalavan could not find her.
Then she gave birth to a boy.

One time as Peelivalai went around the island
and the Peedihai that Indra, the king of gods, had placed there,
she met a rug merchant whose boat had stopped there.
She showed the baby to the merchant and told him,
‘This baby is the son of a king. Please take him with you.’
When she gave him the baby he was happy
and bowed to Peelivalai, beautiful as a faultless vine.
The very day the merchant left with the baby, his ship sank. 25-190.
Some of the sailors who survived came to the king
and told him about his son.
The king, feeling like a snake that has lost its diamond,
searched the forests and the shore of the ocean for his baby.
He did not want to celebrate the festival of Indra, the king of the gods,
and decided not to have it.

The goddess Manimekalai, knowing about the king's son,
became angry and made a curse, saying,
'May the beautiful city of Pukār be destroyed by the wavy ocean.'
This is what happened to the city. 25-200
The divine city Pukār was swallowed by the ocean and the king,
who was like the god with the lovely spear in his hand,
alone without anyone, left the city. 25-204

Then your mothers adorned with ornaments
went with the sage Aravanar to Vanji city.
If you would know why the god of the ocean
who makes the world flourish destroyed Pukār,
ask the sage Aravanar in Vanji and he will tell you 25-210.
how it happened.

He will also tell you how the goddess Manimekalai
took Āputhiran, the savior of the people, to another country
and he became the king and ruled the place."
After saying this the divine goddess Deepathilahai
went to her place.

The king felt sad when he and Manimekalai dug up the earth
and the skeletons of Āputhiran and the Chettis appeared.

Manimekalai got up and said,
"O king wearing a garland shining with petals,
I came to your country and brought you here
to tell you of your previous births.
Is it right for rulers of the earth or the gods in the sky

to decide to leave their country and become sages?
If you would know what dharma is, listen carefully
without forgetting what I say.
There is nothing more important than food, clothes
and a place to stay for creatures in this world.
That is what dharma is.” 25-230

The king told Manimekalai.
“O you with a lovely forehead,
whether in my own country or another country
I will do good dharma.
You told me my previous births
and made me to understand who I am.
I will never forget you.”

Manimekalai told him,
“Do not worry. Your good country worries that you are not there
and calls you to come back. I am going to Vanji city.”
Manimekalai with beautiful ornaments flew in the sky. 25-239.

----

26. வஞ்சி மாநகர் புக்க காதை

[மணிமேகலை கண்ணகிக்கோட்டம் அடைந்து வஞ்சிமாநகர் புக்க பாட்டு]

அணியிழை அந்தரம் ஆறா எழுந்து
தணியாக் காதல் தாய்கண் ணகியையும்
கொடைகெழு தாதை கோவலன் தன்னையும்
கடவுள் எழுதிய படிமம் காணிய
வேட்கை துரப்பக் கோட்டம் புகுந்து
வணங்கி நின்று குணம்பல ஏத்தி
அற்புக்கடன் நில்லாது நல்தவம் படராது

கற்புக்கடன் பூண்டு நும்கடன் முடித்தது
அருளல் வேண்டும்என்று அழுதுமுன் நிற்ப
ஒருபெரும் பத்தினிக் கடவுள்ஆங்கு உரைப்போள்

எம்இறைக்கு உற்ற இடுக்கண் பொறாது
வெம்மையின் மதுரை வெவ்வழல் படுநாள்
மதுரா பதிஎனும் மாபெருந் தெய்வம்
இதுநீர் முன்செய் வினையின் பயனால்
காசுஇல் பூம்பொழில் கலிங்கநல் நாட்டுத்
தாய மன்னவர் வசுவும் குமரனும்
சிங்க புரமும் செழுநீர்க் கபிலையும்
அங்குஆள் கின்றோர் அடல்செரு உறுநாள
மூஇரு காவதம் முன்னுநர் இன்றி
யாவரும் வழங்கா இடத்தில் பொருள்வேட்டுப்

பல்கலன் கொண்டு பலர்அறி யாமல
எல்வளை யாளோடு அரிபுரம் எய்திப்
பண்டக் கலம்பகர் சங்கமன் தன்னைக்
கண்டனர் கூறத் தையல்நின் கணவன்
பார்த்திபன் றொழில்செயும் பரதன் என்னும்
தீத்தொழி லாளன் தெற்றெனப் பற்றி
ஒற்றன் இவன்என உரைத்து மன்னற்குக்
குற்றம்இ லோனைக் கொலைபுரிந் திட்டனன்
ஆங்குஅவன் மனைவி அழுதனள் அரற்றி
ஏங்கிமெய் பெயர்ப்போள் இறுவரை ஏறி

இட்ட சாபம் கட்டியது ஆகும்
உம்மை வினைவந்து உருத்தல்ஒழி யாதுஎனும்
மெய்ம்மைக் கிளவி விளம்பிய பின்னும்
சீற்றம் கொண்டு செழுநகர் சிதைத்தேன்
மேல்செய்நல் வினையின் விண்ணவர்ச் சென்றேம்
அவ்வினை இறுதியின் அடுசினப் பாவம்
எவ்வகை யானும் எய்துதல் ஒழியாது
உம்பர் இல்வழி இம்பரில் பல்பிறப்பு
யாங்கணும் இருவினை உய்த்துஉமைப் போல

நீங்குஅரும் பிறவிக் கடலிடை நீந்திப்

பிறந்தும் இறந்தும் உழல்வோம் பின்னர்
மறந்தும் மழைமறா மகதநல் நாட்டுக்கு
ஒருபெருந் திலகம்என்று உரவோர் உரைக்கும்
கரவுஅரும் பெருமைக் கபிலையம் பதியின்
அளப்புஅரும் பாரமிதை அளவின்று நிறைத்துத்
துளக்கம்இல் புத்த ஞாயிறு தோன்றிப்
போதி மூலம் பொருந்திவந் தருளித்
தீதுஅறு நால்வகை வாய்மையும் தெரிந்து
பன்னிரு சார்பின் பகுதித் தோற்றமும்
அந்நிலை எல்லாம் அழிவுறு வகையும்

இற்றுஎன இயம்பிக் குற்றவீடு எய்தி
எண்அரும் சக்கர வாளம் எங்கணும்
அண்ணல் அறக்கதிர் விரிக்கும் காலைப்
பைந்தொடி தந்தை யுடனே பகவன
இந்திர விகாரம் ஏழும்ஏத் துதலின்
துன்பக் கதியில் தோற்றரவு இன்றி
அன்புஉறு மனத்தோடு அவன்அறம் கேட்டுத்
துறவி உள்ளம் தோன்றித் தொடரும்
பிறவி நீத்த பெற்றியம் ஆகுவம்
அத்திற மாயினும் அநேக காலம்

எத்திறத் தார்க்கும் இருத்தியும் செய்குவம்.
நறைகமழ் கூந்தல் நங்கை நீயும்
முறைமையின் இந்த மூதூர் அகத்தே
அவ்வவர் சமயத்து அறிபொருள் கேட்டு
மெய்வகை இன்மை நினக்கே விளங்கிய
பின்னர்ப் பெரியோன் பிடகநெறி கடவாய்
இன்னதுஇவ்வி யல்புஎனத் தாய்எடுத்து உரைத்தலும்,
இளையள் வளையோள் என்றுஉனக்கு யாவரும்
விளைபொருள் உரையார் வேற்றுஉருக் கொள்கென
மைஅறு சிறப்பின் தெய்வதம் தந்த

மந்திரம் ஓதிஓர் மாதவன் வடிவாய்த்
தேவ குலமும் தெற்றியும் பள்ளியும்
பூமலர்ப் பொழிலும் பொய்கையும் மிடைந்து
நல்தவ முனிவரும் கற்றுஅடங் கினரும்
நல்நெறி காணிய தொல்நூல் புலவரும்
எங்கணும் விளங்கிய எயில்புற இருக்கையில்,
செங்குட் டுவன்எனும் செங்கோல் வேந்தன்
பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியில்
போர்த்தொழில் தானை குஞ்சியில் புனைய
நிலநாடு எல்லைதன் மலைநாடு என்னக்

கைம்மலைக் களிற்றுஇனம் தம்முள் மயங்கத்
தேரும் மாவும் செறிகழல் மறவரும்
கார்மயங்கு கடலின் கலிகொளக் கடைஇக்
கங்கையம் பேர்யாற்று அடைகரைத் தங்கி
வங்க நாவியின் அதன்வடக்கு இழிந்து
கனக விசயர் முதல்பல வேந்தர்
அனைவரை வென்றுஅவர் அம்பொன் முடிமிசைச்
சிமையம் ஓங்கிய இமைய மால்வரைத்
தெய்வக் கல்லும் தன்திரு முடிமிசைச்
செய்பொன் வாகையும் சேர்த்திய சேரன்

வில்திறல் வெய்யோன் தன்புகழ் விளங்கப்
பொன்கொடிப் பெயர்ப்படூஉம் பொன்நகர்ப் பொலிந்தனள்
திருந்துநல் ஏது முதிர்ந்துளது ஆதலின்
பொருந்துநால் வாய்மையும் புலப்படுத் தற்குஎன்.

வஞ்சி மாநகர் புக்க காதை முற்றிற்று.

Chapter 26. Manimekalai meets the goddess Kannagi. She enters Vanji city

The story of Kannagi

Manimekalai adorned with beautiful ornaments flew in the sky.

She wanted to see the statues of her beloved parents—

her generous father Kovalan and her mother Kannagi.
She entered the temple and saw their statues.
She worshiped the goddess Kannagi and praised her.
Crying, she said,
“You did not have a loving family life, you did not do tapas.
Tell me why you spent your life like that.”

Kannagi, the most chaste woman, tells Manimekalai her story

She bowed and the statue of Kannagi,
the goddess of chastity, spoke to her, saying,
“When your father and I were in Madurai
I could not endure the suffering he went through
and I burned Madurai.
At that time a goddess came to me
and told me that all that had happened
is because of my previous karma.
I will tell you the story of my previous life.

The Goddess Kannagi tells the story of Sangaman.

Two related kings, Vasu and Kumaran,
ruled Singapuram and fertile Kabilai,
and they fought with one another.
In my previous birth I was married to Sangaman.
During their fighting, Sangaman and I
took our ornaments and went to Singapuram to sell them.
The guards of the king saw Sangaman selling ornaments,
went to the palace and told an evil person named Bharathan,

that Sangaman is a thief.
Bharathan went to the king and told him that Sangaman is a spy,
and the king had Sangaman killed.
I, Sangaman’s wife,
cried and climbed high on a hill and uttered a curse.
The goddess Madhurāpuri came before me and said,
‘Do not curse the city.
That evil deed will bring you punishment.’
I did not listen to the goddess
but became angry and destroyed the city.
Now, your father and I are in heaven
because of our good karma,
but though we are here now
our bad karma will not leave us.
We will be born many times in the world,
and suffer like all others.”

The goddess Kannagi continued,
“In Kapilavastu in the country of Magadam,
a sun-like Buddha will appear beneath a bodhi tree.
It will tell the faultless four kinds of truth,
the appearance of twelve causes of misery
and how they will appear and disappear.
Chakravālam will appear
and spread the light of Dharma.

O you adorned with beautiful bracelets,
because we have worshiped at the seven temples of Indra,
I and your father will not be born in sorrowful births.

With loving hearts we will listen to the Buddha's dharma
and our hearts will follow the path of sages.
We will not be born in the world after that.
We will serve all people. 26-060

O you with fragrant hair,
you will hear all the religious beliefs of the philosophers in this city.
When you understand the truth,
you will follow the lord's path of Buddhist teaching.
This is what will happen to you.

The sages will not tell religious truths to you
because they will think you are young
and you are a woman wearing bangles.
You must take another form." 26-070
Kannagi her foster mother left Manimekalai and went away.

Manimekalai in Vanji city

Manimekalai recited the mantra
that the goddess Manimekalai had given her
and assumed the form of a male sage.
She passed by temples, porches, ashrams,
blooming groves and ponds.
She stayed in the area outside of Vanji city and the forts,
where sages doing tapas stay along with learned scholars,
and poets who know ancient books that guide people in good paths.

The victory of Cenkuttuvan, the Chera king, in the war

with the northern Kanaga Vijayars.

Cenkuttuvan, the just king of Vanji, was preparing to go to war.
His Chera soldiers wore blooming vanji flowers in their hair,
while his throng of mountain-like elephants
went among the people swinging their trunks.
It looked as if the Chera army covered all the hilly land. 26-080
As they moved, chariots, horses
and soldiers wearing heroic anklets
sounded like the ocean in the rainy season.

They stopped at the northern bank of the beautiful Ganges
and then crossed the river to reach the land of the kings Kanaga Vijayar.
They fought with them and other enemy kings, defeated them
and made them carry divine stones on their royal heads
to make a statue of the goddess Kannagi.
For his valor he received the golden vahai flower,
a symbol of victory, on his crown.

Manimekalai entered golden Vanji where gold banners waved
to celebrate the victory of the Chera king, the great archer. 26-094.

----

27. சமயக்கணக்கர்தம் திறம் கேட்ட காதை

[வஞ்சிமாநகர்ப்புறத்துச் சமயக்கணக்கர் தம் திறம்கேட்ட பாட்டு]

நவைஅறு நன்பொருள் உரைமி னோஎனச்
சமயக் கணக்கர் தம்திறம் சார்ந்து
வைதிக மார்க்கத்து அளவை வாதியை
எய்தினள் எய்திநின் கடைப்பிடி இயம்புஎன,
வேத வியாதனும் கிருத கோடியும்

ஏதம்இல் சைமினி எனும்இவ் ஆசிரியர்
பத்தும் எட்டும் ஆறும் பண்புஉறத்
தத்தம் வகையால் தாம்பகர்ந் திட்டனர்
காண்டல் கருதல் உவமம் ஆகமம்
ஆண்டைய அருத்தா பத்தியோடு இயல்பு

ஐதிகம் அபாவம் மீட்சி ஒழிவறிவு
எய்திஉண் டாம்நெறி என்றுஇவை தம்மால்
பொருளின் உண்மை புலம்கொளல் வேண்டும்
மருள்இல் காட்சி ஐவகை ஆகும்
கண்ணால் வண்ணமும் செவியால் ஓசையும்
நண்ணிய மூக்கால் நாற்றமும் நாவால்
சுவையும் மெய்யால் ஊறும்எனச் சொன்ன
இவைஇவை கண்டுகேட்டு உயிர்த்துஉண்டு உற்றுத்
துக்கமும் சுகமும் எனத்துயக்கு அறஅறிந்து
உயிரும் வாயிலும் மனமும்ஊறு இன்றிப்

பயில்ஒளி யொடுபொருள் இடம்பழுது இன்றிச்
சுட்டல் திரிதல் கவர்கோடல் தோன்றாது
கிட்டிய தேச நாமம் சாதி
குணம்கிரி யையின் அறிவது ஆகும்.
கருத்துஅள வாவது
குறிக்கொள் அனுமா னத்துஅனு மேயத்
தகைமை உணரும் தன்மையது ஆகும்.
மூவகை உற்றுஅது பொதுஎச்சம் முதல்ஆம்
பொதுஎனப் படுவது சாதன சாத்தியம்
இவைஅந் நுவயம் இன்றாய் இருந்தும்

கடம்திகழ் யானைக் கானவொலி கேட்டோன்
உடங்குஎழில் யானைஅங்கு உண்டுஎன உணர்தல்
எச்சம் என்பது வெள்ளஏ துவினால்
நிச்சயித்து அத்தலை மழைநிகழ்வு உரைத்தல்
முதல்என மொழிவது கருக்கொள் முகில்கண்டு
இதுமழை பெய்யும் எனஇயம் பிடுதல்
என்னும் ஏதுவின் ஒன்றுமுக் காலம்
தன்னில் ஒன்றில் சார்ந்துஉளது ஆகி

மாண்ட உயிர்முதல் மாசுஇன்று ஆகிக்
காண்டல் பொருளால் கண்டிலது உணர்தல்

உவமம் ஆவது ஒப்புமை அளவை
கவய மாஆப் போலும்எனக் கருதல்;
ஆகம அளவை அறிவன் நூலால்
போக புவனம் உண்டுஎனப் புலம்கொளல்;
அருத்தா பத்தி ஆய்க்குடி கங்கை
இருக்கும் என்றால் கரையில்என்று எண்ணல்
இயல்பு யானைமேல் இருந்தோன் தோட்டிக்கு
அயல்ஒன்று ஈயாது அதுவே கொடுத்தல் உரை
ஐதிகம் என்பது உலகுஉரை இம்மரத்து
எய்தியது ஓர்பேய் உண்டுஎனத் தெளிதல்

அபாவம் என்பது இன்மைஓர் பொருளைத்
தவாதுஅவ் விடத்துத் தானிலை என்றல்
மீட்சி என்பது இராமன்வென் றான்என
மாட்சிஇல் இராவணன் தோற்றமை மதித்தல்
உள்ளநெறி என்பது நாராசத் திரிவில்
கொள்ளத் தகுவது காந்தம்எனக் கூறல்
எட்டுஉள பிரமா ணாபா சங்கள்
சுட்டுணர் வொடுதிரி யக்கோடல் ஐயம்
தேராது தெளிதல் கண்டுண ராமை
எய்தும் இல்வழக்கு உணர்ந்ததை உணர்தல்

நினைப்புஎன நிகழ்வசுட்டு உணர்வெனப் படுவது
எனைப்பொருள் உண்மை மாத்திரை காண்டல்
திரியக் கோடல் ஒன்றைஒன்று என்றல்
விரிகதிர் இப்பியை வெள்ளிஎன்று உணர்தல்
ஐயம் என்பது ஒன்றை நிச்சயியா
மையல் தறியோ மகனோ என்றல்
தேராது தெளிதல் செண்டு வெளியில்
ஓராது தறியை மகன்என உணர்தல்
கண்டுண ராமை கடுமாப் புலிஒன்று
அண்டலை முதலிய கண்டும்அறி யாமை

இல்வழக்கு என்பது முயல்கோடு ஒப்பன
சொல்லின்மாத் திரத்தால் கருத்தில் தோன்றல்
உணர்ந்ததை உணர்தல் உறுபனிக் குத்தீப்
புணர்ந்திடல் மருந்துஎனப் புலம்கொள நினைத்தல்
நினைப்புஎனப் படுவது காரணம் நிகழாது
நினக்குஇவர் தாயும் தந்தையும் என்று
பிறர்சொலக் கருதல்இப் பெற்றிய அளவைகள்.
பாங்குறும் உலோகா யதமே பௌத்தம்
சாங்கியம் நையா யிகம்வை சேடிகம்
மீமாஞ் சகமாம் சமயஆ சிரியர்

தாம்பிரு கற்பதி சினனே கபிலன்
அக்க பாதன் கணாதன் சைமினி
மெய்ப்பிரத் தியஅனு மானம் சாத்தம்
உவமானம் அருத்தா பத்தி அபாவம்
இவையே இப்போது இயன்றுள அளவைகள்
என்றவன் தன்னைவிட்டு, இறைவன் ஈசன்என
நின்ற சைவ வாதிநேர் படுதலும்
பரசுநின் தெய்வம் எப்படித்து என்ன
இருசுட ரோடுஇய மானன்ஐம் பூதம்என்று
எட்டு வகையும் உயிரும்யாக் கையுமாய்க்

கட்டிநிற் போனும் கலைஉருவி னோனும்
படைத்துவிளை யாடும் பண்பி னோனும்
துடைத்துத் துயர்தீர் தோற்றத் தோனும்
தன்னில் வேறு தான்ஒன்று இலோனும்
அன்னோன் இறைவன் ஆகும்என்று உரைத்தனன்
பேர்உலகு எல்லாம் பிரம வாதிஓர்
தேவன் இட்ட முட்டை என்றனன்.
காதல் கொண்டு கடல்வணன் புராணம்
ஓதினன் நரணன் காப்புஎன்று உரைத்தனன்.
கற்பம் கைசந் தம்கால் எண்கண்

தெற்றென் நிருத்தம் செவிசிக் கைமூக்கு

உற்ற வியாகர ணமுகம் பெற்றுச்
சார்பின் தோன்றா ஆரண வேதக்கு
ஆதி அந்தம் இல்லைஅது நெறிஎனும்
வேதியன் உரையின் விதியும் கேட்டு
மெய்த்திறம் வழக்குஎன விளம்புகின்ற
எத்திறத் தினும்இசை யாதுஇவர் உரைஎன
ஆசீ வகநூல் அறிந்த புராணனைப்
பேசும்நின் இறையார் நூல்பொருள் யாதுஎன,
எல்லைஇல் பொருள்களில் எங்கும்எப் பொழுதும்

புல்லிக் கிடந்து புலப்படு கின்ற
வரம்புஇல் அறிவன் இறைநூல் பொருள்கள்ஐந்து
உரம்தரும் உயிரோடு ஒருநால் வகைஅணு
அவ்வணு உற்றும் கண்டும் உணர்ந்திடப்
பெய்வகை கூடிப் பிரிவதும் செய்யும்
நிலம்நீர் தீகாற்று எனநால் வகையின
மலைமரம் உடம்புஎனத் திரள்வதும் செய்யும்
வெவ்வேறு ஆகி விரிவதும் செய்யும்
அவ்வகை அறிவது உயிரெனப் படுமே.
வற்பம் ஆகி உறுநிலம் தாழ்ந்து

சொல்படு சீதத் தொடுசுவை உடைத்தாய்
இழின்என நிலம்சேர்ந்து ஆழ்வது நீர்தீத்
தெறுதலும் மேல்சேர் இயல்பும் உடைத்தாம்
காற்று விலங்கி அசைத்தல் கடன்இவை
வேற்றுஇயல்பு எய்தும் விபரீ தத்தால்
ஆதி இல்லாப் பரமா ணுக்கள்
தீதுஉற்று யாவதும் சிதைவது செய்யா
புதிதாய்ப் பிறந்துஒன்று ஒன்றில் புகுதா
முதுநீர் அணுநில அணுவாய்த் திரியா
ஒன்றிரண் டாகிப் பிளப்பதும் செய்யா

அன்றியும் அவல்போல் பரப்பதும் செய்யா
உலாவும் தாழும் உயர்வதும் செய்யும்
குலாமலை பிறவாக் கூடும் பலவும்

பின்னையும் பிரிந்துதம் தன்மைய ஆகும்
மன்னிய வயிரமாய்ச் செறிந்துவற் பமும்ஆம்
வேயாய்த் துளைபடும் பொருளா முளைக்கும்
தேயா மதிபோல் செழுநில வரைப்பாம்
நிறைந்தஇவ் அணுக்கள் பூதமாய் நிகழின்
குறைந்தும் ஒத்தும் கூடா வரிசையின்
ஒன்று முக்கால் அரைகா லாய்உறும்

துன்றும்மிக் கதனால் பெயர்சொலப் படுமே
இக்குணத்து அடைந்தால் அல்லது நிலனாய்ச்
சிக்கென் பதுவும் நீராய் இழிவதும்
தீயாய்ச் சுடுவதும் காற்றாய் வீசலும்
ஆய தொழிலை அடைந்திட மாட்டா
ஓர்அணுத் தெய்வக் கண்ணோர் உணர்குவர்
தேரார் பூதத் திரட்சியுள் ஏனோர்
மாலைப் போதில் ஒருமயிர் அறியார்
சாலத் திரள்மயிர் தோற்றுதல் சாலும்
கரும்ம் பிறப்பும் கருநீலப் பிறப்பும்

பசும்ம் பிறப்பும் செம்ம் பிறப்பும்
பொன்ன் பிறப்பும் வெண்ண் பிறப்பும்
எனறுஇவ் வாறு பிறப்பினும் மேவிப்
பண்புஉறு வரிசையிற் பால்பட்டுப் பிறந்தோர்
கழிவெண் பிறப்பில் கலந்துவீடு அணைகுவர்
அழியல் வேண்டார் அதுஉறற் பாலார்
இதுசெம் போக்கின் இயல்புஇது தப்பும்
அதுமண் டலம்என்று அறியல் வேண்டும்
பெறுதலும் இழத்தலும் இடையூறு உறுதலும்
உறும்இடத்து எய்தலும் துக்கசுகம் உறுதலும்

பெரிதவை நீங்கலும் பிறத்தலும் சாதலும்
கருவில் பட்ட பொழுதே கலக்கும்
இன்பமும் துன்பமும் இவையும்அணு எனத்தகும்
முன்உள ஊழே பின்னும்உறு விப்பது
மற்கலி நூலின் வகைஇது என்ன,

சொல்தடு மாற்றத் தொடர்ச்சியை விட்டு
நிகண்ட வாதியை நீஉரை நின்னால்
புகழும் தலைவன்யார் நூல்பொருள் யாவை
அப்பொருள் நிகழ்வும் கட்டும் வீடும்
மெய்ப்பட விளம்புஎன, விளம்பல் உறுவோன்

இந்திரர் தொழப்படும் இறைவன்எம் இறைவன்
தந்த நூல்பொருள் தன்மாத்தி காயமும்
அதன்மாத்தி காயமும் காலா காயமும்
தீதுஇல் சீவனும் பரமா ணுக்களும்
நல்வினை யும்தீ வினையும்அவ் வினையால்
செய்வுறு பந்தமும் வீடும்இத் திறத்த
ஆன்ற பொருள்தன் தன்மைய தாயும்
தோன்றுசார்வு ஒன்றின் தன்மைய தாயும்
அநித்தமும் நித்தமும் ஆகி நின்று
நுனித்த குணத்துஓர் கணத்தின் கண்ணே

தோற்றமும் நிலையும் கேடும் என்னும்
மாற்றுஅரு மூன்றும் ஆக்கலும் உரித்தாம் உரை
நிம்பம் முளைத்து நிகழ்தல் அநித்தியம்
நிம்பத்து அப்பொருள் அன்மை அநித்தியம்
பயற்றுத் தன்மை கெடாதுகும் மாயம்
இயற்றி அப்பயறு அழிதலும் ஏதுத்
தருமாத்தி காயம் தான்எங்கும் உளதாய்ப்
பொருள்களை நடத்தும் பொருந்த நித்தியமா
அப்படித் தாகிய தன்மாத்தி காயமும்
எப்பொருள் களையும் நிறுத்தல் இயற்றும்

காலம் கணிகம் எனும்குறு நிகழ்ச்சியும்
ஏலும் கற்பத் தின்நெடு நிகழ்ச்சியும்
ஆக்கும்ஆ காயம் எல்லாப் பொருட்கும்
பூக்கும்இடம் கொடுக்கும் புரிவிற்று ஆகும்
சீவன் உடம்போடு ஒத்துக் கூடித்
தாஇல்சுவை முதலிய புலன்களை நுகரும்
ஓர்அணு புற்கலம் புறவுரு வாகும்
சீர்சால் நல்வினை தீவினை அவைசெயும்

வருவழி இரண்டையும் மாற்றி முன்செய்
அருவினைப் பயன்அனு பவித்துஅறுத் திடுதல்

அதுவீடு ஆகும் என்றனன், அவன்பின்
இதுசாங் கியமதம் என்றுஎடுத்து உரைப்போன்
தனைஅறிவு அரிதாய்த் தான்முக் குணமாய்
மனநிகழ்வு இன்றி மாண்புஅமை பொதுவாய்
எல்லாப் பொருளும் தோன்றுதற்கு இடம்எனச்
சொல்லுதல் மூலப் பகுதிசித் தத்து
மான்என்று உரைத்த புத்தி வெளிப்பட்டு
அதன்கண்ஆ காயம் வெளிப்பட் டதன்கண்
வாயு வெளிப்பட்டு அதன்கண் அங்கி
யானது வெளிப்பட்டு அதன்கண் அப்பின்

தன்மை வெளிப்பட்டு அதில்மண் வெளிப்பட்டு
அவற்றின் கூட்டத் தின்மனம் வெளிப்பட்டு
ஆர்ப்புஉறு மனத்துஆங் கார விகாரமும்
ஆகா யத்தில் செவிஒலி விகாரமும்
வாயுவில் தொக்கும் ஊறுஎனும் விகாரமும்
அங்கியில் கண்ணும் ஒளியுமாம் விகாரமும்
தங்கிய அப்பில்வாய் சுவைஎனும் விகாரமும்
நிலக்கண் மூக்கு நாற்ற விகாரமும்
சொலப்பட்டு இவற்றின் தொக்கு விகாரமாய்
வாக்குப் பாணிபாத பாயுருஉபத் தம்என

ஆக்கிய இவைவெளிப் பட்டுஇங்கு அறைந்த
பூத விகாரத் தால்மலை மரம்முதல்
ஓதிய வெளிப்பட்டு உலகாய் நிகழ்ந்து
வந்த வழியே இவைசென்று அடங்கி
அந்தம்இல் பிரளய மாய்இறும் அளவும்
ஒன்றாய் எங்கும் பரந்துநித் தியம்ஆம்
அறிதற்கு எளிதாய் முக்குணம் அன்றிப்
பொறிஉணர் விக்கும் பொதுவும் அன்றிப்
எப்பொரு ளும்தோன் றுதற்குஇடம் அன்றி
அப்பொருள் எல்லாம் அறிந்திடற்கு உணர்வாய்

ஒன்றாய் எங்கும் பரந்துநித் தியமாய்
நின்றுஉள உணர்வாய் நிகழ்தரும் புருடன்
புலம்ஆர் பொருள்கள் இருபத் தைந்துஉள
நிலநீர் தீவளி ஆகா யம்மே
மெய்வாய் கண்மூக் குச்செவி தாமே
உறுசுவை ஒளிஊறு ஓசைநாற் றம்மே
வாக்குப் பாணி பாதபாயு ருபத்தம்
ஆக்கும் மனோபுத்தி ஆங்கார சித்தம்
உயிர்எனும் ஆன்மா ஒன்றொடும் ஆம்எனச்
செயிர்அறச் செப்பிய திறமும் கேட்டு,

வைசே டிகநின் வழக்குஉரை என்னப்
பொய்தீர் பொருளும் குணமும் கருமமும்
சாமா னியமும் விசேடமும் கூட்டமும்
ஆம்ஆறு கூறும் அதில்பொருள் என்பது
குணமும் தொழிலும் உடைத்தாய் எத்தொகைப்
பொருளுக்கும் ஏதுவாம் அப்பொருள் ஒன்பான்
ஞாலம்நீர் தீவளி ஆகா யம்திசை
காலம் ஆன்மா மனம்இவற் றுள்நிலம்
ஒலிஊறு நிறம்சுவை நாற்றமொடு ஐந்தும்
பயில்குணம் உடைத்து நின்ற நான்கும்

சுவைமுதல் ஒரோகுணம் அவைகுறைவு உடைய
ஓசை ஊறு நிறம்நாற் றம்சுவை
மாசுஇல் பெருமை சிறுமை வன்மை
மென்மை சீர்மை நொய்ம்மை வடிவம்
என்னும் நீர்மை பக்கம்முதல் அனேகம்
கண்ணிய பொருளின் குணங்கள் ஆகும்.
பொருளும் குணமும் கருமம் இயற்றற்கு
உரிய உண்மை தரும்முதல் போதுத்தான்
போதலும் நிற்றலும் பொதுக்குணம் ஆதலின்
சாதலும் நிகழ்தலும் அப்பொருள் தன்மை

ஒன்றுஅணு கூட்டம் குணமும் குணியும்என்று

ஒன்றிய வாதியும் உரைத்தனன், உடனே
பூத வாதியைப் புகல்நீ என்னத்
தாதகிப் பூவும் கட்டியும் இட்டு
மற்றும் கூட்ட மதுக்களி பிறந்துஆங்கு
உற்றிடும் பூதத்து உணர்வு தோன்றிடும்
அவ்வுணர்வு அவ்வப் பூதத்து அழிவுகளின்
வெவ்வேறு பிரியும் பறைஓ சையில்கெடும்
உயிரொடும் கூட்டிய உணர்வுடைப் பூதமும்
உயிர்இல் லாத உணர்வுஇல் பூதமும்

அவ்வப் பூத வழிஅவை பிறக்கும்
மெய்வகை இதுவே வேறுஉரை விகற்பமும்
உண்மைப் பொருளும் உலோகாயதன் உணர்வே
கண்கூடு அல்லது கருத்தளவு அழியும்
இம்மையும் இம்மைப் பயனும்இப் பிறப்பே
பொய்ம்மை மறுமைஉண் டாய்வினை துய்த்தல்
என்றலும் எல்லா மார்க்கமும் கேட்டு
நன்றுஅல ஆயினும் நான்மாறு உரைக்கிலேன்
பிறந்தமுற் பிறப்பை எய்தப் பெறுதலின்
அறிந்தோர் உண்டோ என்றுநக் கிடுதலும்

தெய்வ மயக்கினும் கனாஉறு திறத்தினும்
மையல் உறுவோர் மனம்வே றாம்வகை
ஐய அன்றி இல்லையென் றலும்நின்
தந்தைதா யரைஅனு மானத் தால்அலது
இந்த ஞாலத்து எவ்வகை அறிவாய்
மெய்உணர்வு இன்றிமெய்ப் பொருள்உணர்வு அரிய
ஐயம் அல்லதுஇது சொல்லப் பெறாய்என
உள்வரிக் கோலமோடு உன்னிய பொருள்உரைத்து
ஐவகைச் சமயமும் அறிந்தனள் ஆங்குஎன்.

சமயக்கணக்கர்தம் திறம் கேட்ட காதை முற்றிற்று.

Part 7. Manimekalai's tapas

Chapter 27. Manimekalai and the philosophers

Manimekalai took the form of a sage
and approached the Samaya Kanakkar's place.

She went to the Alavaivādi who followed the Vaidika tradition
and asked him,
"Tell me the philosophy you follow."

The Alavaivādi told her
We follow the three sages—Vedaviyasar, Kirudakoodi and faultless Saimini—
and the rishis who explained ten, eight and six in their various philosophies.

The ten pramānas of the Vaidika tradition are
seeing, thinking, simile, āgama, arthāpati,
iyalbu, aidiham, abhāvam, meetci and ozhivarivu.

The sensory perceptions are five.

We see colors through the eyes,
we hear sounds through the ears,
we smell through the nose,
we taste with the tongue,
we feel by touch.

We see, hear, breathe, eat and feel through these sensory organs.
We need to know the happiness and sorrows that these give.

One should be faultless in mind
and experience the feelings that these senses give.
One should know things through the light of the sun, the moon, and fire.
One should not confuse one for the other and doubt their validity.
One should know his place, name, kind, quality
and work and the excellence of these things.

Karuthu Alavai

One knows what something is purely through the mind
using inference and what is inferred.
These are three—podu, eccam, and cause. 27-030

1. Podu: One assumes what a thing is even though
there is nothing to see.
ex. A person hearing the sound of an elephant from a forest
knows that there is a beautiful elephant in the forest.

2. Eccham. If one sees a flood on a river, he knows
that there must have been rain somewhere on the river.

3. Mudal: When one does not see something
but sees something connected to it, he assumes it is true.
ex. If one sees dark clouds, he knows that there will be rain. 27-040

Simile alavai is comparing one thing to an other. 27-040
One describes a kāyama to someone who has not seen it,
and tells him ‘a kayama is like a cow.’

Āgama alavai is to know from the books of wise men
and accept that there is a happy world.

Aruthāpatti alavai is if someone says
there is cowherd village on [literally “in”] the Ganges
one thinks that there is a cowherd village
on the banks of the Ganges.

Iyalbu alavai is when one asks a mahout for a goad for a elephant
and the mahout gives the correct thing to him.

Aidiga alavai is something the world considers to be true.
If all the people of the world say that there is a pey in this tree.
one believes that there is really pey in that tree. 27-050

Abhāva alavai: when someone asks “it is in that place,”
it is not certain the thing is in that place.

Meetchi alavai is if one says, “Rama won the war,”
one understands that Ravana lost the war.

Sambava alavai is like knowing a magnet attracts iron.

The fallacies of Alavai are eight. 27-056

1. Suttunarvu is just to point out a thing
and not do or say anything more about it.

2. Thiruyakkodal is to think something is different than what it seems,

eg. When one sees a shining shell he thinks it is silver. 27-060

3. Aiyam is when one does not know what something is and is confused.
eg. one sees something and does not know if it is a stick or a man.

4. Therādu thelidal is when someone sees a stick and thinks it is a man.

5. Kandu unarāmai is like seeing a cruel tiger approaching, and being ignorant, not understanding that it is dangerous. 27-070

6. Il vazakku is when someone says, “a rabbit has horns,” one does not question that statement.

7. Unarndathai unardal is like thinking that being near fire is helpful when the weather is cold.

8. Ninaippu is like believing someone who says,
“these are your parents” without determining
whether they are really your parents.

The alavais in this ninaippu are
logāyadam, bhauta, sāṅkhya, naiyāyigam,
vaiśeṣika and mīmaṃsaka. 27-080
The authors of these are Brugarpathi, Sivan, Kapilan,
Akkabādan and Kanādan, and their philosophies are
jaimini, meyppirattiyam, anumānam, sātham, uvamānam, arthāpatti,
and abhāvam.
These are the alavai available now.
The four that are not used in the traditions are

iyalbu, aideeham, meetchi and ullaneri.

Saivavādi.

After listening to the Alavaivādi, ManimekaLai saw a Saivavādi. 27-090
The Saivavādi thinks that God is Shiva.
She asked him, “What kind of God is the one that you worship?”

Saivavādi

“Shiva has these characters.
His body is made of the following eight things—
the sun, moon, the soul, earth, water, fire, wind and sky.
He has the wisdom of many arts.
He creates everything and makes them function in the world.
He destroys the things he created
and removes the sorrow of birth of all creatures.
There are no other gods equal to or better than he.”

Brahmavādi

The Brahmavādi said,
“All these large worlds are an egg that Brahma has created.”

Vaishnavavādi

The Vaishnavavādi, the devotee of
the ocean-colored Vishnu who recites Vishnu’s purānas
said, “Narayanan is the protector of the world.” 27-100

Vedavādi

The Vedavādi told Manimekalai,
“The Veda Purushan’s hands are the six parts of the Veda (karpam)
the chandas (meters) are his legs.
numbers are his eyes, nirutham are his ears,
chikkai is his nose,
and grammar is his face.
The lord of the Vedas
does not have any birth or depend on anything.
He does not have beginning or end.
We follow what the Vedas tell us.”

Ājeevakavādi

Manimekalai did not agree with any of the philosophies that she heard,
and she approached the Ājeevakavādi and asked him,
“Who is the god that you worship?
What is the philosophy of your religious books?” 27-110
He said, “Our god has limitless knowledge
and he spreads everywhere in the world always
and he never leaves things.

Anu, their qualities and life

Our books describe five anu’s:
life and four other anu’s—earth, water, fire and wind.

An anu can see, feel, touch and hear.
Fire, water, wind and earth can form as a mountain, tree or body.
They can join together or be separated.
It is the uyir that knows
how the anu's join together and separate. 27-120

The qualities of anu's

The earth anu is strong and does not move.
The water anu is rain that falls from the sky.
It is cold and falls on the earth with the sound 'izhin'
then it goes into the deep earth.
The fire anu burns goes only upwards.
The wind anu moves over all places. 27-125

The highest anu's. Parama anukkal.

The parama anu's are four .
They have no origin and do not combine with anything.
They have no evil and will not destroy anything.
No anu is born new
and no anu can enter into another anu. 27-130

The oldest water anu does not change to an earth anu.
It does not split into two.
Anu's do not spread like small pieces.
They can wander, fall on the earth or rise above it.

The mountains that are made of the earth anu

can break into pieces, become sand
and also join together again.
They can become hard.
They can separate and become just like their original form.

The anu's that are trees become very strong.
The trees can be like bamboos that are hollow.
They can produce seed and grow again.
They can form a beautiful circle on the earth like the full moon. 27-137

These anu's become the elements and do not become more or less.
They are split into, one, three-fourths, half, and quarter of their sizes. 27-140
The earth anu is one, the water anu is three-fourths,
the fire anu is half and wind anu is a quarter.

When these anu's are elements [sky, wind, water, fire or earth]
they do not become more or less.

Each anu has its own quality:t
the earth anu is thick;
the water anu falls from the sky;
the fire anu burns like fire;
and the wind anu blows. 27-145
No anu takes any other quality.

Sages know each anu separately
but others do not know the anu's once they become an element.
Seeing a sunset is like all seeing hair in a bunch—
one cannot see separate hairs. 27-150

People wish to be born on the earth,
and have six kinds of births—
black, dark blue, green, red, gold and white.
Finally they reach moksha after their white birth.
Only people who do not want to be born again
and are born in their white birth reach moksha. 27-155
This path is called chembokku.
If something wrong happens on this path,
it is called the mandala path.

When a soul is an embryo:
it may have a good life,
it may experience trouble,
it may reach good places,
it may experience sorrow and joy.
In its life it may have things or not have things,
and it will be born again and die again. 27-160

Joy and sorrow are also anu's.
A soul experiences the results
of the karma of its previous births in its next births.
This is the teaching of the book called Markali
which was written by Markalikosalar."

Nikandavādi.

Manimekalai left him and went to the Nikandavādi
and asked him, "Tell me, who is the god you praise.

What are the philosophies of the books that you follow?
Tell me the meaning of the nikazvu, kattu and veedu.
Tell me truly.” 27-170

He said, “Our god is worshiped by Indra. 27-171
The philosophy our god gave
and preached in our books includes
tanmāthikāyam, adanmāttikāyam,
kālākāyam, the faultless soul, the highest anu’s,
the faultless jeevan, good karma, bad karma,
the results they give, and moksha.

Ākkal, appearance

All things in the world, have their own nature,
or they have the nature of something related to them,
including impermanence and permanence,
and they appear, stay and are destroyed. 27-180

Nithiyam and anithiyam—permanence and impermanence.

A margosa seed grows into a margosa plant and remains always as margosa.
If this plant changes its nature, it is impermanent. If the nature of the seed changes and becomes soft
the nature of old seed is destroyed and it grows into a a plant.

Darmāthikāyam.
Things exist everywhere and conduct all their actions according to their karma.

Adanmāttikāyam

These things have the same nature
and conduct the actions of lives according to their karma. 27-190

Kālam—time
Time may have a momentary nature or last a long time.

Āhāyam, ether or space.
The nature of space is to be expanded and give room for all the things that appear.

Jeevan, life

Life in a body experiences all actions—tasting, breathing, seeing, hearing and feeling.

Veedu, moksha

Moksha is called the purkalam, the highest anu.
The soul changes the joy and sorrow that good and bad karma give,
experiences the results of karma, destroys birth and reaches moksha. 27-200

Sānkhya

In sānkhya there are three qualities.
Their origin is not from the mind,
butthey only happen from perception.
This is mulam, the root.

The things created from the mulam are:
from thinking (cittam) buddhi appears,
from buddhi sky (ākāyam) appears,
from sky wind appears,
from wind fire appears,
from fire water appears,
and from water earth appears.
When these are joined together mind appears.

The vikāras

From a disturbed mind egoism appears.
From sky, sound for the ears appears.
From wind body sensation appears.
From fire light for the eyes appears.
From water taste for the mouth appears.
From earth smell for the nose appears.

From the body come speech, pādam, pāni, vāyu, and voiding.
From the evolution (vikāra) of the elements,
trees and mountains appear and become the world.
They go back to where they came from
and are destroyed at the time of pralaya.
Until then they are in the world permanently. 27-225.

The principle of purusha.

The purusha is easy to understand.
He/it does not have the three qualities.

It has no single quality that can be perceived by the senses.

Nothing can come out of it,

but it is able to understand all things. 27-230

It is unique,

it spreads everywhere,

it is permanent,

it fills everything

It is a feeling in the mind

and that is the nature of purusha.

The things that purush knows are twenty-five:

earth, water, fire, wind, sky,

body, mouth, eyes, nose, ears,

taste, light, feeling, sound, smell,

speech, hands, legs, the anu's, ubatham,

mind, knowledge, egoism, thinking, and self (ātma)." 27-240

Manimekalai went to the Vaiseshikan and asked him to tell his philosophy.

He said, "The vaiseshika principles are six:

faultless things, qualities, actions, common things,

unique (cirappu) things and combined things.

Faultless things have qualities and actions. 27-245.

Porul is the origin of all things. Porul has nine parts:

earth, water, fire, wind, sky, directions, time, ātma and mind.

Among these earth has five qualities: sound, touch, color, taste and smell.

The other four elements (except earth)

each has one quality less than the preceding element.

Gunam

The qualities of gunam are
sound, touch, color, smell, taste. faultlessness, greatness, smalljess,
strength, softness, fineness, thinness, form,
left and right sides, wealth, poverty, front and back. 27-255.

Podu, sāmāniyam, vishesham and kuttam

Porul and gunam act.
The mudal podu shows truth.
Since all things have the common quality of going away and remaining,
dying and living are qualities of porul. 27-260
This is also called sāmāniyam.
Visesham is one anu. It is the unique quality of a porul.
Time, place, sky, ātma and mind all belong to visesham.
Samavāyam (kuuttam) is guna (quality) and guni (someone/thing that has a quality)."

The Bhutavadi (or ulagavādi)

Manimekalai went to the bhutavadi and asked him
to describe his philosophy. 27-265.
The bhutavādi said,
"If someone mixes an athi flower and sugar together, he will get liquor.
Similarly, when elements combine they produce a sensation.
When the sensation disappears, the elements become separate.
When one beats a drum, music appears,
when he stops, the sound will become less and less and stop.

Just like that the elements will separate and go back to their origin.

There are elements that join with life to give feelings,
and there are parts of element that are added to give feelings.
There are some elements without lIfe that do not have feelings
and their parts do not have feelings. This is the true way. 27-270
In bhūtavādam each element is born with its own quality
and this is its true philosophy.
If someone says something different than this, his philosophy is called ulogāyudam.
According to ulogāyudam things are born and die in this world
and results of actions are experienced only in this birth.
There is no next birth.” 27-275.

Manimekalai laughs and opposes the bhudavādi

Manimekalai said, “I have heard various philosophies of many religions.
Whether they are good or bad, I will not say anything against them.”
Since she knew the events that occurred in her previous birth, she laughed. 27-280

The ulogavādi said, “There is no difference between thinking there are gods
and seeing things in a dream. Both are only a play of the mind.”

Manimekalai said, 27-285
“If someone say these people are your parents,
how do you know they are really your parents?
It is hard to know if something is true, unless you have the feeling it is true.
You say this is doubtful but you don’t explain why.”
In a form of a sage, Manimekalai learned these five philosophies. 27-289
----

28. கச்சி மாநகர் புக்க காதை

[மணிமேகலை தாயரோடு அறவணர் அடிகளையும் தேர்ந்து கச்சிமாநகர்க்கண்சென்ற பாட்டு]

ஆங்குத் தாயரோடு அறவணர்த் தேர்ந்து
வாங்குவில் தனை வானவன் வஞ்சியின்
வேற்று மன்னரும் உழிஞைவெம் படையும்
போல்புறம் சுற்றிய புறக்குடி கடந்து,
சுருங்கைத் தூம்பின் மனைவளர் தோகையர்
கருங்குழல் கழீஇய கலவை நீரும்
எந்திர வாவியில் இளைஞரும் மகளிரும்
தந்தமில் ஆடிய சாந்துகழி நீரும்
புவிகா வலன்தன் புண்ணிய நல்நாள்
சிவிறியும் கொம்பும் சிதறுவிரை நீரும்

மேலை மாதவர் பாதம் விளக்கும்
சீல உபாசகர் செங்கைநறு நீரும்
அறம்செய் மாக்கள் அகில்முதல் புகைத்து
நிறைந்த பந்தல் தசும்புவார் நீரும்
உறுப்புமுரண் உறுமல் கந்தஉத் தியினால்
செறித்துஅரைப் போர்தம் செழுமனை நீரும்
என்றுஇந் நீரே எங்கும் பாய்தலில்
கன்றிய கராமும் இடங்கரும் மீன்களும்
ஒன்றிய புலவுஒழி உடம்பின ஆகித்
தாமரை குவளை கழுநீர் ஆம்பல்

பூமிசை பரந்து பொறிவண்டு ஆர்ப்ப
இந்திர தனுஎன இலங்குஅகழ் உடுத்து,
வந்துஎறி பொறிகள் வகைமாண்பு உடைய
கடிமதில் ஓங்கிய இடைநிலை வரைப்பில்
பசுமிளை பரந்து பல்தொழில் நிறைந்த
வெள்ளிக் குன்றம் உள்கிழிந் தன்ன
நெடுநிலை தோறும் நிலாச்சுதை மலரும்
கொடிநிலை வாயில் குறுகினள் புக்கு,

கடைகாப்பு அமைந்த காவ லாளர்
மிடைகொண்டு இயங்கும் வியன்மலி மறுகும்,

பல்மீன் விலைஞர் வெள்உப்புப் பகருநர்
கள்நொடை யாட்டியர் காழியர் கூவியர்
மைந்நிண விலைஞர் பாசவர் வாசவர்
என்னுநர் மறுகும் இருங்கோ வேட்களும்
செம்பு செய்ஞ்ஞரும் கஞ்ச காரரும்
பைம்பொன் செய்ஞ்ஞரும் பொன்செய் கொல்லரும்
மரங்கொல் தச்சரும் மண்ணீட் டாளரும்
வரம்தர எழுதிய ஓவிய மாக்களும்
தோலின் துன்னரும் துன்ன வினைஞரும்
மாலைக் காரரும் காலக் கணிதரும்

நலம்தரும் பண்ணும் திறனும் வாய்ப்ப
நிலம்கலம் கண்டம் நிகழக் காட்டும்
பாணர் என்றுஇவர் பல்வகை மறுகும்
விலங்குஅரம் பொரூஉம் வெள்வளை போழ்நரோடு
இலங்குமணி வினைஞர் இரீஇய மறுகும்
வேத்தியல் பொதுவியல் என்றுஇவ் விரண்டின்
கூத்தியல் அறிந்த கூத்தியர் மறுகும்
பால்வே றாக எண்வகைப் பட்ட
கூலம் குவைஇய கூல மறுகும்
மாகதர் சூதர்வே தாளிகர் மறுகும்

போகம் புரக்கும் பொதுவர்பொலி மறுகும்
கண்நுழை கல்லா நுண்நூல் கைவினை
வண்ண அறுவையர் வளம்திகழ் மறுகும்
பொன்உரை காண்போர் நல்மனை மறுகும்
பல்மணி பகர்வோர் மன்னிய மறுகும்
மறையோர் அருந்தொழில் குறையா மறுகும்
அரைசியன் மறுகும் அமைச்சியன் மறுகும்
எனைப்பெருந் தொழில்செய் ஏனோர் மறுகும்
மன்றமும் பொதியிலும் சந்தியும் சதுக்கமும்
புதுக்கோள் யானையும் பொன்தார்ப் புரவியும்

கதிக்குஉற வடிப்போர் கவின்பெறு வீதியும்
சேண்ஓங்கு அருவி தாழ்ந்தசெய் குன்றமும்
வேணவா மிகுக்கும் விரைமரக் காவும்
விண்ணவர் தங்கள் விசும்புஇடம் மறந்து
நண்ணுதற்கு ஒத்த நல்நீர் இடங்களும்
சாலையும் கூடமும் தமனியப் பொதியிலும்
கோலம் குயின்ற கொள்கை இடங்களும்
கண்டுமகிழ்வு உற்றுக் கொண்ட வேடமோடு,
அந்தர சாரிகள் அமர்ந்துஇனிது உறையும்
இந்திர விகாரம் ஏனஎழில் பெற்று

நவைஅறு நாதன் நல்அறம் பகர்வோர்
உறையும் பள்ளிபுக்கு இறைவளை நல்லாள்
கோவலன் தாதை மாதவம் புரிந்தோன்
பாதம் பணிந்துதன் பாத்திர தானமும்
தானப் பயத்தால் சாவக மன்னவன்
ஊனம்ஒன்று இன்றி உலகுஆள் செல்வமும்
செல்வன் கொணர்ந்துஅத் தீவகப் பீடிகை
ஒல்காது காட்டப் பிறப்பினை உணர்ந்ததும்
உணர்ந்தோன் முன்னர் உயர்தெய்வம் தோன்றி
மனம்கவல் கெடுத்ததும் மாநகர் கடல்கொள

அறவண ரடிகளும் தாயரும் ஆங்குவிட்டு
இறவாது இப்பதிப் புகுந்தது கேட்டதும்
சாவக மன்னன் தன்நாடு எய்தத்
தீவகம் விட்டுஇத் திருநகர் புகுந்ததும்
புக்கபின் அந்தப் பொய்உரு வுடனே
தக்க சமயிகள் தம்திறம் கேட்டதும்
அவ்வவர் சமயத்து அறிபொருள் எல்லாம்
செவ்விது அன்மையிற் சிந்தைவை யாததும்
நாதன் நல்அறம் கேட்டலை விரும்பி
மாதவன் தேர்ந்து வந்த வண்ணமும்

சொல்லினள் ஆதலின், தூயோய் நின்னைஎன்

நல்வினைப் பயன்கொல் நான்கண் டதுஎனத்
தையல் கேள்நின் தாதையும் தாயும்
செய்ததீ வினையில் செழுநகர் கேடுஉறத்
துன்புஉற விளிந்தமை கேட்டுச் சுகதன்
அன்புகொள் அறத்திற்கு அருகனேன் ஆதலின்
மனைத்திற வாழ்க்கையை மாயம்என்று உணர்ந்து
தினைத்தனை ஆயினும் செல்வமும் யாக்கையும்
நிலையா என்றே நிலைபெற உணர்ந்தே
மலையா அறத்தின் மாதவம் புரிந்தேன்

புரிந்த யான்இப் பூங்கொடிப் பெயர்ப்படூஉம்
திருந்திய நல்நகர்ச் சேர்ந்தது கேளாய்:
குடக்கோச் சேரலன் குட்டுவர் பெருந்தகை
விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன் முன்நாள்
துப்புஅடு செவ்வாய்த் துடிஇடை யாரொடும்
இப்பொழில் புகுந்துஆங்கு இருந்த எல்லையுள்
இலங்கா தீவத்துச் சமன்ஒளி என்னும்
சிலம்பினை எய்தி வலம்கொண்டு மீளும்
தரும சாரணர் தங்கிய குணத்தோர்
கருமுகில் படலத்துக் ககனத்து இயங்குவோர்

அரைசற்கு ஏது அவ்வழி நிகழ்தலின்
புரையோர் தாமும்இப் பூம்பொழில் இழிந்து
கல்தலத்து இருந்துழிக் காவலன் விரும்பி
முன்தவம் உடைமையின் முனிகளை ஏத்திப்
பங்கயச் சேவடி விளக்கிப் பான்மையின்
அங்குஅவர்க்கு அறுசுவை நால்வகை அமிழ்தம்
பாத்திரத்து அளித்துப் பலபல சிறப்பொடு
வேத்தவை யாரொடும் ஏத்தினன் இறைஞ்சலில்
பிறப்பில் துன்பமும் பிறவா இன்பமும்
அறத்தகை முதல்வன் அருளிய வாய்மை

இன்ப ஆர்அமுது இறைவன் செவிமுதல்
துன்பம் நீங்கச் சொரியும் அந்நாள்,
நின்பெருந் தாதைக்கு ஒன்பது வழிமுறை

முன்னோன் கோவலன் மன்னவன் தனக்கு
நீங்காக் காதல் பாங்கன் ஆதலின்
தங்கா நல்அறம் தானும் கேட்டு
முன்னோர் முறைமையின் படைத்ததை அன்றித்
தன்னான் இயன்ற தனம்பல கோடி
எழுநாள் எல்லையுள் இரவலர்க்கு ஈத்துத்
தொழுதவம் புரிந்தோன் சுகதற்கு இயற்றிய

வான்ஓங்கு சிமையத்து வால்ஒளிச் சயித்தம்
ஈனோர்க்கு எல்லாம் இடர்கெட இயன்றது
கண்டுதொழுது ஏத்தும் காதலின் வந்துஇத்
தண்டாக் காட்சித் தவத்தோர் அருளிக்
காவிரிப் பட்டினம் கடல்கொளும் என்றஅத்
தூஉரை கேட்டுத் துணிந்துஇவண் இருந்தது
இன்னும் கேளாய் நல்நெறி மாதே!
தீவினை உருப்பச் சென்றநின் தாதையும்
தேவரில் தோன்றிமுன் செய்தவப் பயத்தால்
ஆங்குஅத் தீவினை இன்னும் துய்த்துப்

பூங்கொடி முன்னவன் போதியில் நல்அறம்
தாங்கிய தவத்தால் தான்தவம் தாங்கிக்
காதலி தன்னொடு கபிலையம் பதியில்
நாதன் நல்அறம் கேட்டுவீடு எய்தும்என்று
அற்புதக் கிளவி அறிந்தோர் கூறச்
சொல்பயன் உணர்ந்தேன் தோகை யானும்
அந்நாள் ஆங்குஅவன் அறநெறி கேட்குவன்
நின்னது தன்மைஅந் நெடுநிலைக் கந்தில்துன்னிய
துவதிகன் உரையில் துணிந்தனை அன்றோ
தவநெறி அறவணன் சாற்றக் கேட்டனன்

ஆங்குஅவன் தானும்நின் அறத்திற்கு ஏதுப்
பூங்கொடி கச்சி மாநகர் ஆதலின்
மற்றுஅம் மாநகர் மாதவன் பெயர்நாள்
பொன்தொடி தாயரும் அப்பதிப் படர்ந்தனர்
அன்னதை அன்றியும் அணியிழை கேளாய்:
பொன்எயில் காஞ்சி நாடுகவின் அழிந்து

மன்உயிர் மடிய மழைவளம் கரத்தலின்
அந்நகர் மாதவர்க்கு ஐயம் இடுவோர்
இன்மையின் இந்நகர் எய்தினர் காணாய்
ஆர்உயிர் மருந்தே! அந்நாட்டு அகவயின்

கார்எனத் தோன்றிக் காத்தல்நின் கடன்என
அருந்தவன் அருள, ஆயிழை வணங்கித்
திருந்திய பாத்திரம் செங்கையின் ஏந்திக்
கொடிமதில் மூதூர்க் குடக்கண்நின்று ஓங்கி
வடதிசை மருங்கின் வானத்து இயங்கி,
தேவர் கோமான் காவல் மாநகர்
மண்மிசைக் கிடந்தென வளம்தலை மயங்கிய
பொன்நகர் வறிதாப் புல்என்று ஆயது
கண்டுஉளம் கசிந்த ஒண்தொடி நங்கை
பொன்கொடி மூதூர்ப் புரிசை வலம்கொண்டு

நடுநகர் எல்லை நண்ணினள் இழிந்து
தொடுகழல் கிள்ளி துணைஇளங் கிள்ளி
செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
பைம்பூம் போதிப் பகவற்கு இயற்றிய
சேதியம் தொழுது, தென்மேற்காகத்
தாதுஅணி பூம்பொழில் தான்சென்று எய்தலும்,
வையம் காவலன் தன்பால் சென்று
கைதொழுது இறைஞ்சிக் கஞ்சுகன் உரைப்போன்
கோவலன் மடந்தை குணவதம் புரிந்தோள்
நாவலம் தீவில் தான்நனி மிக்கோள்

அங்கையின் ஏந்திய அமுத சுரபியொடு
தங்காது இப்பதித் தருமத வனத்தே
வந்து தோன்றினள் மாமழை போல்என,
மந்திரச் சுற்றமொடு மன்னனும் விரும்பிக்
கந்திற் பாவை கட்டுரை எல்லாம்
வாய்ஆ கின்றன வந்தித்து ஏத்தி
ஆய்வளை நல்லாள் தன்னுழைச் சென்று,

செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ
கொங்குஅவிழ் குழலார் கற்புக் குறைபட்டோ
நலத்தகை நல்லாய் நல்நாடு எல்லாம்

அலத்தல் காலை ஆகியது அறியேன்
மயங்குவேன் முன்னர்ஓர் மாதெய்வம் தோன்றி
உயங்காது ஒழிநின் உயர்தவத் தால்ஓர்
காரிகை தோன்றும் அவள்பெருங் கடிஞையின்
ஆர்உயிர் மருந்தால் அகல்நிலம் உய்யும்
ஆங்குஅவள் அருளால் அமரர்கோன் ஏவலில்
தாங்கா மாரியும் தான்நனி பொழியும்
அந்நாள் இந்த அகநகர் புகுந்த
பின்நாள் நிகழும் பேர்அறம் பலவால்
கார்வறம் கூரினும் நீர்வறம் கூராது

பாரக விதியில் பண்டையோர் இழைத்த
கோமுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சியொடு
மாமணி பல்லவம் வந்தது ஈங்குஎனப்
பொய்கையும் பொழிலும் புனைமின்என்று அறைந்ததுஅத்
தெய்வதம் போயபின் செய்துயாம் அமைத்தது
இவ்விடம் என்றே அவ்விடம் காட்ட, அத்
தீவகம் போன்ற காஅகம் பொருந்திக்
கண்டுஉளம் சிறந்த காரிகை நல்லாள்
பண்டைஎம் பிறப்பினைப் பான்மையில் காட்டிய
அங்குஅப் பீடிகை இதுஎன அறவோன்

பங்கயப் பீடிகை பான்மையின் வகுத்துத்
தீவ திலகையும் திருமணி மேகலா
மாபெருந் தெய்வமும் வந்தித்து ஏத்துதற்கு
ஒத்த கோயிலுள் அத்தகப் புனைந்து
விழவும் சிறப்பும் வேந்தன் இயற்ற
தொழுதகை மாதர் தொழுதனள் ஏத்தி,
பங்கயப் பீடிகை பசிப்பிணி மருந்துஎனும்
அங்கையின் ஏந்திய அமுத சுரபியை
வைத்துநின்று எல்லா உயிரும் வருகெனப்

பைத்தரவு அல்குல் பாவைதன் கிளவியின்

மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களில்
காணார் கேளார் கால்முடம் ஆனோர்
பேணா மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்
படிவ நோன்பியர் பசிநோய் உற்றோர்
மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்
பல்நூறு ஆயிரம் விலங்கின் தொகுதியும்
மன்உயிர் அடங்கலும் வந்துஒருங்கு ஈண்டி
அருந்தியோர்க்கு எல்லாம் ஆர்உயிர் மருந்தாய்ப்
பெருந்தவர் கைபெய் பிச்சையின் பயனும்
நீரும் நிலமும் காலமும் கருவியும்

சீர்பெற வித்திய வித்தின் விளைவும்
பெருகியது என்னப் பெருவளம் சுரப்ப
வசித்தொழில் உதவி வளம்தந் ததுஎனப்
பசிப்பிணி தீர்த்த பாவையை ஏத்திச்
செல்லுங் காலை, -தாயர் தம்முடன்
அல்லவை கடிந்த அறவண வடிகளும்
மல்லல் மூதூர் மன்உயிர் முதல்வி
நல்அறச் சாலை நண்ணினர் சேறலும்
சென்றுஅவர் தம்மைத் திருவடி வணங்கி
நன்றுஎன விரும்பி நல்அடி கழுவி

ஆசனத்து ஏற்றி அறுசுவை நால்வகைப்
போனகம் ஏந்திப் பொழுதினில் கொண்டபின்
பாசிலைத் திரையலும் பளிதமும் படைத்து
வாய்வ தாகஎன் மனப்பாட்டு அறம்என
மாயைவிட்டு இறைஞ்சினள் மணிமே கலைஎன்.

கச்சி மாநகர் புக்க காதை முற்றிற்று.

Chapter 28. Manimekalai goes to Kanji. The Story of Māsāthuvan

Manimekalai went with her mothers Mādhavi
and Sudhamathi to see Aravanar.

They went to Vanji
the city of the Chera king, chief of an army of archers.
They crossed the outer lands
of other kings with their strong army
and villages surrounded with uzhinai plants. .

Water flowing in the moats and ponds of Vanji

Women on the porches of the palaces
washed their black hair in fragrant water
that came to them in pipes.

Young men and women bathed in water perfumed with sandal paste
in the artificial pond and where water flowed.

People sprinkled fragrant water
with their fans and kombu on the king's auspicious day. 28-010

With flowing water,
women ornamented with mekalai anklets
washed the feet of sages who expounded on their philosophies.

People who wished to feed the poor
kindled fire that produced smoke so they could cook.

Water flowed pandal where they give food to the poor.

The water flowed from homes
where people ground fragrant powders that flowed with the water.

Alligators and crocodiles, weak and thin, floated in the moat.

Lotus, ambal, kazuneer and kuvalai flowers bloomed everywhere.
Dotted bees swarmed about, drinking and buzzing in the moat.

The city was surrounded with moats and many-colored walls
that were like a rainbow, the bow of Indra, the king of the gods. 28-020

On the porches of the houses, the bright light of the moon shone
and it looked like a silver mountain splitting in half.

Manimekalai entered the bannered gate of the city. 28-028

Manimekalai walks through the streets. The streets and places of Vanji

There were many streets where guards wandered,
and many streets where the following merchants sell things—
some sold fish, some sold white salt, some sold toddy.
some sold meat and some sold pan.

There were streets where potters lived
who made clay pots, copper pots and brass pots.
There were streets of gold smiths who made jewelry,
carpenters, sculptors, painters, cobblers,

tailors, garland makers, astrologers,
bards and singers of music with instruments.

There were streets for those who made things with shells and conches,
makers of pearl garland
and dancers for the king’s assembly and other people.

There were streets grain of different kinds was sold.

On various streets, different people lived—
royalty, those who announce the time by ringing bells,
dasis who provided enjoyment to men,
weavers with colorful clothes,
vannakkars checking the value of the gold,
merchants who sold precious diamonds,
Brahmins who performed sacrifices three times a day,
ministers of the king and royal. 28-060

The city was filled with mandrams, gardens,
small lanes and crossroads,
streets where mahouts trained new elephants,
trainers of horses decorated with golden garlands,
hillocks with beautiful waterfalls,
fragrant hills that made all feel desire,
flourishing ponds where gods came to stay
forgetting their beautiful world in the sky,
places where the poor were fed,
treasuries, temples of gold,
and places with beautiful paintings.

Manimekalai ornamented with beautiful bracelets,
entered the temple there where sages do good dharma
in the beautiful Indra vikāram. 28-070

Manimekalai tells her story to Māsāthuvān, her grandfather

.

She worshiped the feet of Kovalan's father,
Māsāthuvān, the sage of good tapas and told him the events of her life—
she had brought king Punniyarājan
to the Buddha Peedihai in Manipallavam,
the Buddha Peedihai had told the king his previous birth,
the goddess Deepathilahai had come to him 28-080
and removed the confusion in his mind,
Manimekalai's mothers Mādhavi and Sudhamati
had come to Vanji with Aravanar 28-080
when the famous Pukār was swallowed by the ocean,
the king of Jāvaka country Punniyarājan
had returned to his country from Manipallavam,
Manimekalai, disguised as a male sage,
had listened to philosophies of religious scholars,
she had ignored some of the words of the religious sages
because she did not agree with them
and she had searched for Aravanar Adigal
to learn the dharma of god Buddha.
She told all these events to her grandfather Māsāthuvān. 28-090

Māsāthuvān speaks to Manimekalai,

Māsāthuvān said, “O pure one, it is my good karma
that has allowed me to see you. Listen.
When I heard that your father and mother were in Madurai
and it was destroyed and they died,
I felt very sad and became a devotee of the Buddha.
I understood that family life is an illusion.
The small amount of wealth and small body one has are unstable.
I began to do tapas and follow the dharma
that cannot be destroyed. 28-100

I want to tell you how I reached Vanji city.
At that time there was a king named Kudakko Ceeralādan
who had imprinted emblem of the Cheras on the Himalayas.
One day when he was in a grove with some girls
with beautiful red lips and small drum-like waists,
some gods from the sky came to the beautiful grove.

At that time some dharmic Sāranar sages were returning from Sri Lanka
after they had gone to Samanoli mountain there to worship it.
They came and stayed in the grove,
and it was a time of good fortune for the king.

The king bowed to them,
washed their lotus feet with pure water,
gave them good food in good pots and praised them. 28-120
They told them the sorrows of birth,
the good fortune of not being reborn,
and the true happiness of life.
The king was happy to hear their words.

They said, ‘Your ancestor Kovalan, a dear friend of the king, 28-125
obeyed the advice of the Sāranars
and gave away crores of wealth to the poor
in seven days and did tapas.
We came here to worship the shining Chaitya temple
after we heard that Kāviripumpattinam
would be swallowed by the ocean
and decided to stay here.’” 28-135.

Māsāthuvān continued,
“I heard what the Sāranars said to the king
and I am also waiting like them.
Listen. You, beautiful as a flowering vine, will follow good paths of life.
Your father and mother will experience the results of their karma,
and then they will hear the dharma of the Buddha
and do tapas under a peepal tree.
In Kabilai city, they will listen to the good dharma of sages
and reach moksha.
O beautiful as a peacock,
I will also listen to their words of dharma.28-145
Thiruvadigan, the Kanthil Pāvai told your future to you,
and Aravanar also told me all that Thuvathihan had told you.
Aravanar, knowing that you will be in Kanchi, went and stayed there.
Your mothers Mādhavi and Sudhamati
also went with him and stayed there. 28-155

“O you ornamented with jewels,
there is no rain in the country of Kanchi

surrounded with golden forts
and its people are starving.
There is no one there
to feed the sages and people.
You have the Amudhasurabhi pot
the remedy that save people’s lives, in your hands.
It is your duty to go there like rain and protect them.” 28-160

The ornamented Manimekalai,
hearing what that her grandfather said, bowed to him.
She took the divine pot in her lovely hands
and went to ancient Kanchi city surrounded with bannered walls.
She saw that the golden Kanchi city
which had been flourishing before like Amarāvathi,
the guarded city of Indra the king of gods,
was now suffering from famine.
Manimekalai, wearing shining bracelets,
went around the forts of the city
and reached the center of the city. 28-170

She saw a temple built by Ilangilli
the younger brother of the ankleted Killi
where there was Bodhi tree with flourishing green leaves
that was like a green emerald.
She went to the southwest into a flourishing grove
whose flowers dripped with honey. 28-175

At that time, a guard came to the king Ilangilli,
bowed to him and said,

“Manimekalai, the daughter of Kōvalan
has performed great tapas.
There is no one equal to her in this world.
She has come to this city and is staying in the Dharma Vanam,
as auspicious as a strong rain.
She carries in her beautiful hands
the Amudhasurabhi pot that can take away the hunger of all.”

The king understood that all the things
that the Kanthil Pāvai had said are true. 28-0185.
He praised the Kanthil Pāvai and went to see Manimekalai
with his ministers.

The king said to Manimekalai,
“I was worried and did not know
why famine is destroying this city.
Is it because I did not rule the country with justice?
Or I have not done good tapas?
Are the women here, wearing honey-dripping flowers,
unfaithful to their husbands?
You are a good person.
Why is the country like this? I do not understand. 28-190
As I pondered the condition of the country,
a great goddess appeared in front of me
and said, ‘O king, because of your excellent tapas
a woman will come here.
She will be holding a begging pot in her hand
that will feed everyone
and take away the famine in this country.

Because of her grace,
the king of the gods Indra will order
Varuna to pour rain and the land will flourish.
After she comes here, many good things will happen,
and even when there is no rain, water will be plentiful,
making this place like Manipallavam island filled with ponds of plentiful water
or like Gomuki pond that was made by our ancestors.
There will be ponds and blooming groves in this place.'
The goddess said this to me and went away.
I made this place as the goddess asked me to do."
The king took Manimekalai to the place that he had made.
Manimekalai was happy to see the place
and worshiped the goddess and the Peedihai.

He made a beautiful temple for Deepathilahai
and the goddess Manimekalai and worshiped them.
He also made a Peedihai in the form of a lotus and said to Manimekalai,
"This is the Peedihai that told my previous births."
He celebrated a festival and other ceremonies
for the goddesses and the Peedihai.

Manimekalai took the Amudhasurabhi,
the remedy for hunger, in her hands
and called all the people who speak the 18 languages.
She called the deaf, the blind, the lame,
orphans, the dumb, the sick,
those who did tapas, the hungry and the poor.
She also called the animals and birds.

All the people and the creatures crowded together
and praised Manimekalai, saying,
“She will take away this sickness of hunger!”
The Amudhasurabhi gave food
like land planted at the right time that flourishes.
It gave food to all like rain that nourishes the earth.

At that time, her mothers Mādhavi and Sudhamati
came with Aravanar who only does dharma
and reached the hall of dharma.
Manimekalai was happy to see them, bowed and washed their feet.
She asked them to sit and gave them tasty food.
After they ate, she gave them pan.
She said, “May the dharma that is in my mind
be without the illusions of the world and become true.”

----

29. தவத்திறம் பூண்டு தருமம் கேட்ட காதை

[மணிமேகலை, காஞ்சிமாநகர்க்கண் சென்ற பின்னர் அறவண அடிகளும் தாயரும் செல்ல அவரைக்கண்டு இறைஞ்சித் தருமம்கேட்ட பாட்டு]

இறைஞ்சிய இளங்கொடி தன்னை வாழ்த்தி
அறம்திகழ் நாவின் அறவணன் உரைப்போன்:
வென்வேல் கிள்ளிக்கு நாகநாடு ஆள்வோன்
தன்மகள் பீலி வளைதான் பயந்த
புனிற்றுஇளங் குழவியைத் தீவகம் பொருந்தித
தனிக்கலக் கம்பளச் செட்டிகைத் தரலும்
வணங்கிக் கொண்டுஅவன் வங்கம் ஏற்றிக்
கொணர்ந்திடும் அந்நாள் கூர்இருள் யாமத்து
அடைகரைக்கு அணித்தா அம்பி கெடுதலும
மரக்கலம் கெடுத்தோன் மைந்தனைக் காணாது

அரைசற்கு உணர்த்தலும் அவன்அயர் வுற்று
விரைவனன் தேடி விழாக்கோள் மறப்பத்
தன்விழாத் தவிர்தலின் வானவர் தலைவன்
நின்உயிர்த் தந்தை நெடுங்குலத்து உதித்த
மன்உயிர் முதல்வன் மகர வேலையுள்
முன்னிய வங்கம் முங்கிக் கேடுறப்
பொன்னின் ஊசி பசுங்கம் பளத்துத்
துன்னியது என்னத் தொடுகடல் உழந்துழி
எழுநாள் எல்லை இடுக்கண்வந்து எய்தா
வழுவாச் சீலம் வாய்மையில் கொண்ட

பான்மையில் தனாது பாண்டு கம்பளம்
தான்நடுக்கு உற்ற தன்மை நோக்கி
ஆதி முதல்வன் போதி மூலத்து
நாதன் ஆவோன் நளிநீர்ப் பரப்பின்
எவ்வம்உற் றான்தனது எவ்வம் தீர்எனப்
பவ்வத்து எடுத்துப் பாரமிதை முற்றவும்
அறஅரசு ஆளவும் அறவாழி உருட்டவும்
பிறவிதோறு உதவும் பெற்றியள் என்றே
சாரணர் அறிந்தோர் காரணம் கூற
அந்த உதவிக்கு ஆங்குஅவள் பெயரைத்

தந்தைஇட் டனன்நினைத் தையல்நின் துறவியும்
அன்றே கனவின் நனவுஎன அறைந்த
என்பவட்கு ஒப்ப அவன்இடு சாபத்து
நகர்கடல் கொள்ளநின் தாயரும் யானும்
பகரும்நின் பொருட்டால் இப்பதிப் படர்ந்தனம்
என்றலும் அறவணன் தாள்இணை இறைஞ்சிப்
பொன்திகழ் புத்த பீடிகை போற்றும்
தீவ திலகையும் இத்திறம் செப்பினள்
ஆதலின் அன்ன அணிநகர் மருங்கே

வேற்றுஉருக் கொண்டு வெவ்வேறு உரைக்கும்
நூல்துறைச் சமய நுண்பொருள் கேட்டே
அவ்வுரு என்ன ஐவகைச் சமயமும்
செவ்விது அன்மையின் சிந்தையின் வைத்திலேன்

அடிகள் மெய்ப்பொருள் அருளுக என்ன,
நொடிகுவென் நங்காய் நுண்ணிதின் கேள்நீ:
ஆதி சினேந்திரன் அளவை இரண்டே
ஏதம்இல் பிரத்தியம் கருத்துஅளவு என்னச்
சுட்டுணர் வைப்பிரத் தியக்கம் எனச்சொலி
விட்டனர் நாம சாதிகுணக் கிரியைகள்

மற்றவை அனுமா னத்தும்அடை யும்எனக
காரிய காரண சாமா னியக்கருத்து
ஓரின் பிழைக்கையும் உண்டுபிழை யாதது
கனலில் புகைபோல் காரியக் கருத்தே
ஏனை அளவைகள் எல்லாம் கருத்தினில்
ஆன முறைமையின் அனுமான மாம்பிற
பக்கம் ஏதுத் திட்டாந்தம் உபநயம்
நிகமனம் என்ன ஐந்துஉள அவற்றில்
பக்கம் இம்மலை நெருப்புஉடைத்து என்றல்
புகைஉடைத் தாதலால் எனல்பொருந்து ஏது

வகைஅமை அடுக்களை போல்திட் டாந்தம
உபநயம் மலையும் புகைஉடைத்து என்றல்
நிகமனம் புகைஉடைத் தேநெருப்பு உடைத்துஎனல்
நெருப்புடைத் தல்லாது யாதொன்று அதுபுகைப
பொருத்தம் இன்று புனல்போல் என்றல்
மேய விபக்கத்து மீட்சி மொழியாய்
வைதன் மியதிட் டாந்தம் ஆகும்
தூய காரிய ஏதுச் சுபாவம்
ஆயின் சத்தம் அநித்தம் என்றல
பக்கம் பண்ணப் படுத லால்எனல்

பக்க தன்ம வசனம் ஆகும்
யாதொன்று யாதொன்று பண்ணப் படுவது
அநித்தம் கடம்போல் என்றல் சபக்கத்
தொடர்ச்சி யாதொன்று அநித்தம்அல் லாதது
பண்ணப் படாதது ஆகாசம் போல்எனல
விபக்கத் தொடர்ச்சி மீட்சிமொழி என்க

அநன்னு வயத்தில் பிரமாணம் ஆவது
இவ்வெள் ளிடைக்கண் குடம்இலை என்றல்
செவ்விய பக்கம் தோன்றாமை யில்எனல்
பக்க தன்ம வசனம் ஆகும்

இன்மையின் கண்டிலம் முயல்கோடு என்றல
அந்நெறிச் சபக்கம் யாதொன்று உண்டுஅது
தோற்றரவு அடுக்கும் கைந்நெல்லி போல்எனல்
ஏற்ற விபக்கத்து உரைஎனல் ஆகும்
இவ்வகை ஏதுப் பொருள்சா திப்பன
என்னைகா ரியம்புகை சாதித்தது என்னின்
புகைஉள இடத்து நெருப்புஉண்டு என்னும்
அன்னுவயத் தாலும், நெருப்புஇலா இடத்துப்
புகையில்லை என்னும் வெதிரேகத் தாலும்
புகைஇ நெருப்பைச் சாதித்தது என்னின்

நேரிய புகையில் நிகழ்ந்துஉண் டான
ஊர்த்தச் சாமம் கௌடிலச் சாமம்
வாய்த்த நெருப்பின்வரு காரியம் ஆதலின்
மேல்நோக் கிக்கறுத்து இருப்பபகைத்து இருப்ப
தாமே நெருப்பைச் சாதிக்க வேண்டும்
அன்னு வயம்சா திக்கின் முன்னும்
கழுதை யையும் கணிகை யையும்
தம்மில் ஒருகா லத்துஓர் இடத்தே
அன்னு வயம்கண் டான்பிற் காலத்துக்
கழுதையைக் கண்ட இடத்தே கணிகையை

அனுமிக்க வேண்டும் அதுகூ டாநெருப்பு
இலாஇடத் துப்புகை இலைஎன நேர்அத்
திருத்தகு வெதிரேகம் சாதிக்கும் என்னின
நாய்வால் இல்லாக் கழுதையின் பிடரின்
நரிவாலும் இலையாகக் காணப் பட்ட
அதனையே கொண்டு பிறிதுஓர் இடத்து
நரிவாலி னால்நாய் வாலைஅனு மித்தல
அரிதாம் அதனால் அதுவும்ஆ காது.

ஒட்டிய உபநயம் நிகமனம் இரண்டும்
திட்டாந் தத்தி லேசென்று அடங்கும்

பக்கம் ஏதுத் திட்டாந் தங்கள்
ஒக்க நல்லவும் தீயவும் உளஅதில
வெளிப்பட் டுள்ள தன்மி யினையும்
வெளிப்பட் டுளசாத் தியதன் மத்திறம்
பிறிதின் வேறாம் வேறுபாட் டினையும்
தன்கண் சார்த்திய நயம்தருதல் உடையது
நன்குஎன் பக்கம்என நாட்டுக அதுதான்
சத்தம் அநித்தம் நித்தம்என்று ஒன்றைப்
பற்றி நாட்டப் படுவது அதில்தன்மி
சத்தம் சாத்திய தன்ம மாவது

நித்தா நித்தம் நிகழும்நல் ஏது
மூன்றாய்த் தோன்றும் ஒழிந்த பக்கத்து
ஊன்றி நிற்றலும் சபக்கத்துஉண் டாதலும்
விபக்கத்து இன்றியே விடுதலும் சபக்கம்
சாதிக் கின்பொருள் தன்னால் பக்கத்து
ஓதிய பொதுவகை ஒன்றி இருத்தல
சத்த அநித்தம் சாத்தியம் ஆயின
ஒத்த அநித்தம் கடாதி போல்எனல
விபக்கம் விளம்பில் யாதொன்று யாதொன்று
அநித்தம்அல் லாதது பண்ணப் படாதது

ஆஅ காசம் போல்என்று ஆகும்.
பண்ணப் படுதலும் செயலிடைத் தோன்றலும்
நண்ணிய பக்கம் சபக்கத் திலுமாய்
விபக்கத்து இன்றி அநித்தத் தினுக்கு
மிகத்தரும் ஏதுவாய் விளங்கிற்று என்க.
ஏதம்இல் திட்டாந் தம்இரு வகைய
சாதன் மியம்வை தன்மி யம்எனச்
சாதன் மியம்எனப் படுவது தானே
அநித்தம் கடாதி அன்னுவயத்து என்கை
வைதன் மியதிட் டாந்தம் சாத்தியம்

எய்தா இடத்தில் ஏதுவும் இன்மை
இத்திறம் நல்ல சாதனத்து ஒத்தன
தீய பக்கமும் தீய ஏதுவும்
தீய எடுத்துக் காட்டும் ஆவன
பக்கப் போலியும் ஏதுப் போலியும
திட்டாந்தப் போலியும் ஆஅம் இவற்றுள்
பக்கப் போலி ஒன்பது வகைப்படும்
பிரத்தி யக்க விருத்தம் அனுமான
விருத்தம் சுவசன விருத்தம் உலோக
விருத்தம் ஆகம விருத்தம் அப்பிர

சித்த விசேடணம் அப்பிர சித்த
விசேடியம் அப்பிர சித்த உபயம்
அப்பிர சித்த சம்பந் தம்என
எண்ணிய இவற்றுள், பிரத்தியக்க விருத்தம்
கண்ணிய காட்சி மாறுகொளல் ஆகும்
சத்தம் செவிக்குப் புலன்அன்று என்றல
மற்றுஅனு மான விருத்தம் ஆவது
கருத்தள வையைமா றாகக் கூறல்
அநித்தியக் கடத்தை நித்தியம் என்றல்
சுவசன விருத்தம்தன் சொல்மாறி இயம்பல்

என்தாய் மலடி என்றே இயம்பல்
உலக விருத்தம் உலகின்மாறு ஆம்
இலகுமதி சந்திரன் அல்ல என்றல்,
ஆகம விருத்தம்தன் நூல்மாறு அறைதல்
அநித்த வாதியாய் உள்ளவை சேடிகன
அநித்தி யத்தைநித் தியம்என நுவறல
அப்பிர சித்த விசேடணம் ஆவது
தத்தம் எதிரிக்குச் சாத்தியம் தெரியாமை
பௌத்தன் மாறாய் நின்றசாங் கியனைக்
குறித்துச் சத்தம் விநாசி என்றால்

அவன்அவி நாச வாதி ஆதலின்

சாத்திய விநாசம்அப் பிரசித்தம் ஆகும்.
அப்பிர சித்த விசேடியம் ஆவது
எதிரிக்குத் தன்மி பிரசித்தம் இன்றி
இருத்தல் சாங்கியன் மாறாய் நின்ற
பௌத்தனைக் குறித்துஆன் மாச்சை தனியவான்
என்றால் அவன்அ நான்ம வாதி
ஆதலில் தன்மி அப்பிர சித்தம்
அப்பிர சித்த உபயம் ஆவது
மாறுஆ னோற்குத் தன்மி சாத்தியம்

ஏறாது அப்பிர சித்தமாய் இருத்தல்
பகர்வை சேடிகன் பௌத்தனைக் குறித்துச்
சுகம்முத லியதொகைப் பொருட்குக் காரணம்
ஆன்மா என்றால் சுகமும்ஆன் மாவும்
தாம்இசை யாமையில் அப்பிரசித் தோபயம்
அப்பிர சித்த சம்பந்தம் ஆவது
எதிரிக்கு இசைந்த பொருள்சா தித்தல
மாறாம் பௌத்தற்குச் சத்த அநித்தம்
கூறில் அவன்ன் கொள்கைஅஃது ஆகலில்
வேறுசா திக்க வேண்டா தாகும்.

ஏதுப் போலி ஓதின்மூன்று ஆகும்
அசித்தம் அநைகாந் திகம்விருத் தம்என
உபயா சித்தம் அன்னியதரா சித்தம்
சித்தா சித்தம் ஆசிரயா சித்தம்
எனநான்கு அசித்தம் உபயா சித்தம்
சாதன ஏது இருவர்க்கும் இன்றிச்
சத்தம் அநித்தம் கண்புலத்து என்றல
அன்னியதரா சித்தம் மாறாய் நின்றாற்கு
உன்னிய ஏது அன்றாய் ஒழிதல
சத்தம் செயல்உறல் அநித்தம் என்னின

சித்த வெளிப்பாடு அல்லது செயல்உறல
உய்த்த சாங்கியனுக்கு அசித்தம் ஆகும்
சித்தா சித்தம் ஆவது
ஏதுச் சங்கய மாய்ச்சா தித்தல

ஆவி பனிஎன ஐயுறா நின்றே
தூய புகைநெருப்பு உண்டுஎனத் துணிதல்
ஆசிரயா சித்தம் மாறா னவனுக்கு
ஏற்ற தன்மி இன்மை காட்டுதல்
ஆகாசம், சத்த குணத்தால் பொருளாம் என்னின்
ஆகா சம்பொருள் அல்லஎன் பாற்குத்

தன்மி அசித்தம் அநைகாந் திகமும்
சாதா ரணம்அசா தாரணம் சபக்கைக
தேச விருத்தி விபக்க வியாபி
விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க
வியாபி உபயைக தேச விருத்தி
விருத்த வியபி சாரிஎன்று ஆறு
சாதாரணம் சபக்க விபக்கத் துக்கும்
ஏதுப் பொதுவாய் இருத்தல் சத்தம்
அநித்தம் அறியப் படுதலின் என்றால்
அறியப் படுதல்நித் தாநித்தம் இரண்டுக்கும்

செறியும் கடம்போல் அநித்தத்து அறிவோ
ஆகா சம்போல நித்தத்து அறிவோ
என்னல் அசாதா ரணமா வதுதான்
உன்னிய பக்கத்து உண்டாம் ஏதுச்
சபக்க விபக்கம் தம்மில்இன் றாதல்
சத்தம் நித்தம் கேட்கப் படுதலின்
என்னில் கேட்கப் படல்எனும் ஏதுப்
பக்கத் துள்ள தாயி அல்லது
சபக்க விபக்கத்து மீட்சித்து ஆதலின்
சங்கயம் எய்தி அநேகாந் திகமாம்

சபக்கைக தேச விருத்தி விபக்க
வியாபி யாவது ஏதுச் சபக்கத்து
ஓரிடத்து எய்தி விபக்கத்து எங்கும்
உண்டாதல் ஆகும் சத்தம் செயலிடைத்
தோன்றா தாகும் அநித்தம் ஆகலின்
என்றால் அநித்தம் என்ற ஏதுச்

செயலிடைத் தோன்றா மைக்குச் சபக்கம்
மின்னினும் ஆகா சத்தினும் மின்னின்
நிகழ்ந்துஆ காசத்தில் காணாது ஆகலின்
அநித்தம் கடாதியின் ஒத்தலில் கடம்போல்

அழிந்து செயலில் தோன்றுமோ மின்போல்
அழிந்து செயலில் தோன்றா தோஎனல்
விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க
வியாபி யாவது ஏது விபக்கத்து
ஓரிடத்து உற்றுச் சபக்கத்துஒத்து இயறல்
சத்தம் செயலிடைத் தோன்றும் அநித்தம்ஆ தலின்எனின்
அநித்த ஏதுச் செயலிடைத் தோன்றற்கு
விபக்க ஆகா யத்தினும் மின்னினும்
மின்னின் நிகழ்ந்துஆ காசத்துக் காணாது
சபக்கக் கடாதிகள் தம்மில்

எங்குமாய் ஏகாந்தம் அல்ல மின்போல்
அநித்தமாய்ச் செயலிடைத் தோன்றாதோ கடம்போல்
அநித்தமாய்ச் செயலிடைத் தோன்று மோஎனல்
உபயைக தேச விருத்தி ஏதுச்
சபக்கத் தினும்விபக் கத்தினும் ஆகி
ஓர்தே சத்து வர்த்தித்தல் சத்தம்
நித்தம் அமூர்த்தம் ஆதலின் என்னின்
அமூர்த்த ஏது நித்தத் தினுக்குச்
சபக்கஆ காச பரமா ணுக்களின்
ஆகா சத்து நிகழ்ந்து மூர்த்தமாம்

பரமா ணுவின்நிக ழாமை யானும்
விபக்க மான கடசுகா திகளில்
சுகத்து நிகழ்ந்து கடத்துஒழிந் தமையினும்
ஏகதே சத்து நிகழ்வதுஏ காந்தம்அன்று
அமூர்த்தம் ஆகாசம் போல நித்தமோ
அமூர்த்த சுகம்போல் அநித்த மோஎனல்
விருத்த வியபிசாரி திருந்தா ஏதுவாய்
விருத்த ஏதுவிற் கும்இடம் கொடுத்தல்
சத்தம் அநித்தம் செயல்இடைத் தோன்றலின்

ஒத்த தெனினச் செயலிடைத் தோன்றற்குச்

சபக்கமாய் உள்ள கடாதி நிற்கச்
சத்தம் நித்தம் கேட்கப் படுதலில்
சத்தத் துவம்போல் எனச்சாற் றிடுதல்
இரண்டினும் சங்கயமாய் ஏகாந்தம் அல்ல
விருத்தம் தன்னைத் திருத்தக விளம்பில்
தன்மச் சொரூப விபரீத சாதனம்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனம்
தன்மிச் சொரூப விபரீத சாதனம்
தன்மி விசேட விபரீத சாதனம்
என்ன நான்கு வகையது ஆகும்அத்

தன்மச் சொரூப விபரீத சாதனம்
சொன்ன ஏதுவில் சாத்திய தன்மத்து
உருவம் கெடுதல் சத்தம் நித்தம்
பண்ணப் படுதலின் என்றால் பண்ணப்
படுவது அநித்தமா தலில்பண்ணப் பட்ட
ஏதுச் சாத்திய தன்மநித் தத்தைவிட்டு
அநித்தம் சாதித்த லான்விப ரீதம்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனம்
சொன்ன ஏதுச் சாத்திய தன்மம்
தன்னிடை விசேடம் கெடச்சா தித்தல்

கண்முதல் ஓர்க்கும் இந்திரி யங்கள்
எண்ணில் பரார்த்தம் தொக்குநிற் றலினால்
சயனா சனங்கள் போல என்றால்
தொக்கு நிற்றலின் என்கின்ற ஏதுச்
சயனா சனத்தின் பரார்த்தம்போல் கண்முதல்
இந்தியங் களையும் பரார்த்தத்தில் சாதித்துச்
சயனா சனவா னைப்போல் ஆகிக்
கண்முதல் இந்தியத் துக்கும் பரனாய்ச்
சாதிக் கிறநிர அவயவமாய் உள்ள
ஆன்மா வைச்சா வயவ மாகச்

சாதித் துச்சாத் தியதன் மத்தின்
விசேடம் கெடுத்த லின்விப ரீதம்
தன்மிச் சொரூப விபரீத சாதனம்
தன்மி உடைய சொருபமாத் திரத்தினை
ஏதுத் தானே விபரீதப் படுத்தல்
பாவம் திரவியம் கன்மம் அன்று
குணமும் அன்றுஎத் திரவியம் ஆம்எக்
குணகன் மத்துஉண் மையின்வே றாதலால்
சாமா னியவிசே டம்போல் என்றால்
பொருளும் குணமும் கருமமும் ஒன்றாய்

நின்றவற் றின்இடை உண்மைவே றாதலால் என்று
காட்டப் பட்ட ஏது மூன்றினுடை
உண்மை வேறு படுத்தும் பொதுவாம்
உண்மை சாத்தியத்து இல்லா மையினும்
திட்டாந் தத்தில் சாமானியம் விசேடம்
போக்கிப் பிறிதுஒன்று இல்லாமை யானும்
பாவம் என்று பகர்ந்ததன் மியினை
அபாவம் ஆக்குத லான்விப ரீதம்
தன்மி விசேட விபரீத சாதனம்
தன்மி விசேட அபாவம் சாதித்தல்

முன்னம் காட்டப் பட்ட ஏதுவே
பாவமா கின்றது கருத்தா வுடைய
கிரியையும் குணமும்ஆம் அதனை விபரீதம்
ஆக்கியது ஆதலால் தன்மி விசேடம்
கெடுத்தது, தீய எடுத்துக்காட்டு ஆவன
தாமே திட்டாந்த ஆபா சங்கள்
திட்டாந் தம்இரு வகைப்படும் என்றுமுன்
கூறப் பட்டன இங்கண் அவற்றுள்
சாதன் மியதிட் டாந்தஆ பாசம்
ஓதில் ஐந்து வகைஉள தாகும்

சாதன தன்ம விகலமும் சாத்திய
தன்ம விகலமும் உபய தன்ம

விகலமும் அநன்னு வயவிப ரீதான்
னுவயம் என்ன, வைதன் மியதிட்
டாந்த ஆபா சமும்ஜ வகைய
சாத்தி யாவி யாவி ருத்தி
சாத னாவி யாவி ருத்தி
உபயாவி யாவி ருத்திஅவ் வெதிரேகம்
விபரீத வெதிரேகம் என்ன, இவற்றுள்
சாதன தன்ம விகலம் ஆவது

திட்டாந் தத்தில் சாதனம் குறைவது
சத்தம் நித்தம் அமூர்த்தம் ஆதலான்
யாதொன்று யாதொன்று அமூர்த்தம்அது நித்தம்
ஆதலால் காண்புற்றது பரமாணு வில்எனில்
திட்டாந்த தப்பர மாணு
நித்தத் தோடு அமூர்த்தம் ஆதலால்
சாத்திய தன்ம நித்தத்துவம் நிரம்பிச்
சாதன தன்மஅமூர்த் தத்துவம் குறையும்
சாத்திய தன்மம் விகலம் ஆவது
காட்டப் பட்ட திட்டாந் தத்தில்

சாத்திய தன்மம் குறைவு படுதல்
சத்தம் நித்தம் அமூர்த்தம் ஆதலால்
யாதொன்று யாதொன்று அமூர்த்தம்அது நித்தம்
புத்தி போஒல் என்றால்
திட்டாந்த மாகக் காட்டப் பட்ட
புத்தி அமூர்த்தம் ஆகி நின்றே
அநித்தம் ஆதலால் சாதன அமூர்த்தத்துவம்
நிரம்பிச் சாத்தியம் நித்தத்துவம் குறையும்
உபய தன்ம விகலம் ஆவது
காட்டப் பட்ட திட்டாந் தத்திலே

சாத்திய சாதனம் இரண்டும் குறைதல்
அன்றியும் அதுதான் சன்னும் அசன்னும்
என்றுஇரு வகையாம் இவற்றுள்சன் னாஉள
உபய தன்ம விகலம் ஆவது

உள்ள பொருள்கள் சாத்திய சாதனம்
கொள்ளும் இரண்டும் குறையக் காட்டுதல்
சத்தம் நித்தம் அமூர்த்தம் ஆதலான்
யாதொன்று யாதொன்று அமூர்த்தம்அது நித்தம்
கடம்போல் எனில்திட் டாந்த மாகக்
காட்டப் பட்டகடம் தான்உண் டாகிச்

சாத்திய மாயுள நித்தம் துவமும்
சாதன மாயுள அமூர்த்தத்து வமும்குறையும்
அசன்னா உள்ள உபயதன்ம விகலம்
இல்லாப் பொருள்கண் சாத்திய சாதனம்
என்னும் இரண்டும் குறையக் காட்டுதல்
சத்தம் அநித்தம் மூர்த்தம் ஆதலான்
யாதொன்று யாதொன்று மூர்த்தம்அது அநித்தம்
ஆகாசம் போல்எனும் திட்டாந் தத்துச்
சாத்திய தன்மமாய் உள்ள அநித்தமும்
சாதன தன்மமாய் உள்ள மூர்த்தமும்

இரண்டும் ஆகாசம் அசத்துஎன் பானுக்கு
அதன்கண் இன்மை யானே குறையும்
உண்டுஎன் பானுக்கு ஆகாசம் நித்தம்
அமூர்த்தம் ஆதலால் அவனுக்கும் குறையும்
அநன்னுவயம் ஆவது சாதன சாத்தியம்
தம்மின் கூட்ட மாத்திரம் சொல்லாதே
இரண்ட னுடைய உண்மையைக் காட்டுதல்
சத்தம் அநித்தம் கிருத்தம் ஆதலின்
யாதொன்று யாதொன்று கிருத்தம்அது அநித்தம்எனும்
அன்னுவயம் சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே

கிருத்த அநித்தம் காணப் பட்ட
என்றால் அன்னுவயம் தெரியா தாகும்
விபரீதான் னுவயம் வியாபகத் துடைய
அன்னுவயத் தாலே வியாப்பியம் விதித்தல்
சத்தம் அநித்தம் கிருத்தத் தால்எனின்
யாதொன்று யாதொன்று கிருத்தம் அநித்தம்என
வியாபகத் தால்வியா பகத்தைக் கருதாது

யாதொன்று யாதொன்று அநித்தம்அது கிருத்தம்என
வியாபகத் தால்வியாப் பியத்தைக் கருதுதல்
அப்படிக் கருதின் வியாபகம் வியாப்பியத்தை

இன்றியும் நிகழ்த லின்விப ரீதமாம்.
வைதன்மிய திட்டாந் தத்துச்
சாத்தி யாவியா விருத்தி யாவது
சாதன தன்மம் மீண்டு
சாத்திய தன்மம் மீளாது ஒழிதல்
சத்தம் நித்தம் அமூர்த்தத்து என்றால்
யாதொன்று யாதொன்று நித்தமும் அன்றுஅது
அமூர்த்தமும் அன்று பரமாணுப் போல்எனின்
அப்படித், திட்டாந்த மாகக் காட்டப் பட்ட
பரமாணு நித்தமாய் மூர்த்தம் ஆதலின்

சாதன அமூர்த்தம் மீண்டு
சாத்திய நித்தம் மீளாது ஒழிதல்
சாதனாவியா விருத்தி யாவது
சாத்திய தன்மம் மீண்டு
சாதன தன்மம் மீளாது ஒழிதல்
சத்தம் நித்தம் அமூர்த்தத்து என்றால்
யாதொன்று யாதொன்று நித்தம் அன்று அஃது
அமூர்த்தமும் அன்று கன்மம்போல் என்றால்
வைதன் மியதிட் டாந்த மாகக்
காட்டப் பட்ட கன்மம்

அமூர்த்தமாய் நின்றே அநித்தம் ஆதலின்
சாத்திய மான நித்தியம் மீண்டு
சாதன மான அமூர்த்தம் மீளாது
உபயாவி யாவிருத்தி காட்டப் பட்ட
வைதன் மியதிட் டாந்தத்தி னின்று
சாதன சாத்தியங்கள் மீளாமை அன்றியும்
உண்மையின் உபயா வியாவி ருத்தி
இன்மையின் உபயா வியாவி ருத்தி
எனஇரு வகை உண்மையின்

உபயாவி யாவிருத்தி உள்ள பொருள்கண்

சாத்திய சாதனம் மீளா தபடி
வைதன் மியதிட் டாந்தம் காட்டல்
சத்தம் நித்தம் அமூர்த்தம் ஆதலின்
என்றாற்கு யாதொன்று யாதொன்று நித்தம்அன்று
அமூர்த்தமும் அன்றுஆ காசம்போல் என்றால்
வைதன்மிய திட்டாந்த மாகக் காட்டப்பட்ட
ஆகா சம்பொருள் என்பாற்கு
ஆகாசம் நித்தமும் அமூர்த்தமும் ஆதலான்
சாத்திய நித்தமும் சாதனமா உள்ள
அமூர்த்தமும் இரண்டும் மீண்டில இன்மையின்

உபயாவி யாவிருத்தி யாவது
சத்தம் அநித்தம் மூர்த்தம் ஆதலான்
என்றஇடத்து யாதொன்று யாதொன்று அநித்தம்
மூர்த்தமும் அன்றுஆ காசம் போல்என
வைதன் மியதிட் டாந்தம் காட்டில்
ஆகா சம்பொருள் அல்லஎன் பானுக்கு
ஆகாசந் தானே உண்மையின் மையினால்
சாத்திய அநித்தமும் சாதன மூர்த்தமும்
மீட்சியும் மீளா மையும்இலை யாகும்
அவ்வெதி ரேகம் ஆவது சாத்தியம்

இல்லா விடத்துச் சாதனம் இன்மை
சொல்லாதே விடுதல் ஆகும் சத்தம்
நித்தம் பண்ணப் படாமையால் என்றால்
யாதொன்று யாதொன்று நித்தம் அன்று
பண்ணப் படுவது அல்லா ததுவும்
அன்றுஎனும் இவ்வெதி ரேகம் தெரியச்
சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே பண்ணப்
படுதலும் அநித்தமும் கண்டேம் ஆதலான்
என்னின் வெதிரே கம்தெரி யாது
விபரீத வெதிரேகம் ஆவது

பிரிவைத் தலைதடு மாறாச் சொல்லுதல்
சத்தம் நித்தம் மூர்த்தம் ஆதலின்
என்றால் என்று நின்ற இடத்து
யாதோர் இடத்து நித்தமும் இல்லைஅவ்
விடத்து மூர்த்தமும் இல்லை எனாதே
யாதோர் இடத்து மூர்த்தமும் இல்லைஅவ்
விடத்து நித்தமும் இல்லை என்றால்
வெதிரேகம் மாறு கொள்ளும் எனக்கொள்க
நாட்டிய இப்படித் தீயசா தனத்தால்
காட்டும் அனுமான ஆபா சத்தின் 29-470

மெய்யும் பொய்யும் இத்திற விதியால்
ஐயம் இன்றி அறிந்துகொள் ஆய்ந்துஎன்.

தவத்திறம் பூண்டு தருமம் கேட்ட காதை முற்றிற்று.

Chapter 29. Manimekalai learns dharma from Aravanar

Aravanar heard what the young creeper like Manimekalai said, praised her and told her the story of the king Killivalai and Peelivalai. .

Story of Nedungilli and Peelivalai.

Nedungilli, the king with victorious spear
married Peelivalai, the daughter of the king of Naganādu.
She gave birth to a son.
She gave the child in an island and gave him to a carpet merchant.
He was very happy to receive the child
and took him in a boat.
On the way the boat sunk.

The carpet merchant escaped and searched for the child

but he could not find him. 29-010

The boatman went to the king and told the king

that his child was lost.

The king searched for his son

and forgot to perform the festival of Indra.

A sage told Manimekalai

that the goddess Manimekalai is good

and that her father Kovalan named her after the goddess. 29-030

The goddess Manimekalai came in a dream to Mādhavi

and told her the reason for her name.

Since the festival for Indra had been stopped,

the goddess Manimekalai cursed the city of Pukār

and it plunged into ocean.

Aravanar said he and Manimekalai's mothers left Pukār

and had come here.

Deepathigai who worshiped the Buddha Peedihai

that shines like gold asked Manimekalai's mothers to go

to Pukār because she thought Pukār would be destroyed. 29-040

Manimekalai asked Aravanar,

"I took a form of a male

and heard the philosophies of five religions,

but I have not understood all of them.

Give me your grace and explain

the philosophies of the five religions.

Aravanar said,

[**Translation of the following logical section by George Hart.]**

Because of its difficulty, and because I once studied Buddhist logic in Sanskrit, I am translating the following section of this chapter, where Aravanar gives Manimekalai a lesson on how to make a logical argument. For the most part, the author of the Manimekalai has translated into Tamil the short Sanskrit Buddhist logic manual Nyāyapraveśa, probably written about the 4th century CE by Śaṅkarasvāmin (though some attribute the work to Diṅnāga). The subject of the work is argumentation, that is, how to prevail in a logical dispute. In this system, the major premise is called the pakṣa, the minor premise the hetu, and the conclusion is called the nigamana. A common example of syllogism would be “all men are mortal” (major premise), “Socrates is a man” (minor premise), therefore “Socrates is mortal” (conclusion). There is a commentary on the Nyāyapraveśa called the Nyāyapraveśavṛtti by Haribhadrasūri, and a subcommentary called Nyāyapraveśavṛttipañcikā by Pārśvadeva that run to many hundreds of pages and are quite difficult. The issues raised in the main text are treated in these commentaries in a fashion that demonstrates their extreme complexity.

In making this translation from the Tamil, I have followed where warranted the translation of the Nyāyapraveśa by Musashi Tachikawa and have been helped by an article of Brendon Gillon and Martha Love entitled “Indian Logic Revisited: Nyāyapraveśa Reviewed.” The Tamil author of the Manimekalai has reproduced almost all the Sanskrit logical terms of the Nyāyapraveśa in Tamil transliteration. For clarity’s sake, I have often added those terms in parentheses, since without them the arguments become quite difficult to follow. It seems preferable to use the original Sanskrit terms (e.g. vyatireka, pakṣa, dharma) rather than the Tamil equivalents

(etirēkam, pakkam, taṉmam), as the Sanskrit terms are clearer and their meaning is more apparent. George Hart]

Aravanar said,

O Manimekalai, I will tell you. Listen to this carefully. (29-045)

The aḷavai (valid sources of knowledge) that the ancient Buddha taught are only two—faultless perception (pratyakṣa) and inference (karuthu aḷavai).

Pratyakṣa is pure perception, they say. Name (nāma), kind (jāti), quality (guṇa) and action (kriyā) (29-050)
are found in inference (anumāna, or karuthu aḷavai in Tamil which, along with pratyakṣa is one of the two valid sources of knowledge).

If one investigates ideas (karuttu) about cause (kāraṇa), effect (kārya), and what is shared (sāmānya), there can be fallacies, but what is not fallacious is the notion of effect, like smoke in fire. All the other measures (of logic) belong to inference (anumāna) and work through thought (karuttu).

The five parts of an inference are 1. subject (pakṣa), 2. reason (hetu — or minor premise), 3. example (dṛṣṭānta), 4. application (upanaya) and 5. conclusion (nigamana).
1. Among these, the subject (pakṣa) is saying, “This mountain has fire.” (Here the pakṣa is “mountain,” and “fire” is the qualifier that one wishes to prove is part of the pakṣa).
2. The reason (hetu) is saying, “Because it has smoke.” (29-060)
3. The example (dṛṣṭānta) is saying, “Like a proper kitchen.”
4. The application (upanaya) is saying, “And the hill (like the kitchen) has fire.”

5. The conclusion (nigamana) is saying, “What has smoke has fire.”

When we say, “Anything without fire does not have smoke, like water,” there is (in the example) negative concomitance to the subject we wish (to establish) and it is an example in which the subject is not concomitant (vaidharmya dṛṣṭānta).

If we have pure nature of something (svabhāva) with a pure effect (kārya) as its reason (hetu), it is like saying “sound is not eternal.” Here, the statement (i.e. reason) “because the subject (sound) is made” (29-070) is the attribution (vacana) of a quality (the dharma—“being made”) to the subject. “Whatever is made is not eternal like a pot” is a sapakṣa example (having the same subject, since a pot, the example, is made). “Whatever is not eternal is not made like sky (ākāśa)” is a statement of negative concomitance (vipakṣa toṭarcci mīṭci moḻi—since the sky is not made and is a vipakṣa example).

Valid knowledge from something that has no connection (ananvayattil pramāṇa) is “in this empty space there is no pot,” and the desired subject (pot) does not appear.

A statement of positive concomitance (pakṣa dharma vacana) (29-080) is “Because it does not exist, we have not seen a rabbit horn.” The sapakṣa (example that has the same subject) for this would be “Whatever exists has an appearance, like a nelli fruit in the hand.” These sorts of reasons (hetu’s) prove the proposition.

If one asks, “What does smoke, which is the effect, prove,” (fire is proved) by the concomitance (anvaya), “where there is smoke there is fire,” and by the negative concomitance (ananvaya), which is the the opposite (vyatireka), “Where there is no fire there is no smoke.” If you say “smoke establishes that there is fire, (29-090) because the effect coming from fire is a dark twisting mass happening as smoke,” then when there is black smoke going up that should establish that there is fire.

(But) if concomitance (anvaya) (always) proves something, one might say,”Before one saw the concomitance of a donkey and courtesan both in one place at one time, (29-100) and therefore afterwards one should infer that where one sees a donkey there should be a courtesan.” That is wrong.

If one says, “Where there is no fire there is no smoke,” that establishes the opposite (vyatireka) (i.e. that where there is smoke there is fire), but if one says, “On the neck of a donkey that has no dog’s tail one sees there is no fox’s tail,” if one infers from that that in another place because there is a fox’s tail there must be a dog’s tail, that is wrong.

(Thus, since above we see in the examples of the courtesan and the fox’s tail that inference can be fallacious, we will investigate below the ways in which inference can be correct and incorrect).

Application (upanaya) and conclusion (nigamana), which are among (the five elements of syllogism), are subsumed by example (dṛṣṭānta). (29-110) The subject matter (pakṣa), reason (hetu) and example (dṛṣṭānta) can all be valid or invalid.

A valid subject (pakṣa) is something that has in itself being different because it is different from other objects and that has the quality (dharma—superstratum) that is to be established and also is an object (dharmi—substratum) that is apparent. This is to be learned. For example, “Is sound eternal or non-eternal”— in discovering which of these is correct, (29-120) the object (dharmi) is sound and the quality to be established is eternalness or non-eternalness.

A good reason (hetu) for a stated subject (pakṣa) is threefold:
appearing as established (i.e. not like a rabbit’s horn),

being in the similar thing (sapakṣa),
and not being in a dissimilar thing (vipakṣa).

If one is to establish being in a similar thing (sapakṣa), it should share in common with the object of comparison the quality (in the example). Thus if one is to prove sound is non-eternal (because it is not made), (29-130) one might say (as a sapakṣa example) that it is non-eternal like a pot etc. and if one shows the opposite case (vipakṣa), one would say whatever is not non-eternal is not made like the sky. The thing to be determined (pakṣa) appears in the action of making and it is in the similar thing (sapakṣa—the pot) and not in the thing that is dissimilar (vipakṣa—the sky). For non-eternalness the reason (hetu—being made) is confirmed (by these two examples).

Faultless examples (dṛṣṭānta) are two sorts: where qualities are shared (sādharmya) and not shared (vaidharmya). The one in which they are shared is where there is concomitance, as saying a pot etc. is non-eternal, while an example where qualities are not shared (29-140) is when there is no quality of the of the thing to be proved in the object (used for the example—the sky). These are what is needed for a good proof.

There can be a bad subject (pakṣa), a bad reason (hetu) and a bad example (dṛṣṭānta). These include subject (pakṣa) fallacy (pōli), reason (hetu) fallacy and example (dṛṣṭānta) fallacy.

Among these, subject fallacy is of nine kinds:
1. contradicted by perception (pratyakṣa),
2. contradicted by inference (anumāna),
3. contradicted by one's own statement (svavacana),
4. contradicted by common knowledge (loka),

5. contradicted by traditional doctrine (āgama),
6. a subject (pakṣa) in which the qualifier is not admitted to exist (aprasiddha viśeṣaṇa),
7. a subject in which the the thing qualified is not admitted to exist (aprasiddha viśeṣya) (29-150)
8. a subject in which both the qualifier and the qualified are not admitted to exist (ubhaya) and
9. a subject in which the relationship (between the qualifier and the qualified) is well-established (and does not need to be shown) (aprasiddha sambandha).

Among these are the following examples:

1. Contradicted by perception would be saying, "sound is not perceptible to the ear."

2. Contradicted by inference is saying something contrary to valid means of knowledge (karuttu aḷavai), such as calling a non-eternal pot eternal. (29-160)

3. Contradicted by one's own statement is speaking against one's own words, as "My mother is barren."

4. Contradicted by common knowledge is speaking against the world, as in "The shining moon is not the moon."

5. Contradicted by traditional doctrine is speaking against one's own doctrines (nūl), such as a Vaiśeṣika who believes in impermanence saying, "Non-eternalness is eternal."

6. A subject in which the qualifier is not admitted to exist is when one's opponent does not acknowledge the (existence) of the thing to be proved. If a Buddhist says to

a Sāṅkhya opponent, “Sound is impermanent,” (29-170) because he (the Sāṅkhya) believes (everything is) permanent, the thing to be proved, “impermanence” is something whose existence is not acknowledged.

7. A subject in which the qualifier is not admitted to exist is when the thing qualified (dharmi, substratum) is not admitted to exist as when a Sāṅkhya says to a Buddhist opponent, “The soul is sentient.” Because the Buddhist does not acknowledge the existence of a soul (ātma), the qualified thing is something whose existence is not acknowledged.

8. A subject in which both (qualifier and qualified) are not acknowledged (29-180) to exist is when the opponent does not accept the qualified to be established and thinks it does not exist, as when a Vaiśeṣika says to a Buddhist, “The cause for the assemblage of (emotions) such as joy etc. is the self.” Because (the Buddhist) does not accept the existence of the self or of (an emotion such as) pleasure, this is a subject in which both are not acknowledged.

9. A subject proving something that the opponent accepts would be if one says to a Buddhist opponent, “Sound is impermanent.” Because he (the Buddhist) accepts that proposition, it does not need to be established.

When we consider invalid reasons (hetu’s), there are three: (29-190)
1. unrecognized (asiddha),
2. inconclusive (anaikāntika) and
3. contradicted (viruddha).

Unrecognized reasons are as follows:
1. A reason that is unrecognized by both the proponent and the opponent (ubhaya asiddha),

2. a reason that is unrecognized by either the proponent or the opponent (anyatara asiddha),
3. a reason that is unrecognized because its existence is in doubt (siddha asiddha) and
4. a reason that is unrecognized because the thing in which it inheres is not admitted (āśraya asiddha).

Examples:
1. A reason unrecognized by both: “Sound is impermanent because it is sensed by the eye.”

2. A reason unrecognized by either the proponent or opponent: (29-200) if one says, “The production of sound is impermanent,” (i.e. sound is impermanent because it is produced), for a Sāṅkhya, there is manifestation from the mind, but no causality.

3. A reason unrecognized because its existence is in doubt. This is proving something with a reason that is in doubt, as when one is not sure whether he is seeing steam or mist and he claims, “This pure smoke (means there is) fire.”

4. A reason unrecognized because the thing in which it inheres is not admitted. This is showing an opponent the lack of existence of the thing in which the reason inheres. If one says, “Sky is an object because of its quality of sound” to someone who believes sky is not an object, the thing (sky) in which which the reason (sound) is said to inhere does not exist. (29-210)

Inconclusive reasons (anaikāntika) are:
1. a reason common (to both the sapakṣa and vipakṣa examples) (sādhāraṇa),
2. a reason not common (to both of these) (asādhāraṇa),

3. a reason residing in some sapakṣa and in all the vipakṣa (sapakṣaikadeśavṛtti vipakṣavyāpi),
4. a reason residing in some vipakṣa and in all the sapakṣa (vipakṣaikadeśavṛtti sapakṣavyāpi).
5. a reason residing in both some sapakṣa and some vipakṣa (ubhayaikadeśavṛtti), and
6. a reason that establishes (a set of) contradictory results (vṛtta vyabhicāri).

Examples:

1. The reason is common to both sapakṣa and vipakṣa. If one says, "Sound is impermanent because it is cognized," being cognized is common to both (these sapakṣa and vipakṣa examples): (29-220) "Is being cognized of something that is impermanent like a material pot (sapakṣa) or is being cognized of something that is eternal like the sky (vipakṣa)?"

2. The reason is not common. The reason that is in the intended pakṣa is in neither the sapakṣa or vipakṣa. If one says, "Sound (the pakṣa) is eternal because it is heard," though the reason "heard" is in the pakṣa (sound), it is not present in either sapakṣa's or vipakṣa's (except sound), and the proposition is in doubt and is fallacious (because the only thing heard is sound, and so there can be no example other than sound). (29-230)

3. A reason is in some sapakṣa's and all vipakṣa's. If you say, "Sound does not appear from doing because it is impermanent," of the sapakṣa's lightning and sky (both of which do not appear from a person's effort), it occurs in lightning but is not seen in sky. Because it is impermanent like a pot etc., does it appear from effort, and is it thus impermanent (subject to destruction) like a pot? Or does it not appear from effort and not be subject to destruction like sky? (29-240)

4. A reason is in some vipakṣa's and all sapakṣa's. "Sound arises from effort because it is impermanent." Here the reason, impermanence is said to occur from effort, but of the vipakṣa's sky and lightning, (impermanence) is seen in lightning but not in sky and it is in all sapakṣa's like a pot etc. and so is not conclusive (29-250) and one asks, "Is (sound) impermanent like the sky because it does not arise from effort or is it impermanent like a pot etc. because it arises from effort?"

5. A reason in some of both sapakṣa and vipakṣa. If one says, "Sound is eternal because it has no form," the reason "has no form" is meant to imply (the conclusion) "eternal." The sapakṣa is sky and atoms (both of which are eternal). (29-260) Having no form is true of sky but not of atoms. The vipakṣa is a pot, happiness etc. (which are impermanent). (Lack of form) is in happiness but not a pot. Thus the reason appears only in some (sapakṣa's and vipakṣa's) and so the proposition is fallacious, and one asks, "Is it (sound) eternal like sky, which has no form, or is it impermanent like happiness that has no form?"

6. A reason that establishes (a set of) contradictory results. A reason that is incorrect gives scope for the reason at hand (i.e. two reasons are given and one complements the other in a way that produces confusion). If you say, "Sound is impermanent because it arises from effort (29-270) like (a pot)," the sapakṣa for arising from effort is a pot etc., and if you also say. "Sound is eternal because it is heard, like soundness," these two taken together give rise to doubt and are fallacious (because they produce doubt as to which is correct).

If one enumerates properly the presence (of reasons), (there are four reasons that are invalid):
1. a proof that shows opposite of the nature (svarūpa) of the superstratum (the thing that inheres—dharma) (dharma svarūpa viparīta sādhanam),

2. a proof that shows the opposite of a quality (viśeṣa) of the substratum (the thing inhered in—dharmi) (dharmi viśeṣa viparīta sādhanam),
3. a proof that shows the opposite of the substratum itself (dharmi svarūpa viparīta sādhanam) and
4. a proof that shows the opposite of a quality of the substratum (dharmi viśeṣa viparīta sādhanam).

Among these four, (29-280)

1. That which shows the opposite of the nature of the superstratum. This is the non-existence of the form of the superstratum that is to be established by the adduced reason. If one says,"Sound is eternal because it is produced," because what is made is perishable, the reason "it is produced" does not apply to "eternal," the quality to be proved, but proves it is perishable and so it proves the opposite.

2. A proof that shows the opposite of a quality of the superstratum (in the substratum, or dharmi). This is when the reason adduced proves the quality does not exist in the thing in which inheres. (29-290) If one says, "The senses such as the eye etc. are, if you consider, an aggregate for the sake of something other than themselves like (parts of) beds or chairs," the reason (hetu—"being an aggregate") is used to establish that just as (the parts) of a bed or chair are for the sake of something else, the eye and other senses are for something else, and like the person who uses a bed or chair, the soul which has no parts is shown to be different (29-300) from the eye and other senses and is thus supposedly proved to have parts (because it is also characterized by the hetu of being an aggregate). Thus because the property of the superstratum which is to be established (that the soul is an aggregate) does not apply (since the soul has no parts), this is a contradiction.

3. A reason that shows the opposite of the substratum. This is when the reason contradicts the true nature of the substratum. If one says, “Existence is not a substance or an act or a quality (29-310) because it has one substance and because it exists in qualities and action like other qualifiers,” the reason adduced, which is “existence is different than substance, quality and action that are as one where they (inhere in things)” proves existence is different than the three things and does not prove it exists. In the example, the common quality is denied and there is no other (common quality) and so the substratum, existence, becomes non-existence and so the opposite is shown of what is intended.

4. A proof that shows the opposite of a quality of the substratum. (29-320) Above (in #3), the quality of the substratum was shown to be non-existence. The reason was existence, but the action and the quality of the doer proves the opposite. Thus it makes wrong the quality of the substratum.

Example fallacies are of two sorts. These have been mentioned above (similar and dissimilar).

If one considers the fallacy of examples (where the things adduced) are similar (to the thing to be established), there are five kinds. (29-330)

1. Where the reason is not found (sādhana dharma vikala),
2. Where the thing to be established is not found (sādhya dharma vikala),
3. Neither the reason nor the thing to be established is found (ubhaya dharma vikala),
4. Something that has no connection (ananvaya) and
5. Something where concomitance is expressed in the reverse order (viparītānvaya).

There are five kinds of fallacious examples where dissimilarity (to the thing to be established) is expressed:

6. Where the thing to be proved is not excluded (sādhya avyāvṛtti),
7. Where the thing that proves (the hetu) is not excluded (sādhana avyāvṛtti)
8. Where neither is excluded (ubhaya avyāvṛtti),
9. Where there no statement of being negative (avyatireka) and
10. Where the negative concomitance is expressed in the reverse order (viparīta vyatireka).

1. Where the reason is not found. The thing that proves the proposition is lacking. (29-340) If one says, "Sound is eternal because it has no form. Whatever is formless is eternal as one sees in an atom," the atom which is the example has a form along with permanence and the superstratum quality (eternalness) which is used to establish the proposition is operative (i.e. is present in the atom) but the superstratum quality (formlessness, i.e. the reason or hetu) that is used to establish the proposition is missing (from the atom).

2. The thing to be established is not found. (29-350) An example is "Sound is eternal because it has no form and whatever has no form is eternal like the mind." If one says this, the mind, which is shown as the example, does not have a form and is impermanent, and thus formlessness (the reason that proves the proposition) is operative, but permanence which is to be proved does not.

3. Neither the reason nor the thing to be established is found. (29-360) In an example that is adduced, both the thing to be proved and the means of proof are missing. Further, (the examples) can be existent or non-existent.

3.a. In this (ubhaya dharma vikala) in which (the examples) are existent, both the thing to be proven (sādhya) and the means to prove it (sādhana) are both missing. If you say, "Sound is permanent because it does not have form because whatever

does not have a form is permanent like a pot," in the pot that is adduced as an example (29-370) the quality (dharma) to be proved, impermanence, and the quality used to prove, formlessness, are both missing.
3.b. The ubhaya dharma vikala in which there is non-existence. This is when the thing to be established and the thing used to establish are in a non-existent object. If one says, "Sound is non-eternal because it has a form because whatever has a form is non-eternal, like sky," both non-eternal, which is the quality to be proved, (29-380) and having form, which is the quality used to prove both cannot be in (sky) for a person who believes sky does not exist and so the proposition is deficient. And for someone who believes sky does exist, because sky is eternal and formless, they do are not in the example for him either.

4. Something that has no connection. This is simply saying the thing that proves and the thing to be proved exist without describing any connection between them. If you fail to give the connection as in, "Sound is impermanent because it is made, because anything made is impermanent (thus expressing the connection)" (29-390) and just say instead, "in the pot being made and impermanence are seen," the connection (between being made and impermanence) is not apparent.

5. Concomitance is expressed in reverse order. This is prescribing a thing pervaded (by a quality) through the connection that pervades it. If you say, "Sound is impermanent because it is made," and add, "whatever is made is impermanent," (that is correct), as you consider what is pervaded (something made) by the pervader (impermanence), but if you add instead, "whatever is impermanent is made," considering (i.e. reversing) what is pervaded by the pervader, because the pervader (something made) can exist without (being in) the thing pervaded (impermanence), the concomitance is expressed in reverse order. (29-400)

Among the fallacious examples where there is dissimilarity (to the thing to be established),

6. Where the thing to be proved is not excluded (sādhya avyāvṛtti). Here, the quality (dharma) that establishes the proposition (i.e. the reason) is missing (from the example), but the quality to be established is not. If you say, “Sound is eternal because it has no form,” and give the example “Whatever is not eternal is without form like an atom,” because the atom that is shown as the example is eternal and has a form, (29-410) (the quality that establishes the proposition), formlessness, is missing and the thing to be proved, eternalness, is not missing.

7. Where the thing that proves (the hetu) is not excluded (sādhana avyāvṛtti). The quality to be established is missing but the quality that establishes the proposition is not missing. If you say, “Sound is eternal because it is formless,” and give the example, “Whatever is not eternal is not formless like action,” action that is here shown as a negative example (29-420) is formless and non-eternal, and the thing to be proved, eternalness, is missing, but the thing that proves, formlessness, is not.

8. Where neither is excluded (ubhaya avyāvṛtti). This is when neither the quality to be proved nor the quality that proves is missing, but rather are both present. The ubhaya avyāvrtti is of two types determined by whether a thing exists or does not exist. (29-430)

8.a. In the type based on the existence of something, the quality to be proved and the one that proves are both present. An example of this negative concomitance is, “Sound is eternal because it is formless,” with the example, “Whatever is not eternal is not formless like sky.” Here, to the one who says, “Sky, which is here shown as an example of negative concomitance, is an object,” (the reply is) that sky is eternal and formless and therefore the thing to be proved, eternalness, (29-440) and the thing that proves, formlessness, are both not missing (in sky).

8.b. In the type based on the non-existence of something, one might say, “Sound is not eternal because it has form,” and give the example, “Whatever is non-eternal has no form like the sky.” If one gives this example of negative concomitance, for someone who believes “sky is not an object,” because the existence of sky is not true (for him), the thing to be proved, non-eternalness and the thing proved, having form are both not excluded and excluded.

9. (An example in which) there is no statement of being negative (avyatireka). (29-450) This is not expressing the absence of the thing that proves in the thing to be proved, (i.e. an example of a thing dissimilar to what is to be proved without expressing the negative relation between the quality in the example and the reason). If one says, “Sound is eternal because it is not made,” and adds (the example), “whatever is not eternal does not exist unless it is made,” the fact that this is negative is not expressed. And if one says, “Because we have seen both non-eternalness and (the quality of) being made in a pot,” the negative relation is not apparent. (29-460)

10. (An example in which) the negative concomitance is expressed in reverse order (viparīta vyatireka). This is when the separation (of the reason and example) is expressed in a confused way. If one says, “Sound is eternal because it has a form,” and, rather than saying, “Wherever there is not eternalness, in that place there is no form,” says instead, “In whatever place there is not form, in that place there is no eternalness,” here the negatives are expressed backwards.

Thus you may learn and know without doubt (29-470) the truth and falsehood of incorrect inference through the means of fallacious proofs that we have investigated in this way.

----

30. பவத்திறம் அறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை

[பவத்திறம்அறுக எனப்பாவைநோற்ற பாட்டு]

தானம் தாங்கிச் சீலந் தலைநின்று
போன பிறப்பில் புகுந்ததை உணர்ந்தோள்
புத்த தன்ம சங்கம் என்னும்
முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
சரணா கதியாய்ச் சரண்சென்று அடைந்தபின்
முரணாத் திருவற மூர்த்தியை மொழிவோன்
அறிவு வறிதாய் உயிர்நிறை காலத்து
முடிதயங்கு அமரர் முறைமுறை இரப்பத
துடித லோகம் ஒழியத் தோன்றிப்
போதி மூலம் பொருந்தி இருந்து

மாரனை வென்று வீரன் ஆகிக்
குற்றம் மூன்றும் முற்ற அறுக்கும்
வாமன் வாய்மை ஏமக் கட்டுரை
இறந்த காலத்து எண்ணில்புத் தர்களும
சிறந்துஅருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது
ஈராறு பொருளின் ஈந்தநெறி உடைத்தாய்ச்
சார்பின் தோன்றித் தத்தமில் மீட்டும்
இலக்குஅணத் தொடர்தலின்
மண்டில வகையாய் அறியக் காட்டி
எதிர்முறை ஒப்ப மீட்சியும் ஆகி

ஈங்குஇது இல்லா வழிஇல் லாகி
ஈங்குஇது உள்ள வழிஉண் டாகலில்
தக்க தக்க சார்பில் தோற்றம்எனச்
சொற்றகப் பட்டும் இலக்கணத் தொடர்பால்
கருதப் பட்டும் கண்டம்நான்கு உடைத்தாய்
மருவிய சந்தி வகைமூன்று உடைத்தாய்த்
தோற்றம் பார்க்கின் மூன்று வகையாய்த்
தோற்றற்கு ஏற்ற காலம்மூன்று உடைத்தாய்க்
குற்றமும் வினையும் பயனும் விளைந்து
நிலையில வறிய துன்பம்என நோக்க

உலையா வீட்டிற்கு உறுதி யாகி
நால்வகை வாய்மைக்குச் சார்பிடன் ஆகி
ஐந்துவகைக் கந்தத்து அமைதி ஆகி
மெய்வகை ஆறு வழக்குமுகம் எய்தி
நயங்கள் நான்கால் பயன்கள் எய்தி
இயன்றநால் வகையால் வினாவிடை உடைத்தாய்
நின்மதி இன்றி உழ்பாடு இன்றிப்
பின்போக் கல்லது பொன்றக் கெடாதாய்ப்
பண்ணுநர் இன்றிப் பண்ணப் படாதாய்
யானும் இன்றி என்னதும் இன்றிப்

போனதும் இன்றி வந்ததும் இன்றி
முடித்தலும் இன்றி முடிவும் இன்றி
வினையும் பயனும் பிறப்பும் வீடும்
இனையன எல்லாம் தானே ஆகிய
பேதைமை செய்கை உணர்வே அருவுரு
வாயில் ஊறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பயன்
இற்றுஎன வகுத்த இயல்புஈ ராறும்
பிறந்தோர் அறியின் பெரும்பேறு அறிகுவர்
அறியார் ஆயின் ஆழ்நரகு அறிகுவர்

பேதைமை என்பது யாதுஎன வினவின்
ஓதிய இவற்றை உணராது மயங்கி
இயற்படு பொருளால் கண்டது மறந்து
முயல்கோடு உண்டுஎனக் கேட்டது தெளிதல்
உலகம் மூன்றினும் உயிராம் உலகம்
அலகில பல்உயிர் அறுவகைத்து ஆகும்
மக்களும் தேவரும் பிரமரும் நரகரும்
தொக்க விலங்கும் பேயும் என்றே
நல்வினை தீவினை என்றுஇரு வகையால்
சொல்லப் பட்ட கருவில் சார்தலும்

கருவில் பட்ட பொழுதினுள் தோற்றி

வினைப்பயன் விளையும் காலை உயிர்கட்கு
மனப்பேர் இன்பமும் கவலையும் காட்டும்
தீவினை என்பது யாதுஎன வினவின்
ஆய்தொடி நல்லாய் ஆங்குஅது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழை
உலையா உடம்பில் தோன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல்எனச் சொல்லிற் தோன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சிஎன்று

உள்ளம் தன்னின் உருப்பன மூன்றும்எனப்
பத்து வகையால் பயன்தெரி புலவர்
இத்திறம் படரார் படர்குவர் ஆயின்
விலங்கும் பேயும் நரகரும் ஆகிக்
கலங்கிய உள்ளக் கவலையில் தோன்றுவர்
நல்வினை என்பது யாதுஎன வினவின்
சொல்லிய பத்தின் தொகுதியின் நீங்கிச்
சீலம் தாங்கித் தானம் தலைநின்று
மேல்என வகுத்த ஒருமூன்று திறத்துத்
தேவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆகி

மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பயன் உண்குவர்
உணர்வுஎனப் படுவது உறங்குவோர் உணர்வின்
புரிவுஇன்று ஆகிப் புலன்கொளா ததுவே
அருவுரு என்பதுஅவ் வுணர்வு சார்ந்த
உயிரும் உடம்பும் ஆகும் என்ப
வாயில் ஆறும் ஆயும் காலை
உள்ளம் உறுவிக்க உறும்இடன் ஆகும்
ஊறுஎன உரைப்பது உள்ளமும் வாயிலும்
வேறு புலன்களை மேவுதல் என்ப
நுகர்வே உணர்வு புலன்களை நுகர்தல்

வேட்கை விரும்பி நுகர்ச்சிஆ ராமை
பற்றுஎனப் படுவது பசைஇய அறிவே
பவம்எனப் படுவது கரும ஈட்டம்
தருமுறை இதுஎனத் தாம்தாம் சார்தல்

பிறப்புஎனப் படுவதுஅக் கருமப் பெற்றியின்
உறப்புணர் உள்ளம் சார்பொடு கதிகளில்
காரண காரிய உருக்களில் தோன்றல்
பிணிஎனப் படுவது சார்பில் பிறிதாய்
இயற்கையின் திரிந்துஉடம்பு இடும்பை புரிதல்
மூப்புஎன மொழிவது அந்தத்து அளவும்

தாக்குநிலை யாமையின் தாம்தளர்ந் திடுதல்
சாக்காடு என்பது அருவுருத் தன்மை
யாக்கை வீழ்கதிர் எனமறைந் திடுதல்
பேதைமை சார்வாச் செய்கை ஆகும்
செய்கை சார்வா உணர்ச்சி ஆகும்
உணர்ச்சி சார்வா அருவுரு ஆகும்
அருவுருச் சார்வா வாயில் ஆகும்
வாயில் சார்வா ஊறுஆ கும்மே
ஊறு சார்ந்து நுகர்ச்சி ஆகும்
நுகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை ஆகும்

வேட்கை சார்ந்து பற்றுஆ கும்மே
பற்றில் தோன்றும் கருமத் தொகுதி
கருமத் தொகுதி காரண மாக
வருமே ஏனை வழிமுறைத் தோற்றம்
தோற்றம் சார்பின் மூப்புப்பிணி சாக்காடு
அவலம் அரற்றுக் கவலைகை யாறுஎனத்
தவல்இல் துன்பம் தலைவரும் என்ப
ஊழின்மண் டிலமாச் சூழும்இந் நுகர்ச்சி
பேதைமை மீளச் செய்கை மீளும்
செய்கை மீள உணர்ச்சி மீளும்

உணர்ச்சி மீள அருவுரு மீளும
அருவுரு மீள வாயில் மீளும்
வாயில் மீள ஊறு மீளும்
ஊறு மீள நுகர்ச்சி மீளும்
நுகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்
வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்
பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி

மீளும் கருமத் தொகுதி மீளத்
தோற்றம் மீளும் தோற்றம் மீளப்
பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்

சாக்காடு அவலம் அரற்றுக் கவலை
கையாறு என்றுஇக் கடையில் துன்பம்
எல்லாம் மீளும்இவ் வகையான் மீட்சி
ஆதிக் கண்டம் ஆகும் என்ப
பேதைமை செய்கை என்றுஇவை இரண்டும்
காரண வகைய ஆத லானே
இரண்டாம் கண்டம் ஆகும் என்ப
உணர்ச்சி அருவுரு வாயில் ஊறே
நுகர்ச்சி என்று நோக்கப் படுவன
முன்னவற்று இயல்பால் துன்னிய ஆதலின்

மூன்றாம் கண்டம் வேட்கை பற்றுக்
கரும ஈட்டம் எனக்கட் டுரைப்பவை
மற்றுஅப் பெற்றி நுகர்ச்சி ஒழுக்கினுள்
குற்றமும் வினையும் ஆக லானே
நான்காம் கண்டம் பிறப்பே பிணியே
மூப்பே சாவுஎன மொழிந்திடும் துன்பம்
எனஇவை பிறப்பில் உழக்குபயன் ஆதலின்
பிறப்பின் முதல்உணர்வு ஆதிச் சந்தி
நுகர்ச்சி ஒழுக்கொடு விழைவின் கூட்டம்
புகர்ச்சிஇன்று அறிவது இரண்டாம் சந்தி

கன்மக் கூட்டத் தொடுவரு பிறப்பிடை
முன்னிச் செல்வது மூன்றாம் சந்தி
மூன்றுவகைப் பிறப்பு மொழியுங் காலை
ஆன்றபிற மார்க்கத்து ஆய உணர்வே
தோன்றல் வீடுஎனத் துணிந்து தோன்றியும்
உணர்வுள் அடங்க உருவாய்த் தோன்றியும்
உணர்வும் உருவும் உடங்கத் தோன்றிப்
புணர்தரு மக்கள் தெய்வம்விலங்கு ஆகையும்
கால மூன்றும் கருதுங் காலை

இறந்த காலம் என்னல் வேண்டும்

மறந்த பேதைமை செய்கையால் அவற்றை
நிகழ்ந்த காலம்என நேரப் படுமே
உணர்வே அருவுரு வாயில் ஊறே
நுகர்வே வேட்கை பற்றே பவமே
தோற்றம் என்றுஇவை சொல்லுங் காலை
எதிர்கா லம்என இசைக்கப் படுமே
பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவே
அவலம் அரற்றுக் கவலைகை யாறுகள்
குலவிய குற்றம்எனக் கூறப் படுமே
அவாவே பற்றே பேதைமை என்றுஇவை

புனையும்அடை பவமும் வினைசெயல் ஆகும்
உணர்ச்சி அருவுரு வாயில் ஊறே
நுகர்ச்சி பிறப்பு மூப்புப்பிணி சாவுஇவை
நிகழ்ச்சிப்பயன் ஆங்கே நேருங் காலைக்
குற்றமும் வினையும் பயனும் துன்பம்
பெற்ற தோற்றப் பெற்றிகள் நிலையா
எப்பொரு ளுக்கும் ஆன்மா இலைஎன
இப்படி உணரும் இவைவீட் டியல்பாம்.
உணர்வே அருவுரு வாயில் ஊறே
நுகர்வே பிறப்பே பிணிமூப்புச் சாவே

அவலம் அரற்றுக் கவலைகை யாறுஎன
நுவலப் படுவன நோயா கும்மே
அந்நோய் தனக்குப்
பேதைமை செய்கை அவாவே பற்றுக்
கரும ஈட்டம்இவை காரணம் ஆகும்
துன்பம் தோற்றம் பற்றே காரணம்
இன்பம் வீடே பற்றுஇலி காரணம்
ஒன்றிய உரையே வாய்மை நான்காவது
உருவு நுகர்ச்சி குறிப்பே பாவனை
உள்ள அறிவுஇவை ஐங்கந்தம் ஆவன

அறுவகை வழக்கு மறுஇன்று கிளப்பின்
தொகையே தொடர்ச்சி தன்மை மிகுத்துரை
இயைந்துரை என்ற நான்கினும் இயைந்த
உண்மை வழக்கும் இன்மை வழக்கும்
உள்ளது சார்ந்த உண்மை வழக்கும்
இல்லது சார்ந்த இன்மை வழக்கும்
உள்ளது சார்ந்த இன்மை வழக்கும்
இல்லது சார்ந்த உண்மை வழக்கும்என,
சொல்லிய தொகைத்திறம் உடம்புநீர் நாடு
தொடர்ச்சி வித்து முளைதாள் என்றுஇந்

நிகழ்ச்சியில் அவற்றை நெல்என வழங்குதல்
இயல்பு மிகுத்துஉரை ஈறுடைத்து என்றும்
தோன்றிற்று என்றும் மூத்தது என்றும்
மூன்றின் ஒன்றின் இயல்புமிகுத்து உரைத்தல்
இயைந்துரை என்பது எழுத்துப்பல கூடச்
சொல்எனத் தோற்றும் பலநாள் கூடிய
எல்லையைத் திங்கள் என்று வழங்குதல்
உள்வழக்கு உணர்வுஇல் வழக்கு முயல்கோடு
உள்ளது சார்ந்த உள்வழக்கு ஆகும்
சித்தத் துடனே ஒத்த நுகர்ச்சி

உள்ளது சார்ந்த இல்வழக்கு ஆகும்
சித்தம்உற் பவித்தது மின்போல் என்கை
இல்லது சார்ந்த உண்மைவழக்கு ஆகும்
காரணம் இன்றிக் காரியம் நேர்தல்
இல்லது சார்ந்த இல்வழக்கு ஆகும்
முயல்கோடு இன்மையின் தோற்றமும் இல்எனல்.
நான்கு நயம்எனத் தோன்றப் படுவன
ஒற்றுமை வேற்றுமை புரிவின்மை இயல்புஎன்க.
காரண காரியம் ஆகிய பொருள்களை
ஒன்றா உணர்தல் ஒற்றுமை நயமாம்

வீற்றுவீற் றாக வேதனை கொள்வது
வேற்றுமை நயம்என வேண்டல் வேண்டும்

பொன்றக் கெடாஅப் பொருள்வழிப் பொருள்களுக்கு
ஒன்றிய காரணம் உதவுகா ரியத்தைத்
தருதற்கு உள்ளம் தான்இலை என்றல்
புரிவின்மை நயம்எனப் புகறல் வேண்டும்
நெல்வித் தகத்துள் நெல்முளை தோற்றும்எனல்
நல்ல இயல்புநயம் இவற்றில்நாம் கொள்பயன்
தொக்க பொருள்அலது ஒன்றுஇல்லை என்றும்
அப்பொருள் இடைப்பற்று ஆகாது என்றும்

செய்வா னொடுகோட் பாடுஇலை என்றும்
எய்துகா ரணத்தால் காரியம் என்றும்
அதுவும் அன்றுஅது அலாததும் அன்றுஎன்றும்
விதிமுறை தொகையினால் விரிந்த நான்கும்
வினாவிடை நான்குஉள
துணிந்து சொல்லல் கூறிட்டு மொழிதல்
வினாவின் விடுத்தல் வாய்வா ளாமைஎனத்
தோன்றியது கெடுமோ கெடாதோ என்றால்
கேடுஉண்டு என்றல் துணிந்துசொலல் ஆகும்
செத்தான் பிறப்பா னோபிற வானோ

என்று செப்பின்
பற்றுஇறந் தானோ அன்மக னோஎனல்
மிகக்கூ றிட்டு மொழிதல்என விளம்புவர்
வினாவின் விடுத்தல் முட்டை முந்திற்றோ
பனைமுந் திற்றோ எனக்கட் டுரைசெய்
என்றால் எம்முட்டைக்கு எப்பனை என்றல்
வாய்வா ளாமை ஆகா யப்பூப்
பழைதோ புதிதோ என்று புகல்வான்
உரைக்கு மாற்றம் உரையாது இருத்தல்
கட்டும் வீடு அதன்கா ரணத்தது

ஒட்டித் தருதற்கு உரியோர் இல்லை
யாம்மேல் உரைத்த பொருள்கட்கு எல்லாம்
காமம் வெகுளி மயக்கம் காரணம்
அநித்தம் துக்கம் அநான்மா அசுசிஎனத்
தனித்துப் பார்த்துப் பற்றுஅறுத் திடுதல்

மைத்திரி கருணா முதிதைஎன்று அறிந்து
திருந்துநல் உணர்வால் செற்றம்அற் றிடுக
சுருதி சிந்தனா பாவனா தரிசனை
கருதி உய்த்து மயக்கம் கடிக
இந்நால் வகையால் மனத்துஇருள் நீங்குஎன்று 30-260

முன்பின் மலையா மங்கல மொழியின்
ஞான தீபம் நன்கனம் காட்ட,
தவத்திறம் பூண்டு தருமம் கேட்டுப்
பவத்திறம் அறுகெனப் பாவைநோற்றனள்என்.
பவத்திறம் அறுக எனப் காதைமுற்றிற்று.

பவத்திறம் அறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை முற்றிற்று..

Chapter 30. Manimekalai's tapas

Manimekalai did many good things, performing charity.
She knew her previous births.
She followed the dharma of the Buddha Sangha.
She worshiped the Buddha, one of the three jewels.
She said the saranāgathi, went to the Buddha
and took him as her refuge.
She prayed to the lord of auspicious dharma
and worshiped the Buddha, the dharma and the sangha
because all the Buddhas requested
the lord Buddha to come and help them. 30-010

The Buddha, victorious, had conquered kāma,
and rid himself of the three faults of passion, anger and confusion.
The Buddha came from Thudithalogam and was born in this world.
Aravanar told them how the Buddha had come

and stayed under the bodhi tree,
teaching things that would save all lives.
He said, “I will also tell of all the Buddhas
who appeared before lord Buddha and their dharma. Listen.

The dharma and my teaching has twelve parts. 30-020.
These go away and appear again.
They appear without reason and their actions are not permanent.
If they stay their actions stay with them. 30-025

These have four divisions.
The first is peedamai (ignorance) and action.
The second is feelings that arise from things
that have form and are formless
and these arise from vāyil, touch and taste.
The third division is desire, attachment and birth.
The fourth is birth and the results of karma.

Births are three—formless, form and passion.
The kālams are past, present and future.

The three faults are desire, love for earthly life and ignorance.
and they cause trouble.
If one removes these
that person will receive the wisdom to reach moksha. 30-030

Truth depends on fourth things:
sorrow, removing sorrow, the ways of acquiring sorrow,
and the ways to remove sorrow.

It is arranged in the five types of divisions.
It has six types of vazakku.

It has five divisions (kantham)—form, pain, touch, thought and wisdom.

What are the nidānams?
These are twelve: ignorance, action, feeling, form and formlessness,
sense organs, taste, enjoyment, desire, attachment, birth and coming into being,
and the results of action.
Those who know these know the path to moksha.
Those who do not know these will go to hell.

What is ignorance (peedamai)?
It is when people do not understand
all the good things that are said here.
They are confused and forget the things
that are taught in kātci alavai and karuthalavai.
If one says to them, “Rabbits have horns,”
they think rabbits really have horns
and do not understand what is real.

Limitless humans and other creatures live in the three worlds.
They are of six kinds: people, devas,
Brahmas, people in hell, animals and peys.

Creatures are born in the worlds
as one the above six kinds according to their good and bad karma.
When the results of their karma come to them,

creatures experience happiness and sorrow in their minds. 30-060

O you adorned with beautiful bracelets,
if you would know what bad karma is, it is of ten kinds:
ones that appear in the body—murder, theft, the results of passion;
ones that appear in speech—lies, gossip, bad words and useless words;
ones that occur in the mind—taking away the things of others, getting angry, and seeing evil things.
Good people do not do these bad deeds.
If they do, they will be born as animals, peys and naragar
and suffer in their lives and minds. 30-070

If you would know what good karma is,
it is when people do not do all the ten bad deeds.
They have good qualities.
They will perform much charity.
They will be born as gods, people and Brahmas
and experience the results of their good karma. 30-080

Unarvu (feeling) is not an action and occurs
like the experience of someone when he is sleeping.

Aru and uru (form and formlessness)
is life and body that have feelings.

The vāyils are the five sense organs and mind.
Thoughts occur in the mind
and manifest in the sense organs that are suitable for them.
Uuru occurs in the mind and all the five feelings arise in the senses.

Nuhardal is enjoying the senses.
Veetkai is desiring more and more the enjoyment of the senses. 30-090
Patru is attachment to the feelings of senses and desire.
Pavam is coming into being because of the collection and results of actions.
Pirappu is birth and happens when karma joins the mind
and appears as cause and result.
According to one’s karma one will be born in a body.

Pini, sickness, gives troubles and pain to the body.

Muppu, old age, is when the body becomes old
and weak and goes to its end. 30-100

Sakkadu is when the body that has form and formlessness
disappears like the sun that sets in the west.

Because of ignorance action occurs,
because of action feelings occur,
because of feelings aruvuru (form and formlessness) occurs,
because of auruvuru the experience of the senses occurs,
because of the experience of the senses, enjoyment occurs,
because of enjoyment more desire occurs,
because of desire attachment occurs,
because of attachment the collection of actions occurs, 30-115
and because of the collection of actions birth and future births occur.
Once people are born, they suffer with old age, sickness, death,
sorrow, crying and inability to do anything.

If ignorance goes away, action goes away. 30-120

If action goes away, feelings go away.
If feelings goes away, aruvuru (form and formlessness) goes away.
If aruvuru goes away, the feelings of the sense organs go away.
If the feelings of the sense organs go away, their enjoyment leaves.
If enjoyment goes away, desires leave.
If desires go away, attachments leave.
If attachments leave, the collection of karma does not occur,
but if the collection of karma occurs, births will occur.
Once people are born they will be old, get sick,
sorrow, cry, and be unable to anything. 30-130
Then they will be born again.

The kaṇḍams.
The first kaṇḍam is ignorance and action.
These are the cause for the others and therefore they are called the first kaṇḍam.

The second kaṇḍam is feelings, form and formlessness,
sense organs, the experiences that occur because of the sense organs
and the enjoyment of these.
These occur because of the nature of the first kaṇḍam.

The third kaṇḍam is desire, attachment and collection of actions.
Because one enjoys these things, faults and karma occur. 30-140

The fourth kaṇḍam is birth, sickness, old age, and death
that occur because one is born. All of these happen in the body

There are three kinds of sandhis. 30-148

The first sandhi is the combination of actions and feelings. These are the reasons for birth.
The second sandhi is the combination of enjoyment and desire.
The third sandhi is the collection of karma and future birth.

Births are three, formless, with form, and with desire.
In the first birth one experiences samādhi, knowledge and moksha.
In the second birth one experiences feelings and the sense organs. In the third birth one is born as a god, animal or person with form and feelings.

The kālams are three—past, present and future.
The past is forgetting everything and the actions that occurred because of ignorance.
The present is experiencing, feelings, aruvuru, the sense organs,
enjoyments because of the sense organs, desire, attachment and birth.
The future is birth, sickness, old age, death, sorrow,
worry, sadness, and inability to bear sorrow. 30-170
Desire, attachment and ignorance are the faults that cause future births.
The results of karma are feelings, aruvuru, the senses,
feelings of the senses, desire, enjoyment of desires,
birth, old age, sickness and death.

The nature of moksha.
One's faults, actions and the results of actions give only sorrow.
If one understands that all creatures, both human and non-human,
do not have their own soul, that is the path for moksha.

The vāymais are four.
The first vāymai is feeling, aruvuru, the sense organs, the feelings of the senses,
the enjoyments of the senses, birth, sickness, old age, death,

sorrow, crying, sadness and inability to do anything.
These all give sorrow.

The second vāymai is ignorance, action, desire, attachment and the collection of karma.

The third vāymai is not to have attachment, which is the cause of sorrow.

The fourth vāymai is not to have attachment, which is the path to moksha.

The kandhams (skandhas) are five—form, feeling, sensation, mental activity, and knowledge (awareness).

The vazakku's are six:
l. unmai vazakku,
2. inmai vazakku.
3. ulladu sārnda unmai vazakku.
4. illadu sārnda inmai vazakku.
5. ulladu sārnda inmai vazakku.
6. illadu sārnda unmai vazakku.

Thokai (assemblage) is body, water, and country.
Paddy is the combination of seed, shoot and stalk.
Body is the combination of many tātus (things).
Water is the combination of many drops.
A country is a combination of many cities.
The soul is the combination of the five kanthams (skandhas).

Tanmai mikuttu urai—

anything will end, it appears and becomes old.

Tanmai mikuttu urai is to speak emphasizing one of those things.

Iyaindu urai—

is not saying many letters make a word,

but saying that many days make a month (tiṅkaḷ)

(Months have names but words do not).

The six vazakku's:

1. Uḷ vazhakku. Feelings that occur in the mind.
2. Saying "Rabbits do not have horns' is ilvazakku.
3. Feelings occurring with enjoyment is ulladu sārnda ulvazakku.
4. Feelings appearing like lightning is illadau sārnda ilvazakku.
5. A thing without a reason for it is illadu sārnda ulvazakku.

This is like saying there is no rabbit with a horn.

6. A thing that doesn't exist is illadu sārnda unmai vazakku.

This is like saying no rabbit is born with a horn.

The four nayangal (causal relations)

These are the same quality, different quality, not to understand the nature of something, natural quality.

1.The cause and effect of one thing are not different.
2. Understanding the quality of something in which cause and effect are different from each other.
3. Not to understand the nature of something, for example, one can't understand the cause for the effect of mudarporul (a first cause).

4. Natural cause and effect. The paddy plant comes from its seed.

Nayatthin payan. The use of causal relationships.

The results of these four are only understanding
how both cause and effect combine together to make one quality
without separate qualities.
Therefore one should not be attached to these.
There is no connection (kōṭpāṭu) between an action and the actor.
An effect may not occur because of its cause.
It is not cause-effect or it may be cause-effect.

Four ways to answer a question.

1. Say the answer for a question bravely without mistakes.
2. Say the answer part by part.
3. Say a question as an answer.
4. Be quiet and do not give any answer.

1. Say an answer bravely.
One asks, “Will a thing that has appeared be destroyed?”
Answer, “Surely it will be destroyed.”

2. One asks whether someone who has died will be born or not?
Answer: “If he has no desire he will not be born.
If he has desires, he will be born.”

3. If one asks, “Which came first, the seed or the tree?”
Answer, “Which seed comes from which tree?”

4. If one asks, “Is the flower blooming in the sky new or old?”

Answer: do not answer and be quiet.

Showing jnāna deepam, the lamp of knowledge.

The four things that take away confusion of mind.

1. There is no one to tell us the cause of pain and its release.

The reason for all the things mentioned above

are passion, anger, and confusion of mind.

2. One should understand that things are impermanent, they give trouble,

they do not have souls and they have hatred. Therefore one should leave them.

3. Be rid of all hatred and have a good sense of love, compassion and doing good deeds.

Be rid of confusion and consider sruthi, thought, clear understanding and doctrine.

Be rid of the darkness in your mind with these four things!”

Aravanar Adigal taught these things to Manimekalai and made her wise. 30-264

SUBHAM